TAINA DEZVĂLUITĂ A CELOR TREI ZILE CARE AU FOST PETRECUTE DE IISUS LA TEMPLU

Revelată prin inspiraţie divină şi aşternută pe hârtie de

JAKOB LORBER

“Toţi cei care-l ascultă cu atenţie pe Iisus Cristos, când se exprimă prin intermediul unui suflet inspirat de DUMNEZEU, se minunează de înţelepciunea şi profunzimea răspunsurilor Lui. Căci, iată că un astfel de suflet pur şi atotpătrunzător poate să facă de ruşine pe toţi învăţaţii sceptici şi închistaţi. În plus, cuvintele lui simple şi directe sunt pline de înţelepciune şi iubire, la care aproape că nu rezistă nici oponenţii săi cei mai îndârjiţi.”

(Biblia din Berlenburg)

CUVÂNT ÎNAINTE

În Sfânta Evanghelie după Luca aflăm că la vârsta de doisprezece ani, Iisus a petrecut trei zile în Templu, în mijlocul învăţaţilor Templului, ascultându-i şi răspunzând cu o mare uşurinţă la întrebările lor. “Şi toţi care Îl auzeau se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui pline de adevăr care îi era inspirate de DUMNEZEU” (2,47). Ce a discutat atunci Iisus, nu aflăm. Dar de atunci gândurile oamenilor revin tot mereu la întrebarea: oare ce s-a putut întâmpla în acele zile? Astfel se întreabă şi pastorul evanghelic Hermann Luger (mort în 1947), într-o mică lucrare (Biblia şi Noua Revelaţie): *“Ce a putut spune Iisus cel de doisprezece ani învăţaţilor din Templu, încât a stat cu ei de vorbă timp de trei zile?”*

Pentru toţi cei care îl iubesc pe Iisus şi vor să afle amănunte despre copilăria şi tinereţea Lui, a fost oferită această revelaţie.

Ea a luat naştere într-o vreme când materialismul dialectic îşi serba primele triumfuri. În timp ce inimile se uscau sub arşiţa pustiitoare a ideilor care-l negau pe Cristos, într-un loc retras şi liniştit, un suflet simplu şi iubitor de DUMNEZEU l-a întâlnit în focarul cel viu al inimii sale pe Iisus. Binecuvântatul era misticul Jakob Lorber din Graz. Ca şi în cazul profeţilor Vechiului Testament, prin el a vorbit Spiritul atotputernic al lui DUMNEZEU, pe care el l-a simţit şi l-a auzit ca pe o tainică voce interioară.

Lorber a fost fiul unui podgorean din Steiermark, care era şi capelmaistrul unei societăţi muzicale. Mama sa era o femeie pioasă şi înţeleaptă, care ţinea foarte mult la primul ei născut. Acesta s-a dovedit încă din fragedă tinereţe foarte dotat în multe domenii. El chiar urma să se

facă pastor şi a făcut studii de specialitate, dar după terminarea lor s-a dedicat preocupării sale preferate, muzica.

În cel de-al patruzecilea an al vieţii sale i s-a oferit postul de capelmaistru la Triest.

Lorber tocmai îşi făcea pregătirile de plecare, când dintr-o dată şi pe neaşteptate s-a petrecut un eveniment miraculos care a dat o întorsătură decisivă vieţii şi creaţiei sale de atunci înainte.

În zorii zilei de 15 martie 1840, Lorber a primit misiunea sa divină printr-o chemare de-a dreptul profetică. Precum profetul din Patmos, şi lui o voce divină i-a poruncit: "Ia-ţi acum condeiul şi scrie!"

Şi astfel el a aşternut primele cuvinte inspirate de DUMNEZEU pe care i le dicta vocea: "Aşa vorbeşte acum Domnul DUMNEZEU pentru fiecare; şi aceasta este perfect adevărat, exact şi clar; cine vrea cu ardoare să vorbească cu Mine, acela să vină cu multă dragoste către Mine şi când va fi pregătit Eu îi voi sădi răspunsul Meu chiar în inima sa. Dar trebuie să se ştie dinainte că numai cei curaţi şi cu inima plină de smerenie, vor auzi vocea Mea. Şi să nu uitaţi niciodată că cine Mă pune mai presus de lumea aceasta şi Mă iubeşte cu o iubire mare şi nesfârşită, precum iubeşte o gingaşă mireasă pe mirele ei, cu acela Eu voi merge braţ la braţ şi îi voi vorbi când Mă va întreba. El Mă va putea privi oricând precum un frate pe celălalt frate şi Mă va privi atunci precum Eu l-am privit din veci, înainte chiar ca el să fi existat."

Din momentul primirii misiunii sale divine, Jakob Lorber şi-a subordonat întreaga sa personalitate îndeplinirii acesteia şi de atunci înainte el a trăit mai mereu retras şi în smerenie, acceptând să fie doar "scribul umil al lui DUMNEZEU".

Biograful său, Karl Gottfried Ritter von Leitner, ne relatează: "Începea să scrie fiind astfel inspirat, aproape zilnic, dimineaţa, înainte de micul dejun. Cel mai adesea el stătea atunci la o măsuţă, iarna fiind lipit de sobă, cu totul retras în sine, mişcând peniţa neîntrerupt şi uniform, fără a face vreo pauză de gândire şi fără a corecta ceva din cele scrise, ca unul căruia i se dictează în taină ceva de către altcineva. În repetate rânduri el a afirmat că în timp ce auzea vocea care i se adresa, îi apărea de asemeni şi imaginea celor auzite".

Lorber însuşi scria în anul 1858 unui prieten: "Referitor la vocea cea tainică interioară şi la modul în care eu o percep, nu pot spune referitor la aceasta mai mult decât că eu primesc astfel lăuntric cuvântul cel sfânt al Domnului pe care îl percep atunci permanent, în zona inimii, ca pe un gând extrem de clar, luminos şi pur, care este exprimat în cuvinte. Nici unul dintre cei care stau în acele clipe lângă mine nu pot totuşi auzi vreo voce. Dar să ştiţi că pentru mine, această voce binecuvântată sună mai luminos şi mai clar decât orice alt sunet material". (Scrisorile lui Jakob Lorber, Bietigheim 1931).

Procedând mereu doar în acest fel Jakob Lorber a aşternut pe hârtie până la sfârşitul vieţii sale aproximativ 25 de volume, unele dintre ele groase şi cuprinzătoare. Principalele opere sunt: Marea Evanghelie a lui Ioan, Grădina lui DUMNEZEU, Pământ şi Lună, Soarele natural, Soarele Spiritual, Tinereţea lui Iisus.

O completare a acesteia din urmă o reprezintă cartea "Taina dezvăluită a celor trei zile petrecute de Iisus în Templu", care a ajuns în Germania la cea de-a 9-a ediţie.

Specificul limbajului din acest dicteu care este revelat oamenilor, necesită unele explicaţii, deoarece pe alocuri anumite construcţii şi expresii utilizate ar putea deruta pe unii cititori.

Existenţa profetică şi plină de mistere de care au parte doar cei binecuvântaţi de DUMNEZEU, este în ultimă instanţă inefabilă şi de aceea nu trebuie să ne mirăm, dacă în acest text limbajul folosit este în deplină concordanţă cu originalitatea spirituală a profetului - aşa cum putem observa şi la Evanghelişti. Profeţii Vechiului Testament vorbesc limba specifică epocii lor, aşa cum misticii Evului Mediu o vorbeau la rândul lor pe a lor. La fel vom constata că vorbeşte şi misticul şi profetul Jakob Lorber limbajul timpului său.

Nu este prin urmare deloc nevoie să cercetăm învelişul exterior al celor revelate pentru a proba autenticitatea cuvântului profetic. La fel nu a greşit marele iluminat Sadhu Sundar Singh, acest original Crist al Orientului, care la un moment dat în mesajul său către lumea apuseană, referindu-se la criticarea Bibliei de către modernişti, scria printre altele: "Foarte adesea am remarcat că ei cercetează extrem de amănunţit doar învelişul exterior, cum ar fi stilul folosit sau probabilitatea internă a datelor ori specificul scrierilor, dar aproape niciodată ei nu caută miezul, pentru a descoperi realitatea. Căci ar trebui să se ştie că cu totul altfel se apropie de Biblie cel care într-adevăr caută realitatea! El are atunci numai o dorinţă, şi anume, să fie şi să rămână una cu realitatea (DUMNEZEU); lui niciodată nu-i pasă când sau prin mâna cui a fost scrisă o anume carte ori a fost revelată o anume Evanghelie. El ştie doar că acolo are cuvântul lui DUMNEZEU, pe care profeţii şi apostolii l-au notat cu rigurozitate, aşa cum i-a îndemnat atunci Duhul Sfânt." (a doua epistolă a lui Petru, 1,21). (Sadhu Sundar Singh, "Gesammelte Schriften", Stuttgart, 1972).

La fel noi putem acum spune şi despre mesajul lui Jakob Lorber. Căci niciodată nu se poate afirma cu tărie că revelaţia divină s-a încheiat odată cu apariţia Sfintei Scripturi. Dacă am gândi vreodată asta ar însemna să limităm în mod copilăresc acţiunea lui DUMNEZEU. El se adresează însă în toate timpurile atât celor care îl iubesc cât şi prietenilor săi, prin viziuni şi revelaţii şi le comunică misterele sale. Iar misterele lui DUMNEZEU sunt în veci fără de sfârşit.

Să ne amintim în această direcţie că apostolul Ioan este cel care a scris: "Căci trebuie să ştiţi că mai sunt multe alte lucruri pe care Iisus le-a

făcut şi dacă ar fi să se scrie toate câte a făcut cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta aproape că n-ar putea cuprinde cărţile care s-ar putea atunci scrie.” (21,25).

Fie ca cititorul intuitiv şi plin de dragoste de DUMNEZEU al acestei cărţi să recunoască imediat al cui Spirit ne vorbeşte în taină prin cuvântul modestului “scrib al lui DUMNEZEU” care a fost Jakob Lorber.

- Otto Zluhan -

1.

Obiceiul examinării atente a copiilor în Templul din Ierusalim

Era un vechi obicei şi o datină de necontestat în întreaga împărăţie a iudeilor ca ei să-şi aducă copiii la Ierusalim, la Templu, dacă aceştia împliniseră deja doisprezece ani, unde ei erau atent întrebaţi de bătrânii farisei şi de către învăţaţi despre tot ce-şi însuşiseră până la această vârstă, în special cu privire la învăţătura despre DUMNEZEU şi profeţi.

Atunci pentru o asemenea examinare trebuia să fie achitată şi o anumită taxă, după care cei examinaţi, în măsura în care o doreau şi dacă în plus mai plăteau încă o mică taxă, puteau obţine în final un fel de certificat de capacitate. Dacă copiii astfel examinaţi se dovedeau excepţionali în toate privinţele, ei puteau fi primiţi după aceea şi în şcolile Templului, având astfel perspectiva de a deveni cândva slujitori aleşi ai Templului.

Dacă părinţii puteau într-un anume fel dovedi că ei şi copiii lor proveneau din seminţia lui Levi, atunci primirea în şcolile Templului se făcea fără dificultăţi. Dar dacă ei nu puteau dovedi acest lucru, atunci primirea se făcea mai greu, ei trebuind în mod formal să-şi plătească cu o anumită sumă de bani admiterea în seminţia Levi şi totodată să aducă Templului o jertfă însemnată.

Fetele erau excluse de la acest examen - cu excepţia cazurilor în care ele, fiind îndemnate de părinţi, doreau să fie examinate, pentru a fi cât mai plăcute lui DUMNEZEU. În acest caz ele erau examinate foarte minuţios de bătrânele Templului, într-o clădire specială şi în final primeau la rândul lor un certificat care atesta astfel toate cunoştinţele şi deprinderile care au fost dobândite de ele până atunci. Asemenea fete excepţional dotate ca inteligenţă şi foarte frumoase puteau apoi să devină soţiile respectate ale preoţilor şi leviţilor.

Examinarea băieţilor, dar mai ales aceea a fetelor, dura puţin. Erau atunci puse câteva întrebări principale care erau folosite aproape întotdeauna şi pe care orice iudeu le învăţa şi le ştia pe de rost cu mult înainte.

Răspunsurile respective la întrebările care erau bine cunoscute erau băgate dinainte în capul copiilor, astfel că nici nu apuca examinatorul să-şi termine bine întrebarea, că examinatul era deja gata cu răspunsul.

În asemenea situaţii mai mult de zece întrebări nu primea nici un examinat, de aceea este uşor de înţeles că examinarea unui băiat abia dacă dura câteva minute. Mai ales că, dacă el răspundea foarte bine şi rapid la primele întrebări, celelalte nu i se mai puneau.

După acest examen sumar băiatul respectiv primea un mic bilet, cu care el şi părinţii lui se prezentau la aceeaşi casă la care se achitase taxa de examinare; după prezentarea bileţelului el şi familia sa trebuiau să mai achite suplimentar o mică taxă, dacă doreau cumva ca în schimbul bileţelului să primească un certificat al Templului. Copiii cu părinţi săraci trebuiau să prezinte într-o asemenea situaţie, un *Signum paupertatis* (certificat de sărăcie) căci altfel nu erau admişi la examen.

Perioada examenelor respective era fie de Paşti, fie de sărbătoarea Tabernacolelor şi ea dura de obicei cinci până la şase zile. Dar înainte de a începe examinările în Templu, chiar cu câteva zile înainte, anumiţi slujitori ai Templului erau trimişi prin hanuri ca să afle cam câţi candidaţi s-au adunat.

Cei care doreau atunci să fie remarcaţi puteau să o facă, contra unei taxe, pentru că în acest fel le venea mai repede rândul la examen. Cei fără taxă rămâneau de obicei ultimii, iar pentru examinarea lor examinatorii nu-şi dădeau prea multă osteneală şi de obicei aceştia nici certificate nu primeau. Este drept că lor li se promitea în final că le va fi trimis un asemenea certificat, dar în realitate totul rămânea doar o simplă promisiune.

Uneori se întâmpla însă şi ca unii băieţi de foarte mare Spirit, înzestrare şi talent să pună la rândul lor întrebări examinatorilor şi să ceară felurite explicaţii despre un anumit aspect sau despre altul care fusese revelat în scrierile inspirate ale profeţilor. În asemenea împrejurări unii examinatori plini de orgolii şi ifose deveneau de obicei arţăgoşi şi supărăcioşi; căci la rândul lor examinatorii de atunci erau rareori mai buni cunoscători ai Scripturii şi profeţilor decât deplorabilii noştri învăţători de azi (această afirmaţie a fost făcută (scrisă) în anul 1859). Ei ştiau de multe ori foarte puţin, cunoscând doar atât cât să răspundă acceptabil la acele “clasice” întrebări. Dincolo de aceasta întunericul ignoranţei se întindea chiar şi în cazul examinatorilor.

Desigur că atunci asistau la examen, ca un fel de comisari de examen, şi unii bătrâni şi învăţaţi. Ei însă cel mai adesea nu examinau, ci doar ascultau ceea ce se examina. Numai în cazuri cu totul deosebite, ca cel amintit mai înainte, dacă merita cu adevărat osteneala, începeau şi ei să se agite şi mustrau mai întâi pe un astfel de băiat care punea întrebări dificile, pentru îndrăzneala lui nechibzuită, de a se fi încumetat să-şi pună examinatorii într-o situaţie delicată (în care ignoranţa lor cu privire la acele subiecte ieşea şi mai mult în evidenţă), răpindu-le pe deasupra şi timpul.

Dacă un asemenea băiat excepţional ca pregătire şi inteligenţă nu se lăsa astfel intimidat şi insista cu hotărâre asupra a ceea ce-şi propusese şi dorea să cunoască, atunci mai mult pentru a salva aparenţele faţă de popor decât de dragul adevărului, el era trecut în grupa celor care aşteptau şi atunci el trebuia să aştepte pentru a afla ulterior răspunsul la asemenea întrebări critice, până la o anumită oră din seară, şi abia atunci era din nou chemat şi audiat.

În final, atunci când venea ora stabilită, aceşti băieţi care puneau întrebări dificile erau chemaţi, cu o oarecare stare de nemulţumire, din colţul lor şi atunci fiecare trebuia să-şi repete din nou întrebările puse de el mai înainte, iar unul dintre bătrânii sau învăţaţii care se simţea cât de cât capabil îi dădea de obicei un răspuns cât mai abscons şi foarte încâlcit, din care băiatul respectiv clar că nu devenea cu ajutorul lui mai deştept - iar poporul care asista şi el, în timpul acesta, se bătea cu palma în piept şi se minuna adânc cât este el de prost, mut, surd şi orb, faţă de profunzimea necercetată a Spiritului lui DUMNEZEU, care era atunci "exprimată" prin gura unui bătrân sau a unui învăţat şi în cele din urmă unii dintre aceşti oameni simpli şi neştiutori chiar îl dojeneau pe acel băiat pentru obrăznicia lui.

2.

Spiritualitatea cu totul excepţională a lui Iisus - copil venit la Templu. Dania bătrânului Simon.

Problema dificilă ridicată de Iisus. Cuvântarea învăţatului mai tânăr.

Dar un astfel de băiat cu adevărat spiritual nu a lăsat capul în jos în asemenea situaţie şi a zis: "Tot ceea ce există în marea şi bogata lume a lui DUMNEZEU este luminat în timpul zilei de cea mai clară lumină solară şi chiar şi noaptea nu este niciodată aşa de întuneric, încât să nu vezi nimic; de ce oare trebuie ca tocmai această importantă învăţătură, care în esenţă are menirea de a arăta oamenilor cât mai clar şi cât mai limpede calea cea dreaptă spre adevărata tămăduire şi mântuire, ajunge să le fie dată acestora într-un mod atât de greoi şi încâlcit, încât aproape că nu mai este cu putinţă să o înţeleagă nici un suflet?"

Trebuie să ştiţi că băiatul care tocmai reproşase bătrânilor învăţaţi ai Templului acest lucru, eram Eu însumi (Iisus) şi prin întrebarea mea simplă şi precisă i-am pus astfel într-o mare încurcătură, mai ales că la unison cu Mine tot poporul aflat de faţă a început să-Mi dea dreptate spunând: "Pe DUMNEZEUL lui Abraham, Isaac şi Iacob - iată că acest băiat este uimitor de deştept şi fără îndoială că el trebuie să discute mai mult cu bătrânii şi

învăţaţii! Vrem tocmai de aceea să depunem pentru el o danie însemnată în cutia milelor”.

Un israelit foarte bogat din Bretania (şi anume tatăl, pe atunci încă în viaţă, al lui Lazăr, Martha şi Maria) a păşit atunci cu curaj înainte şi pentru că Mă admira a depus pentru Mine o danie de 30 de pfunzi de argint şi ceva aur, pur şi simplu pentru ca eu să pot discuta mai departe cu bătrânii şi învăţaţii Templului.

Bătrânii şi învăţaţii au acceptat, bineînţeles, cu foarte multă plăcere această danie mare, iar Eu am căpătat astfel dreptul de a angaja cu bătrânii Templului o discuţie cu totul extraordinară şi care cu siguranţă că era nemaipomenită până atunci.

Această problemă şi primă întrebare deja amintită era însă din Isaia, iar răspunsul oferit la ea era extrem de mistic - fiind foarte abscons modul în care se răspundea la ea. După cum vom vedea, această întrebare a constituit motivul dezbaterii detaliate următoare, pe care o vom urmări şi noi. Cine o va citi cu o mare atenţie şi cu inima bună şi plină de o dragoste curată pentru DUMNEZEU, acela va obţine fără îndoială din ea multe lucruri foarte valoroase pentru sufletul şi mintea sa.

Înainte însă de a fi ajuns la dezbaterea care a avut loc după aceea mai pe larg, pentru că acum aveam plătită libertatea de a vorbi, am revenit la prima problemă pe care o ridicasem şi am început să-i chestionez pe bătrâni şi pe înţelepţii de la Templu, punct cu punct.

Problema pe care Eu o ridicasem era însă luată din Isaia, cap.7, versetele 14, 15 şi 16 şi versetele respective sună astfel: “Domnul DUMNEZEU însuşi vă va da un semn: priviţi şi veţi vedea că o fecioară va fi însărcinată şi în final ea va naşte un prunc pe care îl va numi Emanuel. El va mânca lapte şi miere, până când va ajunge să ştie să respingă răul şi să aleagă numai binele. Dar luaţi aminte căci mai înainte ca băiatul să înveţe să respingă răul şi să aleagă numai binele, ţara, pentru care vă temeţi, va fi părăsită de doi regi ai săi”.

Prima parte a problemei este: cine este fecioara şi cine este fiul ei Emanuel şi când va fi necesar ca un asemenea fiu să vină pe lume. Timpul indicat ar trebui să fi sosit deja, de vreme ce iată că ţara lui Iacob a rămas de mai mulţi ani fără cei doi regi ai săi şi este stăpânită de păgâni. Oare nu cumva acel băiat născut acum doisprezece ani la Betleem într-un staul de oi de către Fecioara Maria, cea care a fost încredinţată tâmplarului Iosif - însă nu ca soţie, ci ca pupilă, după vechea datină a Templului - băiat pentru care au venit magii de la răsărit, spre a-l saluta ca pe Marele Rege promis iudeilor şi căruia Ana şi Simeon i-au obţinut de la Templu un certificat mare, cu ocazia tăierii împrejur - oare nu cumva El este tocmai acel Emanuel, despre care a prorocit Isaia?

Ei bine, la această întrebare, nu lipsită de importanţă, un bătrân care în realitate era un amărât dornic de mărire deşartă, a început să

pălăvrăgească nişte lucruri cât se poate de încâlcite, pe care nu vreau să le fac cunoscute, pentru că, printre altele, M-a numit un băiat prost crescut, deoarece ştiam doar câte ceva despre ce înseamnă a fi născut dintr-o femeie.

Atunci un învăţat mai tânăr şi cu o înfăţişare ceva mai omenoasă s-a ridicat împotrivă şi a spus că asemenea cunoştinţe nu indică nici pe departe o proastă educaţie, deoarece, în special în Galileea, băieţii se maturizează mai devreme decât în acest Ierusalim degenerat, unde nu întâlneşti altceva decât lux, iar copiii sunt extrem de răsfăţaţi. El a mai spus că s-ar putea să Mi se dea un răspuns mai bun şi a adăugat că el garantează pentru Mine, deoarece consideră că Eu sunt bine familiarizat cu toate raporturile dintre oameni. Apoi a cerut ca ceilalţi băieţi să fie îndepărtaţi şi să se discute cu Mine ca de la bărbat la bărbat.

Dar atunci bătrânul a bombănit ceva în barbă, iar Eu am întrebat apoi pe învăţatul cu înfăţişare ceva mai omenoasă despre situaţia cu naşterea din Betleem. Dar am remarcat că şi acesta a spus cu privire la aceasta ceva destul de complicat:

(Învăţatul mai tânăr a spus:) “Da, copil drag şi binecuvântat, de acea poveste aproape cu totul uitată, despre care s-a vorbit atât de mult la vremea aceea, nu s-a ales nimic, mai ales în ceea ce priveşte prezicerea absconsă a profetului Isaia, care prevestea doar pentru timpul său, în imagini întotdeauna sumbre, căci din câte am auzit, după uciderea pruncilor din Betleem de către Irod - cu care prilej cu siguranţă că a fost tăiat şi cel care a fost salutat de Magii din Orient ca fiind Marele Rege al iudeilor - bătrânii respectivi au fugit din Iudeea şi probabil nici nu mai sunt în viaţă; căci de atunci nu s-a mai auzit nimic de existenţa lor.

Trebuie însă să fi fost ceva adevărat cu toată povestea asta, pentru că ea a făcut foarte multă vâlvă atunci; dar, în mod ciudat, doar câţiva ani după aceea, ea s-a pierdut în oceanul uitării totale aproape complet, încât acum, iată că nici un om nu mai pomeneşte nici o iotă despre ceea ce a fost şi, de fapt, nici nu merită să te osteneşti să mai spui vreun cuvânt despre aceasta; Simeon şi Ana sunt cunoscuţi ca fiind doi bătrâni exaltaţi ai Templului, care au făcut mai multor copii prevestiri mesianice pe un ton hermetic, de au înnebunit destul de mulţi părinţi slabi din fire.

Când Domnul DUMNEZEU i-a dat lui Moise Legile Sale pe Muntele Sinai, s-a cutremurat aproape întreg pământul, iar despre acea apariţie miraculoasă din pustiu s-a tot vorbit după aceea aproape patruzeci de ani încheiaţi şi tocmai de aceea aproape întreaga lume a trebuit să recunoască atotputernicia lui Iehova. Cu atât mai mult, eu cred că îşi va face apariţia, zguduind întreaga lume, acel Mesia care va veni, despre care David cânta: “Deschideţi larg porţile şi uşile lumii înălţaţi, să intre Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? E1 este Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel mereu puternic în luptă! - Deschideţi larg porţile şi uşile lumii înălţaţi, să intre Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? El este Domnul Savaot, El este Împăratul slavei!” (David, 23, n.tr.)

Şi tu, copil bine-cuvântat, vei recunoaşte, desigur, că povestea cu naşterea din Betleem s-a pierdut fără urmă, iar în ceea ce priveşte sosirea mult aşteptată a lui Mesia, ea se va face pe căi bine stabilite! Gândeşte-te, numai, cum L-a prevestit David, şi ce trebuie făcut mai înainte, când marele Împărat al slavei va coborî din cer la iudei; şi mai gândeşte-te că, desigur, toţi iudeii vor fi chemaţi cu câţiva ani mai înainte de mari profeţi - de exemplu de Ilie, care va precede pe Domnul slavei - să pună cu toţii în practică ceea ce a ordonat marele rege David, pentru a se pregăti în vederea sosirii atât de măreţe a Trimisului Lui DUMNEZEU Cel Atotputernic!

Gândeşte-te, copil binecuvântat, la tot ce ţi-am spus, şi vei înţelege că un Iehova Savaot nu vine chiar aşa de uşor pe lume. De aceea acum, că ştii tot ceea ce Ţi-am spus, du-te şi nu mai întreba de aşa ceva!"

Abia după asta am rostit Eu remarca amintită mai înainte, care a determinat pe omul bogat din Bretania să plătească pentru Mine acea taxă mare, spre a-Mi da posibilitatea de a aduce noi obiecţii la problema pusă de Mine şi de a Mă pronunţa în continuare cu privire la textele din Isaia referitoare la Mesia; căci el era unul din puţinii care aşteptau sosirea Împăratului slavei după Ilie, nu cu furtună şi foc, ci în vârtejuri uşoare de vânt.

3.

Întrebarea înţeleaptă a băiatului - Iisus către învăţaţi: Cine este atunci "Fecioara" şi cine este "Fiul Ei"?

Răspunsul corect al învăţatului înţelept.

După ce am căpătat astfel dreptul de a vorbi, M-am adresat bătrânilor şi înţelepţilor, care Mi-au dat de înţeles că acum pot să vorbesc şi să întreb ce vreau, iar ei Îmi vor răspunde cum se cuvine. Şi astfel Eu am reluat problema pusă mai înainte şi am spus: "Cuvintele voastre, care aparent sunt atât de sigure, nu pot linişti marea şi nu pot opri foşnetul vântului. Doar un orb nu observă nimic din semnele acestui timp şi doar un surd nu este capabil să audă tunetele puternice ale istoriei acestui timp cu totul memorabil pentru întreg pământul. În timp ce Karmel şi Sion şi-au plecat capetele în faţa Împăratului slavei, care soseşte, iar Muntele Horeb deja face să curgă lapte şi miere pe versantele sale, voi, care cel mai degrabă ar trebui să ştiţi şi să vestiţi şi poporul care aşteaptă, voi iată că nu ştiţi nici măcar o iotă!"

În acel moment toţi au făcut ochii mari, uitându-se când la Mine, când unii la alţii, neştiind ce să-Mi răspundă.

După un timp unul dintre ei a spus: "Atunci vorbeşte tu mai departe despre ceea ce ştii!"

Eu am spus: “Ceea ce Eu ştiu, ştiu foarte precis; şi să ştiţi că nu vă întreb ca să vă pun să-Mi explicaţi ceea ce Eu şi aşa ştiu, ci vă întreb numai ca voi să-Mi arătaţi cine este fecioara însărcinată despre care vorbeşte profetul Isaia, care va naşte pe Fiul Atotputernicului DUMNEZEU! De ce ea îi va da numele “Emanuel”? (DUMNEZEU este cu noi!) - De ce va mânca El lapte şi miere, ca să respingă răul şi să aleagă numai binele? Voi, ca învăţaţi, ar trebui totuşi să ştiţi ce a înţeles profetul prin fecioara care rămâne însărcinată şi care va naşte pe Fiul amintit!

Eu sunt de părere că în acea poveste cu naşterea din Betleem se ascunde ceva mai mult decât credeţi voi, iar perechea aceea, cunoscutul tâmplar Iosif din Nazaret şi fecioara, devenită mai târziu soţia lui, inclusiv pruncul născut la Betleem, sunt încă în viaţă; căci, prin mijlocirea, cu adevărat înţeleaptă, a căpitanului roman Cornelius, ei au scăpat de grozăvia dezlănţuită de bătrânul Irod, iar acum ei trăiesc liniştiţi la Nazaret, în Galileea.

Asemenea lucruri ştiu foarte bine Eu, un băiat de doisprezece ani, şi vouă, care le ştiţi pe toate, cum este cu putinţă să vă fie necunoscute? Mai ales că Iosif, care este unul dintre cei mai capabili tâmplari, a primit în toţi aceşti ani câte ceva de lucru pentru Ierusalim, iar voi îl cunoaşteţi destul de bine atât pe el, cât şi pe femeia lui, care este din Ierusalim şi a fost crescută la Templu până la vârsta de paisprezece ani. Nu este ea o fiică a Anei şi a lui Ioachim care, conform consemnărilor din cronicile voastre, a venit pe lume într-un mod ciudat? Ana era după cum se ştie, la o vârstă destul de înaintată, iar sarcina ei ar fi fost de neimaginat fără o minune Dumnezeiască!

Ei, aceşti soţi, împreună cu pruncul lor nou-născut, au trăit după fuga lor din Betleem vreo trei ani în Egipt, anume în apropierea orăşelului Ostrazine, în limba veche egipteană Austrazhina, care echivalează în traducere cu “lucru de groază”, deci cu o fortăreaţă în care şi-au găsit moartea toţi duşmanii din epoca faraonilor. Mai târziu, duşmanii mai puternici ai vechiului Egipt au cucerit acest loc de groază, ca şi multe altele, de aceea, în zilele noastre, n-a mai rămas din locul şi lucrul de groază de odinioară nimic altceva decât vechiul nume, degenerat, căruia romanii i-au dat, fireşte, un alt înţeles decât vechii egipteni.

Asta n-are nici o legătură, dar să ştiţi că am vorbit despre aceste lucruri care sunt cunoscute Mie, doar ca să vă numesc cât mai exact locul unde a stat timp de trei ani familia despre care vorbim. Se pare că de acolo s-au întors acasă la Nazaret, ca urmare a unei dispoziţii secrete de ordin superior, iar acum ei trăiesc cuvioşi şi foarte retraşi, deşi despre băiat, pe care şi Eu am cinstea să-L cunosc, se povestesc o mulţime de minuni. Căci iată, chiar elementele naturii ascultă de El, iar cele mai sălbatice animale ale pădurilor şi pustiurilor fug, dacă El vrea aceasta, din faţa privirii lui, mai speriate decât din faţa a mii de vânători. Căci, în această privinţă, El este de mii de ori mai tare decât cel mai iscusit vânător! - Şi cum este cu putinţă că despre toate acestea voi chiar nu ştiţi nimic?! Spuneţi-Mi însă absolut sincer şi corect, dacă, într-adevăr, chiar n-aţi auzit nimic despre toate acestea!”

Atunci a spus un alt bătrân, care era animat de gânduri ceva mai bune: “Da, recunosc că despre toate acestea am auzit deja câte ceva, ca şi despre faptul că tâmplarul, pe care-l cunoaştem destul de bine, şi tânăra lui soţie Maria, s-ar fi stabilit la Nazaret. Dar că băiatul care face asemenea minuni ar fi acelaşi cu cel născut acum doisprezece ani la Betleem, nu ştim şi chiar ne îndoim că ar fi acelaşi! Şi oare cum s-ar putea şti dacă acel băiat este chiar Emanuel, despre care vorbeşte profetul?”

Eu am spus: “Dacă nu este El acela, de unde îi vine atunci toată puterea Sa nemaipomenită pe care o are asupra tuturor forţelor naturii? Şi atunci cine este “fecioara” de care vorbeşte profetul şi cine este “Emanuel”?”

Bogatul din Betania a spus: “Ascultaţi şi luaţi aminte că acest băiat posedă o inteligenţă uriaşă! Îmi vine să cred că el ar fi un Ilie tânăr, pe care acel copil-minune din Nazaret îl trimite la noi, pentru a ne pregăti că de fapt acel Emanuel prezis de profet există acolo! Căci, când i s-a mai întâmplat vreodată unuia dintre noi să audă vorbind într-un mod atât de înţelept pe un băiat de doisprezece ani, afară doar de Samuel?!

De aceea eu consider că trebuie să purtaţi cu acest băiat o discuţie cât mai convingătoare, altfel nu scăpaţi de el! Va trebui prin urmare să i-l explicaţi cât mai limpede pe profet şi, în acelaşi timp, trebuie şi voi să aflaţi ce ştie el despre Fecioara Maria, fiica miraculoasă a lui Ioachim şi Ana, care, când au murit, au încredinţat Templului toate bunurile lor mai importante. De fapt, eu ştiu că Templul le-a luat cu forţa, drept plată pentru creşterea fiicei Maria la Templu şi le-a confiscat ca pe nişte bunuri fără stăpân.

Ce credeţi voi, absolut sincer şi drept, despre acea fecioară? Dacă e să ne luăm după profet, atunci ar însemna că timpul, descris de el cu precizie, a sosit, iar miracolul Dumnezeiesc privind fecioara în discuţie nu mai poate fi contestat! Şi dacă, în ciuda evidenţei, ar mai fi ceva de contestat, atunci aceasta ar însemna un sacrilegiu din partea noastră a tuturor, dacă aflând toate acestea nu ne-am interesa mai în amănunt şi mai îndeaproape!”

Atunci, bătrânul supărat a spus: “Tu nu înţelegi nimic, dar cu toate acestea vorbeşti precum orbul care laudă splendoarea culorilor şi dai astfel băiatului apă la moară!”

La aceste cuvinte Eu am spus: “Este într-adevăr un lucru foarte ciudat, că un sărman flămând îşi închipuie că toţi cei care sălăşluiesc împreună cu el sunt la fel de flămânzi ca şi el! Întotdeauna un prost îi consideră, fără să ezite, pe ceilalţi mai proşti decât el. Pentru un orb este orb chiar şi omul cu vederea cea mai bună, iar pentru surd toţi ceilalţi sunt nişte surzi!

Crezi tu, bătrân furios, că în afară de tine nimeni nu mai ştie nimic? O, aici află că te înşeli foarte tare! Priveşte, Eu sunt doar un băiat, dar cu

toate acestea aş putea să-ţi povestesc şi să-ţi fac cunoscute multe lucruri, pe care înţelepciunea ta ursuză nici nu le-a visat!

De ce crezi tu că bogatul Meu Simeon din Betania, care a străbătut India, Persia, Arabia, Egiptul, Spania, Roma şi Atena, n-ar putea şti ceva, ceea ce tu nici în vis n-ai visat?! Atunci, cu ce drept vrei să-l acuzi de neştiinţă?! - Eu însă îţi spun, că el judecă absolut corect, iar voi trebuie, de aceea, să faceţi ceea ce el vă cere pentru banii plătiţi!

Dacă cineva tocmeşte o slugă pentru o treabă, atunci sluga trebuie să facă acea treabă pentru care este plătită. Dacă nu vrea, sau nu poate, atunci stăpânul are, desigur, dreptul să ceară, de la sluga leneşă sau nepricepută, banii înapoi! - Voi iată că aţi acceptat o plată bună - dar nu vreţi să faceţi nimic în schimb, sau nu puteţi! Nu are acum Simon dreptul să-şi ceară înapoi banii pe care vi i-a dat?"

A spus atunci un comisar şi judecător roman, care era un bun cunoscător al dreptului: "Priviţi-l pe acest băiat! Este un jurist desăvârşit, el ar putea chiar acum să fie judecător pentru orice neînţelegere. Depoziţia sa se întemeiază cu totul pe principiile noastre de drept şi, dacă Simon din Betania îmi cere acest lucru, eu trebuie în final să declar deschis "*Exequatur*"! (să fie adus la îndeplinire!)".

După aceasta el s-a apropiat de Mine, M-a mângâiat, M-a alintat şi apoi mi-a spus: "Tu eşti un copil atât de drăgălaş şi cu buclele acestea atât de frumoase şi bogate, să ştii că sunt fermecat de Tine şi simt că Te iubesc nespus de mult. Pentru tine vreau să folosesc de acum înainte toate bunurile mele şi să-ţi port de grijă, ca să ajungi cineva mare!"

Eu am spus: "Că Mă iubeşti, ştiu şi simt aceasta foarte bine, căci în pieptul tău bate o inimă bună şi credincioasă. Şi poţi fi sigur că şi Eu te iubesc foarte mult! Dar de creşterea Mea nu este nevoie să te îngrijeşti, căci deja există Cineva (DUMNEZEU), care are permanent grijă de asta!"

Atunci a venit însă şi Simon din Betania la Mine şi M-a întrebat foarte uimit: "Spune-mi, copile, care eşti dintre toţi copiii cel mai frumos, cel mai drag şi cel mai drăgălaş, de unde ai aflat Tu cum mă numesc şi pe unde am umblat?"

Eu am spus: "O, nu trebuie să te miri deloc, căci dacă vreau să ştiu ceva, atunci află că stă în firea Mea să ştiu acel lucru! În ce fel, nu are rost să-ţi explic căci n-ai putea înţelege acum! - Dar să ne întoarcem acum la problema noastră şi să vorbim despre acea "fecioară"! Voi, preoţi şi învăţaţi, vreţi să lămuriţi mai îndeaproape această problemă sau nu?!"

Atunci unul dintre capetele mai luminate care se afla printre bătrânii de la Templu a spus: "Da, da, da, nu este altceva cu putinţă, decât să-i spunem băiatului acestuia adevărul curat, aşa că trebuie să i-l explicaţi pe Isaia în conformitate cu teoria corespondenţelor oculte din Kabbala şi atunci el nu va mai găsi nici o portiţă prin care să strecoare o nouă întrebare!"

După aceasta a păşit în faţă un învăţat care părea a fi foarte înţelept şi a spus: “Acum, tinere însetat de învăţătură, adună-ţi bine gândurile, ascultă cu atenţie şi pricepe: Prin “fecioară” trebuie să ştii că profetul nu a înţeles o fată din carne şi oase, ci s-a referit numai la învăţătura pe care DUMNEZEU a dat-o prin Moise copiilor acestei lumi. În sens restrâns, noi, preoţii, menţinem vie această învăţătură şi legea.

Iar noi, în calitate de reprezentanţi ai cuvântului viu al lui DUMNEZEU, nutrim cea mai adâncă speranţă că vom face astfel, ca această învăţătură să se nască şi să se răspândească în întreaga lume, ca să-i aline pe păgâni. Şi această speranţă vie şi adevărată este ceea ce profetul a înţeles prin sarcina fecioarei; iar fiul, pe care ea urmează să-l nască şi îl va naşte, sunt tocmai păgânii care vor accepta învăţătura noastră, aceştia vor spune atunci şi, deci, vor fi numiţi: “Emanuel”, adică “DUMNEZEU este şi cu noi!”. Şi mai trebuie să afli că asemenea lucruri s-au întâmplat şi înainte de noi şi se întâmplă şi acum, chiar mai puternic şi cu mai multă ardoare!

Şi acest fiu va mânca miere şi lapte, va respinge răul şi va alege numai binele. Prin “miere” profetul a simbolizat acolo dragostea curată şi tot ceea ce este cu adevărat bun în ea, iar prin “lapte” el a simbolizat înţelepciunea lui DUMNEZEU, de care au parte oamenii care urmează neabătut învăţătura şi legea; căci cine şi-a însuşit cu adevărat şi într-un mod viu iubirea şi înţelepciunea lui DUMNEZEU, acela aruncă singur de la sine tot ce este rău şi vrea şi alege numai binele!

Vezi, deci, dragă copile, că în vorbele tainice pline de Spirit, în maximele şi spusele profetului se ascund cea mai profundă înţelepciune şi purul adevăr! Ele au toate doar un sens ascuns, spiritual, care însă se descoperă doar pentru acela care este cu adevărat un învăţat şi i se dezvăluie prin simboluri şi imagini materiale, prin învăţătura fidelă şi adevărată a analogiilor. Un profan nu poate intui aşa ceva căci dacă oricine ar putea aceasta, atunci toate şcolile înalte ar fi absolut de prisos, iar Moise n-ar fi avut nevoie să-şi numească proprii preoţi şi învăţaţi pentru administrarea învăţăturilor şi legilor Domnului! - Înţelegi tu acum această singură interpretare adevărată şi corectă a profetului tău, care până acum a fost neînţeles de tine!”

4.

Copilul Iisus cere din nou să i se răspundă la întrebarea sa referitoare la Isaia 9, 5-6

Eu am spus: “O, da, află că ceea ce ai prezentat tu atât de bine, Eu am ştiut de mult, şi consider că ai fi putut să nu te mai osteneşti atâta să-Mi

explici. Eu însă rămân pe poziţia mea şi nu scap din vedere pe Fecioara Maria!”

De ce oare a spus profetul (Is. 9, 5-6:) “Ni s-a născut un prunc, un fiu ne-a fost dat, a cărui stăpânire este pe umerii Lui şi El se numeşte: Minune, Sfetnic, Putere, Erou, Trimisul Tatălui-cel-veşnic (DUMNEZEU), Domn-al-păcii; pentru ca stăpânirea lui să fie mare, iar pacea pe care El o va instaura să fie fără de sfârşit pe scaunul lui David şi în împărăţia lui, pentru ca astfel s-o întemeieze şi s-o întărească cu înţelepciune şi dreptate, de-acum în vecii vecilor! - Asemenea lucruri va face râvna Domnului Savaot.”

Ce fel de prunc şi ce fel de fiu este acela, care ne este dat? N-o fi totuşi chiar acel copil născut la Betleem într-o iesle? Căci ni se mai spune de asemenea: “La Betleem într-o iesle li se va naşte un rege iudeilor; acesta va întemeia o nouă împărăţie, care nu va avea sfârşit în vecii vecilor!” - Cum înţelegi tu, kabbalistule, toate acestea?

Toţi s-au privit atunci încurcaţi unii pe alţii şi au spus:

“Dar de unde şi-a însuşit băiatul acesta astfel Scriptura? Noi ştim că în total există foarte puţine copii, dintre care sunt complete doar vreo zece, iar acestea doar noi ştim unde se află şi nici un profan nu poate ajunge în apropierea lor. Ce-i drept, trebuie să adaugăm că samaritenii mai au un al unsprezecelea exemplar, care însă este fals şi conţine o serie de adaosuri, ce nu sunt altceva decât curată poezie orientală”.

După aceea unul mai răutăcios M-a întrebat: “ Acum să-mi spui tu mie ceea ce am să te întreb: de unde şi când ţi-ai însuşit tu cunoaşterea atât de desăvârşită a Scripturii şi, mai ales, a profeţilor?”

Eu am spus: “Tu ai la fel de puţin dreptul să Mă întrebi pe Mine aşa ceva, pe cât am Eu să te întreb pe tine cum se face că tu, ca preot, nu ţi-ai însuşit încă deloc Scriptura - nici în cuvinte şi, cu atât mai puţin, în fapte! Dă-mi acum un răspuns la ceea ce te întreb şi pentru ceea ce ţi s-a plătit! De toate celelalte fă-ţi griji mai puţine sau deloc, căci pe tine toate acestea nu te-au costat nimic, nici osteneală, nici timp, nici vreo grijă cât de mică sau vreo altă jertfă. De altfel, voi nu faceţi nici o cinste deosebită învăţământului vostru de aici, din Ierusalim, dacă instruirea evident foarte bună a unui băiat din Galileea vă provoacă atâta admiraţie, căci reacţionând în acest fel dovediţi că băieţii voştri de aici abia se ridică deasupra animalelor în ceea ce priveşte instruirea!”

La această observaţie a Mea, puţin cam dură, comisarul roman a început să râdă tare şi chiar Simon abia îşi putea ţine râsul. Comentatorul cel tăios s-a retras însă şi s-a aşezat foarte oţărât în spate, pe o bancă.

A urmat apoi un superior al sinagogii din Betleem, care era, de asemenea, prezent la examinarea băieţilor în Templu: “Văd deja, că trebuie să încerc să găsesc o soluţie, altfel nu mai terminăm cu acest băiat! El are dreptul, obţinut prin plată, de a ne întreba o săptămână întreagă; trebuie să-i stăm la dispoziţie, fie că vrem sau nu! Dacă ne dă atâta bătaie de cap cu

prima întrebare, atunci să încercăm să răspundem mai întâi la întrebările sale ulterioare!

Minte, observăm cu toţii că are destulă şi o inteligenţă sclipitoare naturală din belşug aşa că eu consider că nu o vom scoate cu el la capăt, până n-o să vrem şi noi, ceea ce vrea el. El doreşte o relatare obiectivă despre naşterea unui prunc, acum doisprezece ani, într-o iesle la Betleem. Şi aceasta pot să i-o ofer eu, deoarece eram atunci, ca şi acum, superiorul sinagogii de acolo!"

5.

Cuvântul superiorului sinagogii din Betleem şi răspunsul băiatului - Iisus. Tentativa nereuşită a bătrânului fariseu de a întrerupe discuţia

Zicând acestea Superiorul sinagogii s-a întors către mine şi Mi-a spus: "Nu-i aşa că tu vrei să afli de la noi toate amănuntele despre acea naştere memorabilă din Betleem?"

Eu am zis: "O, în privinţa asta poţi să stai liniştit, căci referitor la aceasta mie totul îmi este cu mult mai familiar şi mai cunoscut decât oricăruia dintre voi! De la voi eu nu doresc acum să aflu decât dacă şi în ce măsură întâmplările de atunci din Betleem au vreo legătură cu prezicerile profeţilor şi în special cu prezicerile lui Isaia. Despre asta este vorba înţelepţilor şi nu despre altceva!"

Superiorul sinagogii din Betleem a spus atunci: "Ei bine, dragul meu copil, vezi, tu ceri de la noi nişte lucruri pe care noi nu suntem în stare să ţi le dăm decât cu greu, sau chiar deloc! Este adevărat că între prorocirile profetului Isaia şi acea naştere, petrecută acum doisprezece ani într-o iesle din Betleem - deci într-un loc care a fost desemnat de un profet - putem căuta, şi chiar găsi cu oarecare uşurinţă, o anumită legătură; dar, dragul meu, câte asemenea lucruri nu s-or fi petrecut din vremea lui Isaia până azi, şi totuşi, iată că nici urmă de vreun Emanuel!

Iudeea a rămas deja în mai multe rânduri fără rege, iar unele fete din Betleem au mai născut câte un copil în câte o iesle, uneori chiar cu mare ceremonie - deşi arareori - dar totul a fost considerat atunci ca o întâmplare naturală.

Oamenii slabi şi superstiţioşi, influenţaţi şi de magicieni din India şi din Persia, dornici de câştig, şi de ghicitori în stele - de care nu am dus niciodată lipsă - au ştiut să profite de o asemenea situaţie. Cunoscând prezicerile profeţilor, ei au folosit aceste situaţii speciale, şi, cu o mână de profeţi serioşi au prezis evreilor orbi cum că, iată, s-a născut acel Mesia pe care îl aşteptau.

Dar timpul, această putere implacabilă care distruge tot ce creează omul - opere, legende şi poezii, a demonstrat până la urmă cu totul altceva.

Şi astfel totul s-a prăbuşit în prăpastia fără fund a uitării, iar nouă ne-a parvenit doar o poveste trecătoare, vanitoasă şi încâlcită peste poate. Prezicerile profeţilor sunt nişte tablouri mistice, la care omenirea va mai rumega fără îndoială, sute de ani; şi cu greu va putea vreun popor să găsească o soluţie pe acest pământ.

Vezi, deci, copile drag, aşa stau lucrurile şi cu povestea de acum 12 ani din Betleem, căci toţi magicienii, povestitorii şi cititorii în stele se tot învârt în jurul acestui loc, tocmai pentru că a fost descris de profeţi, iscodind dacă nu se întâmplă cumva ceva, ce ar putea fi exploatat în folosul lor. Naşterea de acum 12 ani a fost pentru ei ca o ploaie mare pentru ogoarele lor uscate.

Pentru darurile oferite Fecioarei, cei trei magi din Persia au fost recompensaţi de păstori cu o mulţime de oi, viţei, vaci şi boi. Şi n-au făcut zadarnic călătoria lor. Dar iată că s-au scurs abia 12 ani de atunci şi deja nimeni nu se mai gândeşte la această poveste!

Nu mă minunez câtuşi de puţin că tu, care vii din Galileea, aduci cu tine această istorie, căci Galileea a fost întotdeauna o ţară plină de exaltare, din care motiv a şi fost numită de cei bătrâni ţară din care niciodată nu va ieşi un profet adevărat.

Cu asta, dragul meu copil, sper să-ţi fi răspuns complet la aşa-zisa ta întrebare-cheie! Se prea poate ca Iehova să fi promis cândva evreilor năpăstuiţi un erou, care să-i ridice din nou la rangul de popor liber; dar aşa cum se prezintă acum situaţia, nu există nici cea mai mică perspectivă.

Cum ar trebui să arate un asemenea erou şi de unde ar putea veni el, ca să se poată măsura cu forţa uriaşă a romanilor?!

Asta s-ar putea întâmpla poate peste vreo mie de ani, dacă toate celelalte mari puteri ale lumii, inclusiv Roma, ar slăbi, dar acum nu se întrevede nici o speranţă, iar problema ridicată de tine se risipeşte în van, adică nouă nu ne vorbeşte despre nimic şi se pierde într-un nimic absolut. Ei, acum te-ai lămurit?”

Eu am răspuns: “Da, da, aşa cum judeci tu îngust totul, cu măsura acestei lumi, ai putea avea dreptate. Dar aici trebuie să fie folosită o măsură spirituală, de care tu pari să nu ai habar, aşa că, până la urmă, cu toată vorbăria ta, aparent plină de experienţă, despre problema care Mă intresează pe Mine, n-ai spus aproape nimic.

Căci Mesia, când va veni, nu va întemeia pe pământ o împărăţie materială, ci una spirituală, iar această împărăţie nu va avea sfârşit, aşa cum şi profetul Isaia a prorocit despre venirea lui Mesia.

Ce înseamnă o împărăţie spirituală pe pământ? Aceasta nu este o împărăţie cu aspect exterior, căci în realitate ea se va revela în oameni, iar omul care va ajunge cu adevărat în această împărăţie când încă este pe pământ, va fi cu adevărat viu în veşnicie, şi nu va mai vedea, nici simţi moartea în veci, aşa cum au prezis David, Daniel şi Isaia.

Dacă voi spuneţi că aşa se pune problema cu făgăduitul Mesia, din care motiv acea naştere minunată din Betleem vă apare atât de lipsită de importanţă?

DUMNEZEU a ferit cu puterea Sa pe acel copil minunat de mâna ucigaşă a lui Irod, şi iată că el trăieşte şi azi, desigur foarte retras, şi are o putere imensă asupra elementelor din jur, aşa cum numai DUMNEZEU mai are. Nimeni nu se poate ascunde niciodată de El; dar dacă El vrea să se ascundă de ceilalţi oameni, apoi atunci, nimeni nu mai este în stare să-L găsească, până când El însuşi nu se lasă găsit.

El nu a învăţat niciodată să scrie şi să citească, dar cu toate acestea nu există nici o scriere pe lume pe care El să n-o poată citi, şi în plus el poate scrie în toate limbile şi este extraordinar de priceput în toate formele de artă existente pe pământ, şi are o putere uriaşă, în faţa căreia se cutremură munţii, iar cedrii cei puternici îşi pleacă vârfurile până la pământ şi chiar soarele, luna şi stelele pot să asculte de voinţa Lui. Ceea ce vă spun Eu aici nu-i nici o exagerare ci adevărul curat.

Dacă este aşa şi nu altfel, atunci cred că merită din plin osteneala voastră, să vă interesaţi mai îndeaproape şi să cercetaţi dacă nu cumva prezicerile profetului Isaia nu corespund cu datele despre părinţii copilului şi despre acest copil, cu naşterea sa şi locul unde s-a născut, cu epoca, cu locul şederii sale acum şi cu unele semne care s-au arătat deja!

Acest fapt, de o mare importanţă, n-ar trebui să fie neglijat de voi, preoţi, înţelepţi, învăţaţi şi bătrâni, deoarece voi ocupaţi funcţii însemnate, de la care poporul aşteaptă anunţarea venirii lui Mesia. Eu vorbesc acum în baza dreptului meu obţinut prin plată şi nimeni nu poate să mă facă să tac! Iată-l pe judecătorul roman, singurul care ar avea acest drept!

Eu nu l-aş fi invocat pe judecător, dacă în cursul cuvântării mele un fariseu bătrân şi mândru nu mi-ar fi spus să tac, pentru că vorbesc despre lucruri pe care un mucos de porcar din Galileea nu are cum să le înţeleagă.

Dar judecătorul, care era cu totul de partea mea, a reproşat fariseului grosolănia sa şi i-a interzis să se mai manifeste cu un asemenea limbaj în faţa sa. Căci ştirea Mea despre copilul minune ce locuieşte în Nazaret este chiar şi pentru romani mai importantă decât încâlceala cea evreiască, învechită şi cusută cu aţă albă. El le-a spus apoi fariseilor pe şleau: “Învăţătura voastră, mai mult decât oricare alta de pe acest pământ, necesită o reformă totală, căci altfel n-o să mai reziste nici cincizeci de ani de acum încolo! Mie îmi este clar că, faţă de cum se prezintă acum credinţa voastră şi slujbele voastre religioase, bacanalele Romei sunt ca un soare pârjolitor, deşi, în ceea ce priveşte slăvirea unei divinităţi, ele sunt un adevărat eşec al minţii omeneşti. Iar tu, băiat minunat, vorbeşte liniştit mai departe! Nimic rău nu poate să ţi se întâmple, căci în tine pare să fie mai multă minte decât în întreg Templul. Aşa că te rog să vorbeşti mai departe, copil minunat!”

6.

Confirmarea tânărului levit. Cuvântul dispreţuitor al Înaltului Preot despre fiul tâmplarului din Nazaret.

Dar iată că a ieşit atunci în faţă un tânăr fariseu, care, de fapt, era încă levit şi a cerut permisiunea de a spune câteva cuvinte. Judecătorul i-a dat voie, cu condiţia să vorbească fără patimă şi pe înţelesul tuturor.

Atunci levitul a luat cuvântul şi a început să vorbească, spunând: “Eu provin din Galileea şi anume din apropiere de Nazaret, şi pot să-mi amintesc că am auzit câte ceva despre acel copil-minune, despre care băiatul din faţa noastră face o mărturisire nu tocmai de neluat în seamă. Nu susţin că l-aş fi cunoscut personal, dar am auzit de multe ori vorbindu-se despre el.

M-am interesat, atât cât am putut, de părinţii lui şi am aflat că tatăl lui este un tâmplar pe nume Iosif, iar a doua lui soţie se numeşte Maria şi că amândoi se trag direct din David. Acest lucru se potriveşte cu prezicerile profeţilor.

Aşa că eu sunt de părere că merită osteneala de a cerceta mai îndeaproape această problemă, care, cred eu, ne priveşte direct pe toţi. Eu însă nu pot să vă ordon, ci doar să-mi exprim cu smerenie părerea, deoarece consider aceasta de datoria mea; toate celelalte aspecte sunt de competenţa consiliului Templului. - Am vorbit cu toată smerenia.”

Atunci se ridică un Înalt Preot (se pare acelaşi de mai înainte) şi a spus: “Ce să facă Templul cu mărturia unui băiat smintit?! Templul are nevoie de indicii superioare! Asemenea discuţii au existat adesea printre evrei, ba, uneori, s-au mai întâmplat chiar unele minuni, dar nici urmă n-a fost de Mesia!

Cât timp a trecut de când Zaharia era preotul şef al Templului?! Femeia lui, Elisabeta, i-a născut un fiu, la o vârstă foarte înaintată, şi acest lucru i-a fost prezis de un înger, ce i s-a arătat în Templu în timp ce aducea jertfe. Zaharia nu a crezut această prevestire, pentru că femeia lui era prea bătrână. De aceea el a fost lovit de muţenie şi a rămas aşa până când femeia lui a născut. În ziua când i-a parvenit vestea la Templu, anume că femeia lui îi născuse un fecior, şi a fost întrebat ce nume să-i pună, abia atunci i s-a dezlegat limba şi a grăit: “Ioan”. Şi - fiţi atenţi - acesta era exact numele pe care i-l spusese cu zece luni mai înainte îngerul Domnului!

Zaharia însă l-a întrebat pe înger: “Ce se va alege de acest băiat? Ajută-mă să cunosc voia Domnului!“

Îngerul însă a zis: “Acesta este acela despre care Isaia a spus: “Va fi vocea unui predicator în pustiu; pregătiţi Domnului calea şi neteziţi-i cărările! Să fie umplute toate văile, şi toţi munţii şi toate dealurile să fie netezite; ceea ce este strâmb să fie îndreptat, iar ceea ce este denivelat să devină drum neted! Căci toată suflarea îl va vedea pe Mântuitor!”

S-au făcut atunci cercetări mai amănunţite şi s-a descoperit că, de fapt, Zaharia, setos de putere, a vrut să întemeieze o dinastie spirituală, cu ajutor secret din partea esenienilor. Dar dreptatea l-a prins până la urmă în braţele ei şi l-a făcut să plătească cu viaţa o asemenea nesăbuinţă.

Ce s-a întâmplat acum cu speranţa venirii unui Mesia? Nici un om nu se mai gândeşte la ea! Totul a dispărut în faţa Templului sfinţit de DUMNEZEU pentru toate timpurile viitoare, asemenea unei perdele de ceaţă în faţa puterii soarelui! Şi totuşi, acea întâmplare a pornit chiar de la Înaltul Preot. Deoarece, însă, era un lucru necurat şi ameninţa să profaneze împărăţia lui DUMNEZEU, Domnul nu a întârziat să împiedice la timp nelegiuirea.

Chiar dacă întâmplarea aceea a avut un asemenea sfârşit, acum iată că ne apare povestea despre Mesia cunoscut ca fiu al tâmplarului Iosif, în spatele căreia nu este altceva decât înşelăciune eseniană sau magie indiană! Băiatul să-şi facă deci minunile sale în faţa privirilor noastre clarvăzătoare şi noi vom şti apoi să explicăm prostimii, arătându-i-l pe presupusul Mesia.

Când acesta va veni, vor apărea mai întâi pe firmament semne mari, care să poată fi văzute de lumea întreagă. Abia atunci va apare Cel-mult-aşteptat, cu toată slava cerului, să-şi izbăvească poporul de sub domnia păgânilor, şi va fi pentru ei domn şi rege peste toate ţările pământului, iar copiii lui Abraham vor fi poporul său şi aşa va rămâne în vecii vecilor!!!

Cine cunoaşte toate acestea din cărţile ce cuprind vechile profeţii despre venirea lui Mesia, nu poate să creadă că DUMNEZEU, care şi-a anunţat venirea într-un mod atât de măreţ în faţa oamenilor şi a tuturor creaturilor, poate să apară într-un mod atât de nespectaculos, ca un copil nelegitim şi ca un om oarecare, supus morţii ca noi toţi!

Căci noi ştim cu toţii că Maria, fiica lui Ioachim, a rămas însărcinată înainte de a-i fi încredinţată lui Iosif de soţie la Templu. Fata a fost încredinţată cunoscutului constructor din neamul lui David mai întâi spre îngrijire, iar acum, pentru a nu fi condamnat, a fost sfătuit prieteneşte să ia fata de soţie, înainte ca lumea să afle toată povestea, ştergând astfel toată ruşinea.

Băiatul acela, însă, este şi rămâne un copil nelegitim, aşa că este prea puţin probabil să ajungă vreodată acel Mesia făgăduit, chiar de ar fi el în stare să mute şi munţii din loc cu vrăjitoriile lui!

Din toate acestea oricine poate să-şi dea seama ce este posibil şi ce este şi trebuie să rămână imposibil, după starea lucrurilor.”

7.

Răspunsul copilului - Iisus la cuvântul Înaltului Preot.

Relatări despre misiunea fiului lui Zaharia şi despre puterea fiului tâmplarului de a face minuni.

Judecătorul Mi-a spus: “Ei, tu ce spui, copil minunat, referitor la această cuvântare atât de plauzibilă a Înaltului Preot?”

Eu am răspuns: “Ce altceva aş putea spune decât: ori el are dreptate, iar atunci profetul este un mincinos şi n-are dreptate, ori Înaltul Preot nu are dreptate şi atunci are dreptate profetul! Dar este cu totul imposibil ca amândoi să aibă dreptate, de vreme ce Înaltul Preot susţine exact contrariul faţă de ceea ce a prorocit profetul despre venirea lui Mesia!

Profetul vorbeşte astfel: “Priveşte, o fecioară - deci nu o nevastă - este însărcinată şi va naşte un copil, pe care îl va numi Emanuel (ceea ce înseamnă, “DUMNEZEU este cu noi!”)”. Atunci cum susţine Înaltul Preot că Mesia va apare sub nişte semne măreţe pe firmament, ca un războinic atotputernic, că va coborî din cer, ca un rege gata făcut pentru toate popoarele pământului, cu mare pompă cerească?! Dacă ar fi aşa, ce ar avea de câştigat oamenii sărmani şi slabi, care s-ar tulbura foarte tare, mai mult de jumătate de teama evenimentelor ce vor veni?!

Aş vrea de aceea să afirm cu convingere că o asemenea sosire a lui Mesia nu le-ar conveni nici măcar domnilor din Templu, care ar prefera ca Mesia să sosească în acel fel modest şi fără pretenţii, cum tocmai l-a descris profetul Isaia.

Preotul Superior a spus însă adineauri că povestea neobişnuită cu fiul lui Zaharia, care a fost sugrumat chiar de preoţi, odată cu realizarea altor jertfe în faţa altarului şi a Atotputernicului, este de domeniul trecutului şi nimeni nu se mai gândeşte la ea.

Eu însă spun că ea nici pe departe nu s-a terminat, aşa cum consideră aceşti domni, şi va veni odată vremea când acelaşi Ioan va trece ca un fulger printre ei şi îi va chema pe ei la o mare judecată. Cuvintele lui vor fi atunci pentru voi mai ascuţite decât cele mai ascuţite săgeţi!

Şi, asemenea lui Ioan, despre care tocmai am vorbit, şi acel copil-minune din Nazaret vă va chema mai târziu la o judecată şi mai aspră şi atunci vi se va arăta în toată slava lui cerească, însă, luaţi aminte, nu pentru înălţarea voastră, ci pentru căderea voastră!”

La aceste cuvinte Înaltul Preot s-a mâniat şi a spus: “De unde ştii tu toate acestea, băiat smintit? Cine ţi-a zăpăcit capul cu asemenea lucruri şi cine eşti tu, de fapt, de îţi permiţi să ne spui nouă asemenea obrăznicii?”

“Eu sunt Cel care sunt, şi de unde vin, este deja consemnat în scrierile voastre. Atunci de ce Mă mai întrebaţi iar cine sunt şi de unde vin? Tocmai v-am spus că vin din Galileea, din Nazaret şi că de aceea cunosc bine pe băiatul despre care este vorba, şi nu sunt deloc prost, încât să nu deosebesc faptele unui magician, fie el chiar din India, de acelea ale copilului minune.

Dacă poate, atunci să-mi facă unul din voi zece vrăbii din lut şi apoi să le dea viaţă doar prin puterea tainică a cuvântului, încât să înceapă imediat să zboare şi să-şi caute hrană, ca toate celelalte păsări!

Care dintre voi este în stare, printr-un singur cuvânt, să readucă din nou la viaţă un copil care a căzut şi era mort şi cu oasele sfărâmate, şi să-l facă din nou întreg, nevătămat şi sănătos?!

Care dintre voi este în stare să ordone trăznetului să se deplaseze conform voinţei sale şi să lovească o hienă, care tocmai îi răpise mamei pe singurul ei copil, îndreptându-se cu el spre pădure?!

Care dintre voi poate - asemeni acelui băiat - să comande să se işte brusc o furtună într-o noapte fără pic de vânt, pentru a feri de pericol câteva oraşe care erau ameninţate de o ceată de bandiţi de pe o corabie, care se apropia de Capernaum având la bord 200 de oameni puternici, înarmaţi până-n dinţi?!

Băiatul acela, care tocmai se afla cu tatăl său în Capernaum, a salvat astfel întreaga regiune! Căci, la cuvântul şi la voinţa sa, s-a iscat o îngrozitoare furtună pe mare, care după aceea a mânat corabia ca pe o săgeată, departe de ţărm, până în largul mării, unde ea a fost distrusă de valurile uriaşe ale mării, care au înghiţit-o cu cei două sute de răufăcători cu tot...

Asta şi multe asemenea lucruri a făcut băiatul acela, întotdeauna numai pentru binele oamenilor năpăstuiţi, şi nimeni vreodată n-a trebuit să plătească în vreun fel pentru aceste fapte ale sale. Şi trebuie să ştiţi că aceste întâmplări nu sunt deloc închipuiri ale Mele, ci corespund adevărului curat şi spre confirmarea lor stau oricând mărturie întreg Nazaretul şi Capernaumul.

Prin urmare, este acel băiat doar un vrăjitor profund instruit, sau el face totul datorită unei forţe Dumnezeieşti aflată în el? Sau dacă este altfel, atunci explicaţi-Mi voi, după părerea şi înţelepciunea voastră, cum şi pe ce căi reuşeşte El toate acestea!

Voi aţi răspuns prost la întrebarea iniţială, pusă de mine. Să vedem acum ce răspuns veţi da la întrebarea aceasta şi apoi vom reveni la întrebarea iniţială, să o discutăm. Vorbiţi însă concis şi mai repede, căci ziua este pe sfârşite şi trebuie să ne îngrijim şi de cină!”

8.

Ameninţarea Înaltului Preot şi atenţionarea severă din partea judecătorului

Înaltul Preot a spus: “Dacă băiatul acela face asemenea lucruri fără ştirea noastră, deci cu de la sine putere, atunci pentru noi este limpede ca

lumina zilei că el este stăpânit şi inspirat de Belzebut, cel mai mare dintre diavoli! Puterea Dumnezeiască noi ştim cu toţii că nu poate exista în afara Templului! Fiecare dintre noi ştim de câtă puritate este atunci nevoie pentru a dobândi o părticică din puterea divină, iar acest lucru nu este posibil decât în cel mai sfânt dintre temple, aşa ne arată învăţătura lui Moise şi a altor profeţi!

Cine cunoaşte bine acest lucru din Sfânta Scriptură, îşi dă imediat seama ce înseamnă asemenea minune în afara Templului! Aşa că este de datoria Templului să stârpească de pe faţa pământului asemenea copii şi oameni! Şi dacă cercetările noastre vor adeveri ceea ce ne povesteşti despre băiatul acela, atunci şi el va fi stârpit, ca fiind doar aliat al lui Belzebut!"

Judecătorul a spus: "Acela este un obicei care a fost creat de voi, dar, câtă vreme noi, romanii, suntem stăpânii şi conducătorii voştri, aşa ceva nu se va mai întâmpla, căci, sabia dreptăţii este acum în mâna noastră şi cine vrea s-o ridice fără ştirea şi consimţământul nostru va fi tratat ca instigator şi criminal, fără să ţinem deloc seama de clasa din care provine!

Eu însă am aflat de la acest băiat, ca şi de la tine însuţi, că voi, în fanatismul vostru, aţi omorât până şi pe un Preot Superior, chiar în Templu, numai pentru că el a îndrăznit să aibă un alt punct de vedere decât al vostru. Mai mult ca sigur că el v-a trezit o mare invidie, ceea ce vouă v-a fost de ajuns ca să decideţi să-l scoateţi din această lume. Acest lucru nu uitaţi însă că s-a întâmplat acum doisprezece ani, deci în timpul stăpânirii noastre. Acest caz va fi cercetat mai îndeaproape şi nu este exclus ca, înainte ca acel băiat minune să cunoască răzbunarea voastră, să faceţi chiar voi cunoştinţă cu sabia dreptăţii romane! Eu vă avertizez, în virtutea funcţiei pe care o deţin, că, oricine va îndrăzni să facă vreun rău acelui băiat, va fi pedepsit cu sabia! - Mai mult nu este nevoie să vă spun!"

Preotul Superior a spus: "Noi avem însă promisiunea fermă a împăratului, care ne-a asigurat libertatea justiţiei la Templu, de care nu trebuie să se atingă nici un judecător laic!"

Judecătorul a spus: "Eu ştiu exact cât se întinde libertatea voastră. Puteţi să practicaţi liberi o disciplină înţeleaptă, dar de aici până la *ius gladii* (dreptul sabiei, dreptul de a înfăptui o execuţie) este o prăpastie mare şi adâncă! Şi vai de acela dintre voi care îndrăzneşte să o treacă!"'

Preotul Superior a spus: "Ce se întâmplă atunci cu puterea lui Irod, care este şi tetrarh în Galileea, nu deţine el şi *ius gladii* (dreptul sabiei, dreptul de a înfăptui o execuţie)?"

Judecătorul a spus: "Irod şi toţi ceilalţi principi din provinciile iudeilor sunt doar nişte vasali şi ei deţin *ius gladii* (dreptul sabiei), doar pentru servitorii, slugile şi sclavii lor. Ei îşi cumpără acest drept la fiecare zece ani şi dacă se poartă rău cu aceştia, pot chiar să rămână fără servitori, pentru că noi nu obligăm pe nimeni să intre în serviciul lor, aşa că ei nu pot să abuzeze de un drept cumpărat atât de scump, cu atât mai mult cu cât,

oricare dintre slujitorii lor - cu excepţia câtorva sclavi - poate părăsi slujba oricând doreşte şi, din acel moment, nu se mai află sub jurisdicţia acelui principe, ci sub aceea a noastră.

Apoi ei mai au dreptul de a ridica impozitele ce li se cuvin, la nevoie cu forţa, dar fără *ius gladii!* Pentru execuţii ei trebuie să ni se adreseze nouă şi trebuie să plătească pentru asta.

Acestea sunt de fapt drepturile lui Irod, ca şi ale celorlalţi vasali; tot ce depăşeşte aceste drepturi este pasibil de pedeapsă şi se pedepseşte de la prima încălcare cu pierderea dreptului de vasalitate.

Aşa că, dacă tu crezi că poţi să te porneşti în urmărirea acelui copil-minune folosind puterea lui Irod, te înşeli amarnic, pentru că trebuie să ştiţi că Irod se va feri să-şi depăşească atribuţiile!

Acest băiat se află însă şi sub protecţia mea şi, pentru că mi-am dat seama că el are dreptate, eu îi dau tot dreptul să vă sâcâie cu întrebările lui şi am să rămân şi eu de partea lui, căci am constatat că în capul şi în sufletul lui se află mai multă înţelepciune sănătoasă decât în voi toţi şi în tot lăcaşul vostru sfânt.

Acum, dragul meu copil, poţi să vorbeşti din nou, căci am curăţat terenul pentru tine.”

9.

Făgăduiala făcută de copilul Iisus judecătorului roman şi mânia Preotului Superior. Cum poate în realitate omul însuşi să devină cuvântul cel viu al lui DUMNEZEU şi astfel să ajungă a fi una chiar cu DUMNEZEU. Combaterea argumentelor Preotului Superior de către copilul Iisus cu ajutorul catehismului popular.

Eu însă am privit cu prietenie la judecătorul roman şi apoi am spus: “Tu, deşi eşti un păgân, cu toate acestea eşti un om drept şi ai un suflet bun, care îţi permite să înţelegi ceea ce este adevărat; trebuie să ştii că atunci când va veni adevărata împărăţie a lui DUMNEZEU pe pământ, tu şi toată familia ta veţi fi primiţi în ea, şi nu veţi mai vedea niciodată moartea, în veci!”

Judecătorul a spus: “Cum poţi tu să-mi faci mie o asemenea făgăduială?”

Eu am spus: “Nimic mai simplu! Căci, aşa cum am arătat, Eu susţin că-l cunosc foarte bine pe acel copil-minune şi sunt cel mai apropiat prieten al său. De aceea atunci când voi ajunge la El n-am să te uit, iar El te va binecuvânta, şi binecuvântarea Lui nu va rămâne pentru tine fără urmări!”

La aceste cuvinte Preotul Superior s-a ridicat mânios şi a spus: “Este băiatul acela cumva un DUMNEZEU, ca să poată el binecuvânta, ca şi cum

ar fi el însuşi DUMNEZEU? Oare tu nu ştii că numai DUMNEZEU poate binecuvânta şi Înaltul Preot, după legământul făcut lui de către DUMNEZEU, de trei ori pe an?! Cum poţi spune despre acel băiat, că poate binecuvânta un om, ba chiar toată casa sa?! Ce dascăli sunt prin părţile voastre, de vorbesc asemenea absurdităţi în faţa şcolarilor?"

Eu am grăit: "Mai întâi nu trebuie să uitaţi că voi ne-aţi trimis asemenea dascăli, şi dacă ei vorbesc absurdităţi, vina lor se întoarce atunci împotriva voastră, o absurditate produce o altă absurditate! Dar dacă este o absurditate ceea ce am spus despre copilul-minune, anume că el binecuvântează, pe oamenii care merită aceasta şi care-i sunt prieteni adevăraţi, atunci voi de ce predicaţi ca părinţii să-şi binecuvânteze copiii şi copiii să-şi binecuvânteze părinţii?

Voi ştiţi că Noe nu a fost un DUMNEZEU, dar totuşi a binecuvântat cu foarte bune rezultate pe cei doi fii ai săi, care i-au acoperit ruşinea! Tot aşa şi bătrânul orb Isaac n-a fost DUMNEZEU, când l-a binecuvântat pe Iacob şi i-a adăugat numele de "Israel", ceea ce înseamnă: "din tine să purceadă poporul lui DUMNEZEU!" A rămas oare această binecuvântare a sa fără rezultat?!

Iar tu care spui şi întrebi, în înfumurarea ta de slujitor al Templului, dacă acel băiat este una cu DUMNEZEU, ce zici, dacă-ţi răspund: da, este, ba chiar mai degrabă merită să-ţi aminteşti ceea ce este scris de voi: "Domnul DUMNEZEU Savaot a vorbit dumnezeilor Lui (de fapt FIILOR Lui care erau UNA (pe deplin UNIŢI (FUZIONAŢI)) cu EL)!" Aşa că dacă voi sunteţi dumnezei (în realitate aceasta înseamnă FIII lui DUMNEZEU care sunt <u>ÎNDUMNEZEIŢI</u>), de ce atunci nu ar fi şi acel băiat dotat cu o mulţime de calităţi dumnezeieşti, mai ales că El se trage direct din David?!

Să nu uitaţi însă că cine aude cuvântul lui DUMNEZEU şi ascultă totdeauna de el, în acela sălăsluieşte mereu viu şi puternic cuvântul lui DUMNEZEU şi astfel el devine, oricine ar fi el, în întreaga sa fiinţă, cuvântul lui DUMNEZEU, şi atunci mintea şi sufletul lui sunt inspirate şi hrănite din DUMNEZEU!

Şi, acolo unde se petrec cu adevărat asemenea lucruri, cine mai poate spune că întreaga fiinţă a acelui om nu este UNA (unită intim, FUZIONAT|) cu DUMNEZEU? Şi dacă atunci un om este pătruns în totalitate în fiinţa sa de Cuvântul cel viu al lui DUMNEZEU, de Mintea şi Sufletul lui DUMNEZEU, atunci el fiind UNA cu DUMNEZEU nu este chiar şi el un FIU al lui DUMNEZEU, rămânând astfel un purtător al Dumnezeirii pe unde trece, aşa încât să poată fi considerat Trimisul lui DUMNEZEU? Fiind UNA cu DUMNEZEU un asemenea om ÎNDUMNEZEIT devine astfel un FIU IUBIT al lui DUMNEZEU."

Preotul Superior a spus: "Ceea ce spui tu aici este nu numai o absurditate ci şi o mare blasfemie. Numai un nebun poate spune aşaceva! Pentru mine toate acestea sunt o vorbărie fără sens, de care un om cu mintea

la cap nu poate decât să râdă!” - Şi zicând aceasta Preotul Superior a râs cu poftă.

Atunci Eu am spus: “Ce numeşti tu de fapt absurditate? Dacă aceasta este o absurditate, atunci voi toţi, preoţi, înţelepţi şi învăţaţi, creaţi şi răspândiţi aşa ceva, şi o să vă dovedesc imediat aceasta cât se poate de clar!”

Preotul Superior a spus: “Cum poţi tu, porcar obraznic din Galileea, să ne dovedeşti nouă ceva?”

Eu am spus: “Aduceţi-mi imediat aici catehismul popular!”

Preotul Superior a întrebat: “Şi ce vrei să faci cu el?”

Eu am zis: “Asta vei vedea! Deocamdată aduceţi-Mi cartea!”

Mi-a fost adusă cartea şi apoi Preotul Superior a spus: “Iat-o! Să vedem acum ce vei face cu ea?”

Eu am spus: “Vei vedea imediat!” - Am deschis apoi cartea şi am rugat pe judecătorul roman să citească cu voce tare pasajul indicat de Mine. El a făcut aceasta cu o bucurie vizibilă.

(Judecătorul roman a citit:) “Cine aude cuvântul lui DUMNEZEU şi îl urmează întru totul, acela are atunci în sine (în FIINŢA SA) cuvântul cel viu al lui DUMNEZEU şi prin aceasta a devenit el însuşi, în întreaga sa fiinţă, cuvântul cel viu al Domnului, prin urmare, atunci, mintea (conştiinţa) sa este hrănită şi inspirată de la DUMNEZEU! Şi, acolo unde se petrec cu adevărat asemenea lucruri, cine mai poate spune, că omul respectiv nu este în întregime din DUMNEZEU? Şi dacă atunci un om este pătruns în întregime în fiinţa sa de cuvântul cel viu al lui DUMNEZEU, de Mintea (Conştiinţa) lui DUMNEZEU, atunci nu devine chiar el un Fiu al lui DUMNEZEU, fiind totdeauna un purtător al Dumnezeirii pe unde trece, aşa încât el poate să fie considerat UNA cu DUMNEZEU?!”

Judecătorul roman a spus apoi: “Da, iată că acestea sunt chiar vorbele pe care cu puţin timp mai înainte respectabilul preot le-a declarat absurdităţi care sunt rostite de un porcar! După cum văd, această poveste începe să devină veselă! Chiar sunt curios acum să aflu, ce poate să iasă de-aici!”

10.

Încercarea nereuşită a unui cărturar şi a unui bătrân de a justifica şi de a face credibile afirmaţiile Preotului Superior. Amânarea discuţiei pentru ziua următoare. Copilul Iisus şi Simon sunt invitaţi la han, ca oaspeţi ai judecătorului roman.

Auzind acestea Preotul Superior s-a supărat foarte tare.

Eu însă am spus: “Ei bine, domnule superior al Templului, iată că acum v-am oferit dovada că, dacă tocmai ceea ce am susţinut eu este o aberaţie - dar v-aţi putut convinge cu toţii că nu este - chiar voi sunteţi cei care o alimentaţi şi o răspândiţi?! Dacă eu am spus cumva un neadevăr, poţi să dispui să-mi pună lacăt la gură pentru îndrăzneala mea! Dar va fi foarte greu să faci acest lucru, fără să fii obligat să declari aberaţii ceea ce se află scris în catehismul nostru popular! Eu aş vrea acum să aflu chiar de la tine motivul pentru care ai făcut acest lucru! - Eu am spus ceea ce am avut de spus, acum este rândul tău ca să-mi răspunzi!”

Preotul Superior avea o mină ridicolă şi el era foarte jenat ca să mai poată da un răspuns.

S-a ridicat însă imediat un alt cărturar şi a spus: “Înalt prea cinstita Domnia sa a vrut să te pună la încercare, pentru a vedea cât de bine cunoşti catehismul popular, pe care tu te-ai priceput atât de bine să-l foloseşti pentru a-ţi susţine cauza ta! Hai să lăsăm această controversă acum şi să vorbim mai bine amândoi despre cu totul altceva! Căci în cazul unor asemenea discuţii în contradictoriu nu ieşim niciodată la capăt!”

Eu am spus: “Ia te uită ce deştept ai vrea tu să fii, dacă ai putea! Tu ai vrea cumva acum să-l ajuţi pe preot să iasă din cloaca în care singur s-a vârât până peste cap; dar iată că nu se mai poate! Eu îmi dau foarte bine seama, că el nu-mi poate indica motivul pentru care el a numit aberaţie ceea ce am susţinut eu şi ceea ce el în calitate de Preot Superior ar fi trebuit de mult să ştie, printre cei dintâi, şi anume că toate aceste lucruri sunt scrise în catehism pentru oricine vrea să le citească; dar pentru că el nu le-a cunoscut, le-a numit aberaţii, şi asta în condiţiile în care el este Preot Superior, cărturar şi bătrân al Templului!

Ceea ce ar trebui să dea oricui de gândit este situaţia în sine şi anume, cum poate cineva în zilele noastre să ajungă să fie Preot Superior, fără să fie pătruns de Mintea (Conştiinţa) lui DUMNEZEU şi fără să cunoască aşa cum trebuie cuvântul lui DUMNEZEU! Nu este în această privinţă poruncă şi în acelaşi timp datină, ca orice Preot Superior, care se află pe scaunul lui Moise şi al lui Aaron, să cunoască foarte bine Scriptura în toate amănuntele ei, ca să poată lămuri prompt, aşa cum se cuvine, pe oricine are vreo neînţelegere sau îndoială?!

Ce lămuriri şi explicaţii poate însă să dea acest Preot Superior, care nu cunoaşte nici măcar varianta prescurtată a catehismului popular, făcându-se astfel de râs şi supărând pe un evreu adevărat şi zelos, când datorită neştiinţei sale totale numeşte aberaţie ceea ce orice copil evreu are datoria să afle citind catehismul, căci altfel nici un meşter cinstit nu-l acceptă ca ucenic în atelierul său!”

Atunci un alt bătrân m-a apostrofat să fiu mai atent la cine este şi ce este un Preot Superior.

Eu însă am spus: "Atâta vreme cât spun doar adevărul curat, pot să jignesc pe vreun om adevărat?! Spuneţi voi singuri dacă ceea ce eu vorbesc aici nu se află scris în cartea lui Moise, şi dacă lucrurile nu se prezintă aşa cum sunt ele în realitate. Din păcate, trebuie să recunoaşteţi că astăzi nu înzestrarea spirituală, ci averea acumulată primează în numirea unui om într-un post de conducere, unde de obicei, el devine în urma acestei avansări mai sărac spiritual, dar mai bogat material. Acum spuneţi-mi singuri, dacă aceasta este cumva drept în faţa lui DUMNEZEU?

Este de la sine înţeles că în asemenea condiţii este greu de aflat o informaţie despre sosirea făgăduitului Mesia, de la cei care ar trebui să ştie câte ceva, dacă tocmai aceştia sunt prea puţini cunoscători ai Scripturii sau chiar nu ştiu nimic despre existenţa unei scrieri emanate din Duhul Sfânt prin Moise sau prin alţi profeţi, dar care, cu toate acestea, stau cu mare emfază în scaunul lui Moise sau al altor profeţi! Ei ştiu prea puţin sau nimic despre DUMNEZEU şi despre cuvintele sale şi încă mai puţin despre cuvântul cel viu al lui Iehova (DUMNEZEU) în om, prin care acesta poate deveni el însuşi un Fiu al lui DUMNEZEU, după cum susţin foarte clar principiile pe care chiar ei le-au elaborat pentru instruirea poporului! - Ce spui tu, judecătorule roman, ca păgân, despre astfel de lucruri şi situaţii?"

Judecătorul a spus: "Eu nu pot decât să-ţi dau dreptate în toate. Aici, între aceste ziduri şi în această sală închisă tu poţi vorbi orice doreşti, dar ia aminte că în faţa poporului n-ar fi cuviincios, ba chiar ar fi rău şi eu sper că nu vei face aşa ceva pentru că eşti mult prea înţelept şi îţi dai seama ce urmări nefaste ar avea pentru zilele noastre toate acestea! Dar acum consider că este cazul să ne oprim şi să mergem la cină! Tu şi Simon sunteţi astăzi şi mâine oaspeţii mei!" Şi spunând aceasta, judecătorul suspendă astfel discuţia, amânând-o pentru ziua următoare.

În apropierea Templului era un han mare şi acolo am servit cu toţii o cină zdravănă, după care ne-am dus la culcare.

Acest han aparţinea însă Templului şi era întreţinut de slujitori ai Templului.

Călătorii care rămâneau aici erau taxaţi, ca şi cum ar fi rămas chiar în Templu. Adică se putea rămâne şi la Templu, dar trebuia plătit dublu şi nu primeai altceva decât pâine şi apă.

Deci, când se spune că am rămas trei zile la Templu, trebuie luat în consideraţie şi acest han al Templului.

Noi trei am dus-o bine la han şi acolo fiecare dintre noi a putut dormi liniştit.

11.

Consfătuirea secretă din timpul nopţii

Dar domnii de la Templu n-au avut o noapte la fel de liniştită, căci Eu am considerat că asemenea soi de oameni plini de ei şi dornici de mărire trebuie să fie speriaţi pentru a se îndrepta. Preotul Superior n-a putut să doarmă de răutate, supărare şi teamă, căci îl deranja cumplit faptul că judecătorul roman mă luase împreună cu el ca pe un oaspete de seamă. Şi de aceea el şi-a pus imediat iscoadele pe urmele mele, să afle ce discutăm, numai că noi atunci n-am vorbit nimic.

În schimb membrii Templului au pălăvrăgit din plin şi s-au consultat, cum ar putea în ziua următoare să mă prindă în capcană cu întrebările lor şi să mă zăpăcească. Doar tânărul levit, care era pe punctul de a deveni fariseu şi şef al unei sinagogi, care făcuse numeroase călătorii ca misionar, cu care ocazie văzuse şi aflase multe, spuse celor adunaţi de-a dreptul în faţă:

"Voi toţi câţi sunteţi aici n-o s-o scoateţi la capăt cu acest băiat! În Nazaret eu am auzit multe minuni referitoare la felul lui de a vorbi, şi am aflat că până acum nu există nici un învăţat care să fi câştigat înaintea lui! Vă spun deschis: cuvântul acestui băiat şi puterea inexplicabilă a prietenului său sunt destul de mari, încât eu cred că poate să subjuge întreaga lume! Iar noi ne-am cam bătut singuri cuie-n talpă cu acest băiat, pe care acum n-o să le putem scoate fără a lăsa urme!

Dacă vreţi să mă ascultaţi, părerea mea ar fi următoarea: să-l lăsăm să rămână cu convingerea lui, cum că acel băiat-minune ar putea fi sau ar putea să devină făgăduitul Mesia, pentru că, dacă privim aşa cum trebuie, să recunoaştem totuşi că prezicerile profeţilor trimit la el şi la vremurile noastre!

Dacă o să-l tot contrazicem, nu vom ajunge prea departe, iar a-l supăra cu o ameninţare mi se pare şi mai puţin indicat, căci el cunoaşte totul foarte precis, şi chiar cele mai ascunse secrete ale noastre de la Templu nu par să-i fie deloc străine!

Ar fi pentru noi chiar foarte rău dacă va începe să dezvăluie secretele noastre mai deosebite lui Simon - care pare să-i fie foarte devotat - sau judecătorului roman. De aceea eu cred că ar fi mai înţelept să-l lăsăm să rămână cu părerea lui, ba chiar să i-o întărim, decât să încercăm să-l abatem de la ea.

În fond, ce ne afectează pe noi, care am aruncat de mult timp în marea uitării asemenea probleme de credinţă aflate în cărţi, dacă există sau nu un Mesia?! Este mai bine să fim abili, să trăim şi să profităm pe seama mulţimii celor proşti şi orbi, decât să urmărim să facem uz de o putere, pe care de fapt nu o avem, să ne umplem de griji, de care nu avem nevoie, sau de o teamă care apoi o să ne macine! Chiar ieri am acţionat greşit, apărând plini de o înfumurare rigidă în faţa romanului, iar întâmplarea cu Zaharia ne-a pus într-o mare încurcătură! Căci cu păgânii nu este deloc de glumit! Aşa că mâine este suficient să ne purtăm lipsiţi de blândeţe cu băiatul, ca să ajungem să fierbem cu toţii în oala romană!

Aşa că trebuie să fim cât mai atenţi şi şireţi ca vulpile, căci este necesar să încercăm să dregem greşelile de ieri, şi procedând astfel pariez că romanul va trece cu vederea povestea cu Zaharia, pe care altfel o va folosi ca pe o armă ascuţită împotriva noastră! - Ce părere aveţi de sfaturile mele?"

Superiorul sinagogii, cel veşnic treaz a spus: "Da, da, sunt absolut de acord cu tine, aşa ar trebui să facem! Trebuie deci să lăsăm băiatul să vorbească şi să-i răspundem, pentru că şi-a cumpărat acest drept, şi acum n-avem ce face! Dar sunt de părere ca pentru mâine să alcătuim dintre noi un alt colegiu, care să-i fie mai favorabil în discuţii decât i-am fost noi ieri! - Ce părere aveţi?"

Vorbitorul cel tânăr a spus: "Nu sunt de aceeaşi părere! Un alt colegiu ar trebui să fie informat, pentru a înţelege corect cine se află de fapt în faţa lor. Noi, însă, îl cunoaştem acum pe băiat şi ştim ce vrea, aşa că vom putea conversa uşor cu el. Un alt colegiu ar sta mâine ca viţelul la poarta nouă şi nu ar fi în stare să-i facă faţă, oricât l-am informa noi.

Apoi mai este ceva foarte important, ce trebuie luat în consideraţie, anume: putem noi şti, dacă băiatul nu se încăpăţânează să discute tocmai cu noi? S-ar putea atunci să fim chemaţi de Simeon şi de judecătorul roman, să facem faţă întrebărilor acestui băiat îngrozitor de viclean şi abia în asemenea caz ne-am trăda faţă de roman, că în lupta noastră cu băiatul am ales calea cea mai scurtă!

Eu nu vreau şi nu pot susţine, că părerea mea este cea mai justă, dar este totuşi sigur că ne putem aştepta la aşa ceva, şi cred că nimeni dintre noi nu doreşte acest lucru!"

Superiorul sinagogii a spus: "Sunt absolut de acord cu tine şi ne vom orienta chiar după sfatul tău cel bun; dar tu ce crezi, fiul meu, despre acest băiat îngrozitor de viclean?

Să-ţi vină să înnebuneşti! Noi, demnitarii superiori din întreaga ţară a iudeilor să fim nevoiţi să ne lăsăm mânaţi de la spate de un porcar din Galileea! Să trebuiască să tremurăm în faţa unui asemenea vierme ieşit din praful uliţei şi să facem tot posibilul, ca să scăpăm de el într-un mod onorabil. Nu, nu, aşa ceva nu s-a mai întâmplat de când a fost făcută omenirea!

Deci, spune-mi, te rog, tu ce crezi despre băiat? Cum şi de unde a putut acest băiat de 12 ani să-şi însuşească atât de deplin ştiinţa?"

Tânărul vorbitor a spus: "Iubitul meu stăpân şi protector, după Mai-marele Preot cel mai important! Aşa ceva nu este o noutate în Galileea! Toţi în Galileea fac comerţ şi vin astfel în contact cu toate ţările lumii, având astfel mii de experienţe de toate felurile, ei învaţă limbi străine şi sunt în relaţii cu grecii, cu armenii, cu egiptenii şi cu o mulţime de alte popoare. Este, deci, uşor de înţeles, că în oraşele, târgurile şi satele Galileii întâlneşti adeseori copii cu o minte pătrunzătoare, care îi uimeşte pe mulţi dintre oamenii din Ierusalim care vin cu treburi pe-acolo.

După cum se ştie, şi eu sunt născut în apropiere de Nazaret şi la vârsta de doisprezece ani cunoşteam Sfânta Scriptură mai bine decât acum, când am mai uitat câte ceva, plus o mulţime de alte scrieri şi învăţături. Atunci, de ce nu ar fi la fel şi acest băiat cu bucle blonde?! Pe mine să ştiţi că nu mă uimeşte îndrăzneala lui, deşi inteligenţa este atât de pătrunzătoare.”

Superiorul spuse mai departe: “Da, şi eu cred că pentru un băiat talentat şi instruit din timp nu este ceva cu totul deosebit, dar oare cum ajung oamenii aceştia în posesia scrierii sfinte, care este păstrată în sanctuarul Templului, şi care nu poate fi citită decât de superiorul sinagogii, de înalţi preoţi şi de cărturari?”

Tânărul vorbitor a spus: “Prea-bunule stăpân, acest lucru nu mai este adevărat încă de când romanii au cucerit imperiul nostru! Toate bunurile Templului şi toate cărţile sale au fost prezentate cuceritorului. Trei ani la rând s-au făcut copiile cele mai fidele de pe tot ce există aici.

Iar acum există la romani şi la greci o mulţime de asemenea copii în toate limbile, astfel că pentru câţiva arginţi oricine îşi poate procura o copie, în orice limbă doreşte. Aşa stând lucrurile, de ce n-ar fi posibil să descoperi într-un băiat talentat din Galileea un adevărat cărturar *non plus ultra*?”

Superiorul a spus: “Îmi vii cu citate romane, când ştii că sunt adversar de moarte a tot ceea ce este roman! - Ce înseamnă *“non plus ultra*”?”

Tânărul vorbitor a spus: “Prea-bunule stăpân, eu, ca locuitor al Galileii, cunosc pe lângă limba ebraică şi pe cea a grecilor, şi pe cea a romanilor, deci înţeleg vorbirile din Siria, Chaldeea, Armenia, Persia, ca şi araba veche, pe care trebuie s-o cunoşti ca emisar - de aceea, uneori, în cursul vorbirii, îmi vin pe limbă cuvinte străine!

Expresia *“non plus ultra”* este folosită printre noi, iudeii, datorită laconicităţii sale, pentru că altfel ne vine destul de greu să folosim expresia ebraică, care este lungă şi plictisitoare. Ea ar însemna cam aşa: “acest băiat este un foarte bun cunoscător al Scripturii şi nu poate fi întrecut de nimeni”.”

Superiorul a spus: “Bine, bine, nu face nimic; din motive uşor de înţeles, eu nu sunt un prieten al romanilor, deci nici al limbii lor; dar să lăsăm asta; spune-mi acum ce ştii despre acel băiat-minune din Nazaret, pe al cărui tată îl cunosc, ca şi pe mama sa!”

Tânărul vorbitor a spus: “Da, prea-bunule stăpân, aceasta este o problemă foarte delicată! Cred că l-am văzut acum câţiva ani în tovărăşia mai multor copii, care semănau între ei de parcă erau gemeni. Mi s-a spus atunci câte ceva despre ei, dar copiii se zbenguiau veseli şi vioi, aşa că mi-a fost greu să reţin pe vreunul dintre ei în centrul atenţiei mele. Pot spune, deci, că l-am văzut şi totuşi nu l-am văzut!

Băiatul, care ne dă nouă acum de furcă, a fost precis în grupul acela şi era însoţit de un altul care-i semăna leit, dar - după cum îmi aduc acum aminte - avea o mină mult mai serioasă, şi nu sărea la fel de vesel ca ceilalţi. Părea că cei doi ar fi fost mai degrabă stăpâni peste ceilalţi, deoarece ceilalţi copii păreau să acţioneze după dorinţa acestora.

Ce joc jucau atunci acei copii n-am putut să înţeleg, deoarece nu mai văzusem până atunci ceva asemănător. Oricum, jocul nu părea să se desfăşoare la întâmplare, deoarece, dacă îi urmăreai mai mult timp, nu putea să-ţi scape o anumită ordine. Dar ce semnificaţie avea nu a putut explica nimeni din cei prezenţi. Mi s-a spus doar că băieţii se jucau adeseori în acest fel, necunoscut până atunci în Nazaret; dar nimeni nu a înţeles ce însemna, de fapt, acest joc.

Aceasta ar fi cam tot ce pot spune din proprie experienţă despre acel băiat. Însă am auzit povestindu-se despre el lucruri extraordinare, aproape incredibile! Ca să povestesc tot mi-ar trebui cel puţin zece zile, de aceea voi spune doar câte ceva:

Toate elementele naturii ascultă de acest băiat, mai bine zis de băiatul acela; chiar soarele, luna şi stelele se supun voinţei lui; este destul ca el să vrea, ca soarele şi luna să nu mai lumineze! Şi dacă apoi spune cu seriozitate soarelui sau lunii: "luminaţi mai departe", lumina lor reapare imediat.

Printr-un singur cuvânt el poate face pe un orb din naştere să vadă la fel de bine ca o pisică ce-şi caută prada într-o noapte întunecoasă.

Pe un băiat, care zăcea mort, deoarece în timp ce se juca s-a urcat plin de îndrăzneală pe un acoperiş, de unde a căzut, făcându-se zob, l-a readus la viaţă doar prin cuvântul său, astfel că băiatul respectiv şi-a revenit, fiind apoi sănătos tun şi vesel, de parcă n-ar fi păţit nimic. Bineînţeles că băiatul-minune l-a dojenit serios pe cel înviat din morţi, pe viitor să nu mai fie aşa de neastâmpărat şi neascultător, că n-o să-l mai ajute.

Se vorbeşte mai ales de minuni, de moralitate şi despre cea mai înţeleaptă elocinţă care vine din partea acestui băiat. Doar un singur lucru pare puţin ciudat: el nu roagă niciodată pe nimeni pentru ceva, iar dacă cineva îi dă ceva, el nu mulţumeşte niciodată. Este întotdeauna foarte serios şi adesea este văzut rugându-se, uneori plângând în timp ce se roagă pe tăcute, dar niciodată nu a fost văzut râzând!

Acestea ar fi, pe scurt, lucrurile mai deosebite pe care le-am aflat despre acel copil-minune. Mai mult nu cunosc; cum şi prin ce mijloace reuşeşte el să facă toate aceste minuni depăşeşte puterea mea de înţelegere şi ştiinţa mea. Aceste lucruri puteţi să le explicaţi voi, cei mai bătrâni şi mai înţelepţi conducători ai Templului, eu am spus ce aveam de spus!"

Preotul Superior a spus: "Cu ce alte mijloace decât cele diavoleşti?! Căci DUMNEZEU nu face niciodată minuni prin intermediul unor copii şi băieţi oarecare, ci doar foarte rar şi prin oameni copţi la minte, pioşi şi

devotaţi lui, cum suntem noi! Dacă la Nazaret un băiat de doisprezece ani poate face asemenea lucruri, este clar că diavolul şi-a vârât coada! - Aceasta este părerea mea, iar dacă cineva poate da o explicaţie mai bună, să se ridice şi să vorbească!”

Un bătrân s-a ridicat şi a spus: “După părerea mea, acorzi prea multă putere diavolului! Între noi fie spus, diavolul (Belzebut) este doar un personaj alegoric, care întruchipează tot ceea ce este rău şi stricat, datorită pervertirii sufletului omenesc.

Că apoi, prin acţiunea concertată a unui grup de oameni ce sfidează bunele noastre legi, apare câte un aşa-zis Belzebut, care împiedică manifestarea a tot ceea ce este bun, este un lucru arhicunoscut! Căci un astfel de spirit al răului este un fel de epidemie de ciumă morală, care otrăveşte continuu inimile oamenilor ce trăiesc într-o asemenea societate, până nu mai rămâne aproape nimic bun în ei.

Dar nici în acest caz nu-i vorba de un spirit al răului, întruchipat de Belzebut, ci de educaţia greşită şi dăunătoare a copiilor încă din leagăn. Aceşti oameni n-au idee de existenţa lui DUMNEZEU cel Atotputernic şi Înţelept, chiar şi în alte probleme, de ştiinţă şi cunoaştere, sunt cu mult în urma popoarelor civilizate, ceea ce face să fie uşor cuceriţi de alţii.

Dacă ne gândim acum la instruirea extraordinară a băiatului în discuţie, la părinţii lui, foarte pioşi şi instruiţi - pe care îi cunoaştem destul de bine - şi dacă ţinem seama de Spiritul lui de binefacere, n-aş putea - eu, cel puţin - nici în cele mai negre coşmaruri ale mele, să-mi închipui şi să susţin că un asemenea băiat s-ar afla în legătură cu mai-marele diavolilor, care n-ar permite niciodată să încolţească în cineva cel mai mic gând luminos!

Sau, poate, consideraţi că prin Spiritul răului se poate realiza şi un lucru bun? Eu, cel puţin, n-am auzit până acum de aşa ceva! Sau, poate, cunoaşte careva dintre voi fapte bune şi demne de laudă făcute de oameni răi? Sau că prin mijloacele cele mai rele şi mai condamnabile se poate realiza ceva cu adevărat bun?

Prin urmare, dacă acest copil-minune, prin puterea pe care o are - chiar dacă ea este de neînţeles pentru noi, poate să facă fapte benefice, nobile şi măreţe, cu urmări dintre cele mai bune, cum ar putea el atunci să se servească de mijloacele rele? La această situaţie vă rog să-mi daţi o explicaţie plauzibilă!”

Mai mulţi dintre bătrânii şi cărturarii prezenţi au fost atunci de acord cu vorbitorul - numai Preotul Superior şi cei câţiva susţinători ai lui nu. Şi la scurt timp după aceea Preotul Superior s-a ridicat, adresându-se apărătorului băiatului:

(Preotul Superior a spus): “Vezi, din cuvântarea ta reiese că tu negi atât personalitatea lui Belzebut, cât şi personalitatea diavolilor ce-i stau în subordine! Dacă ceea ce susţii tu este adevărat, atunci explică-mi şi mie,

cine s-a luptat pe muntele Horeb trei zile la rând cu arhanghelul Mihail pentru corpul lui Moise, obţinând chiar victoria!

Cine a fost acea făptură care a îndrăznit să se înfăţişeze în faţa tronului lui DUMNEZEU, cerând permisiunea de a-l tenta şi a-l pune la încercare pe părintele Iov? Cine a fost şarpele tentator al Evei? Cine este duhul cel rău al lui Saul, care a alungat pe copilul David cu cântecul lui din harfă? Mai există de asemenea o mulţime de date în Scriptură, în special la Daniel, care pomenesc adeseori de marele dragon şi de târfa cea mare a Babilonului! Tu, care eşti un mare înţelept, cum îţi explici toate acestea?”

Bătrânul cărturar cel înţelept de mai înainte a spus: “Pentru mine ar fi foarte uşor să explic toate acestea, dacă mintea ta ar avea nivelul de pătrundere necesar pentru a înţelege, dar în întunericul din mintea ta constat că nu pătrund deloc asemenea lucruri luminoase. Ar însemna să ţin o predică zadarnică unuia care este orb şi surd, fără ca aceasta să aibă nici un efect, aşa că mai bine mă lipsesc.

Cine a vrut cu adevărat şi a putut să mă înţeleagă, acela m-a înţeles deja. Dar să ţii predică înţeleaptă unui încăpăţânat e ca şi cum ai pune o piatră de bazalt la înmuiat. N-ai citit oare niciodată marea Kabbală, care este opera unui mare spirit? În ea se găsesc explicaţii ample şi pline de înţelepciune privind corespondenţele tainice dintre imaginile scrise sau cuvintele vorbite şi realitatea pe care acestea o reprezintă!”

Preotul Superior a spus: “Pe cea mică da, dar pe cea mare trebuie să recunosc că nu!”

Vorbitorul a spus: “Atunci află că îmi este imposibil să vorbesc cu tine, deoarece cea mică are un alt autor şi nu poate fi considerată nici măcar un extras de calitate proastă al celei mari şi vechi!

În faţa lui DUMNEZEU nu există Satană şi diavol, deci nici vreun alt spirit absolut rău, pentru că în realitate Lui trebuie să i se supună toate forţele, energiile şi elementele, şi aşa cum le-a rânduit cu înţelepciune DUMNEZEU pe toate, nici unul nu poate acţiona dincolo de sfera lor proprie de influenţă.

Nu este, după cum ştim cu toţii, focul un element ce include în cel mai înalt grad o forţă rea şi distructivă? Să-l considerăm oare un produs al Satanei, pentru că uneori distruge oraşe întregi şi le transformă în cenuşă, când de fapt atunci ACŢIUNEA lui este rezultatul unei intenţii rele sau al unei neglijenţe demne de pedepsit?

Sau putem noi oare spune că Satana se află în apă, pentru că omoară oamenii şi animalele ce cad în ea? Sau că se află Satana în pietre, ori în înălţimile munţilor, ori în animalele şi plantele otrăvitoare, deci, pe scurt, în orice ne poate provoca moartea, dacă nu suntem înţelepţi şi foarte atenţi asupra proporţiei utilizate şi a modului cum le folosim? - Reţine: tot ceea ce există în aer, în apă, pe pământ sau în pământ poate fi pentru noi

binecuvântat sau blestemat, după cum omul foloseşte tot ceea ce există cu înţelepciune sau cu ignoranţă!

Ce a fost de fapt vestita luptă a Satanei cu arhanghelul Mihail pentru corpul lui Moise?

O parte dintre evrei, şi anume cei pioşi, care îl venerau pe Moise ca pe un DUMNEZEU, considerau că Moise ar trebui să fie şi trupeşte nemuritor, deoarece se spune: "Cei care respectă cu stricteţe legile lui DUMNEZEU, aceia niciodată nu vor muri, ci vor trăi în veci, iar trupul lor nu va fi devorat de viermi!" Dar Moise a fost în cele din urmă slab şi de aceea el a murit ca orice muritor de rând.

Printre evrei se aflau în acele vremuri un înţelept şi un doctor.

Înţeleptul a spus: "Duceţi corpul neînsufleţit pe vârful unui munte înalt, unde adie vântul cel mai curat şi atunci sigur Moise va învia şi îşi va conduce poporul în Ţara Făgăduită şi mult lăudată!"

Dar medicul, fiind mai realist, a spus: "Nici un corp care a fost părăsit de sufletul său n-a înviat vreodată!"

Înţeleptul a spus: "Dacă trupul lui Moise, care va fi dus pe vârful muntelui, nu învie în termen de trei zile, ci rămâne mai departe mort, atunci tu ai repurtat o victorie asupra mea şi asupra credinţei mele, iar eu voi deveni după aceea sclavul tău pentru tot restul vieţii mele!"

Medicul, însă, a spus: "Ştiu dinainte că voi învinge. De aceea nu accept să-mi promiţi aşa ceva, astfel eu voi rămâne ceea ce sunt, iar tu vei fi mai departe ceea ce eşti, şi vei vedea că prinţul sau duhul morţii îşi păstrează victima şi n-o lasă niciodată să-i scape."

Şi apoi Moise a fost dus cu mare pompă pe vârful muntelui Horeb. Multe mii de israeliţi dintre cei mai distinşi, au însoţit atunci mortul. Iar când, cu multă greutate, vârful muntelui a fost atins, Moise a fost expus în bătaia vânturilor şi timp de trei zile la rând s-au făcut tot felul de încercări spirituale şi materiale pentru a-l readuce la viaţă, dar în final s-a constatat că totul a fost zadarnic: ochii marelui profet nu s-au mai deschis pentru a vedea lumina acestei lumi.

În a patra zi înţeleptul fiind foarte dezamăgit, s-a adresat poporului: "Priveşte, popor ales de DUMNEZEU, ce înseamnă puterea Satanei! Trei zile la rând s-a luptat Mihail (puterea cerească) cu Satana (puterea morţii) pentru corpul profetului şi iată că în final Satana l-a învins"; atunci s-a auzit glasul arhanghelului Mihail care a spus: "DUMNEZEU te va judeca pentru aceste cuvinte!"

Aceasta a fost o cuvântare rostită în faţa poporului, ce-i drept simbolică, dar totuşi necesară şi care, în fond, era în felul ei foarte adevărată.

Când medicul s-a aflat între patru ochi cu înţeleptul şi i-a amintit că a avut dreptate, înţeleptul a spus:

"Din păcate am constatat că ai avut dreptate. Dar, oricum, este trist pentru noi, oamenii, că DUMNEZEU nu face nici o excepţie, nici măcar pentru cel mai mare profet al său şi îl lasă să moară, ca pe orice vietate! Pe Moise măcar ar fi putut să-l păstreze viu, ca să arate astfel poporului că Satana nu are nici o putere asupra celor sfinţi!"

Medicul însă a spus: "Tu nu-L judeci acum corect pe DUMNEZEU! El a trasat un drum pentru tot ceea ce este trup şi un alt drum pentru Spirit: drumul trupului trebuie respectat cu stricteţe, pentru ca drumul Spiritului să fie liber în veci!"

În timp ce cei doi stăteau astfel de vorbă, a apărut între ei Spiritul lui Moise, care a spus: "Pace vouă! Să ştiţi că în realitate ordinea Domnului este intangibilă şi tot ce face El este foarte bine! Chiar dacă corpul moare, Spiritul rămâne mai departe viu. Respectaţi Legile lui DUMNEZEU şi nu vă faceţi probleme pentru trupul meu, căci iată eu, Moise, trăiesc în veci, chiar dacă trupul, pe care 1-am avut, ar muri de o mie de ori." După aceea Spiritul a dispărut imediat, lăsându-i pe cei doi împăcaţi.

Şi acum să vedem, iubitul meu frate în Abraham, Isaac şi Iacob, ce spui de toate acestea, unde este de fapt acea personalitate a Satanei? Căci ceea ce ţi-am spus eu acum este adevărul adevărat, iar cel descris în carte este doar o imagine, asemenea multor informaţii care sunt cuprinse în creaţiile poetice, ce pot fi înţelese doar cu ajutorul ştiinţei corespondenţelor (analogiilor) din natură. - Ei, ce-ai de spus acum, ca un cărturar mare ce eşti?"

Superiorul sinagogii a spus: "Da, da, problema aceasta are multe aspecte şi este plăcut să o asculţi, dar să ştii că ea se bazează, totuşi, pe credinţă şi nu prezintă nici o dovadă palpabilă. Dar eu cred că ceva tot trebuie să fie la mijloc, căci, chiar dacă se bazează doar pe credinţă, nu este atât de important, pentru că, în cele din urmă, este mai aproape de natura noastră să credem în ceva, decât să nu credem. - Dar eu zic să punem punct acum la această discuţie! Noaptea aproape că a trecut şi în curând va trebui să mergem în sala de adunare!"

Tânărul semifariseu a spus: "Sunt foarte curios să văd ce întorsătură vor lua astăzi lucrurile! Pentru binele nostru aş vrea să vă rog să ţineţi seama de sfatul meu, de a lua în consideraţie ceea ce susţine romanul; căci nu are de fapt prea mare importanţă dacă acceptăm de formă ceea ce susţine băiatul, atunci când suntem între noi, căci de vom proceda altfel, mai mult ca sigur că ne vom face din romani nişte duşmani mai mari decât sunt acum!"

Superiorul sinagogii a spus: "Fii fără grijă, fiul meu! Nimic din ceea ce putem face nu va fi neglijat, căci astăzi punctul nostru de vedere ne este mult mai clar decât era ieri."

După aceste cuvinte un slujitor de la Templu a venit să anunţe - bineînţeles cu toată smerenia - că în sala de adunare se află deja comisarul roman cu băiatul, Simon din Betania şi alte câteva persoane.

12.

Întrunirea colegiului de examinatori în ziua următoare, în sala de adunare. Încercarea fără succes a slujitorilor Templului de a întrerupe şedinţa

La această veste întreg colegiul s-a grăbit spre sala de adunare, unde au fost salutaţi, după datină, de către cei prezenţi, lucru ce a plăcut foarte mult fariseilor, dar câţiva dintre ei au observat pe dată că băiatul nu a schiţat nici cea mai mică încercare de salut.

Tocmai de aceea un bătrân a venit la Mine şi M-a întrebat, cu multă modestie, de ce Mă arăt aşa de îndărătnic şi nu salut pe nimeni.

Eu, însă i-am răspuns atunci scurt: "Acest lucru se cuvine să-l faceţi voi între voi, sau cu alţii asemenea vouă, dar ce obligaţie are în această direcţie un băiat de doisprezece ani?! De altfel nu uitaţi că nimeni dintre voi nu M-a salutat pe Mine, şi atunci întreb cum aş putea Eu oare să întorc ceva, ce n-am primit niciodată?!

Şi, de altfel, la noi în Galileea nici nu există acest obicei, iar pentru Mine nici atât! Căci voi vă lăsaţi tot timpul salutaţi şi cinstiţi peste măsură, pentru că lumea a făcut din voi nişte stăpâni. Dar şi Eu în felul Meu, sunt un stăpân deosebit, şi atunci vă întreb de ce pe Mine nu M-aţi salutat la fel de îndatoritor?!

O, credeţi-Mă, Eu, care sunt un copil, ştiu prea bine pe cine trebuie să salut, dar aflaţi acum că vouă nu vă sunt dator nici un salut! Motivul adevărat - dacă vreţi să-l aflaţi - vi-l poate spune romanul Meu. Dar să nu uităm că astăzi suntem după Sabat, când, ca şi în ziua Sabatului, după regulile voastre, toate saluturile şi onorurile sunt strict interzise, deoarece ele ar necinsti Sabatul şi ar macula pe oameni pentru întreaga zi. De ce, dar, Îmi cereţi ceva, care în realitate contravine regulilor voastre?"

La aceste cuvinte templierii au tăcut, privindu-se unii pe alţii cu ochi mari, iar tânărul levit a spus: "Onorată asistenţă, este imposibil să faci faţă acestui băiat extraordinar! Partea frumoasă a situaţiei este că el are răspuns la toate şi nu poate fi deloc combătut!"

Superiorul sinagogii s-a adresat atunci comisarului roman: "Mărite judecător, de drept şi după merit! Acest băiat te-a indicat pe tine să ne vorbeşti despre unul dintre motivele pentru care nu ne-a salutat. Ai vrea să fii amabil, să ni-l spui şi nouă?"

Judecătorul a răspuns: “De ce nu? Poate chiar mai mult! Dar mă îndoiesc că ceea ce veţi auzi vă va face plăcere.”

Toţi au strigat: “Poţi să vorbeşti, căci astăzi suntem bine dispuşi şi putem suporta multe lucruri, pe care altfel nu le-am suporta!”

Judecătorul a spus: “Cum credeţi, şi dacă spuneţi că este aşa atunci ascultaţi! Acest băiat este chiar acel copil-minune din Nazaret, pe care ieri el doar se făcea că-l reprezintă! Cum vă place acum această poveste? Cine va îndrăzni să se atingă de el va avea de-a face cu mine!”

La auzul acestor cuvinte, membrii colegiului s-au speriat foarte tare, şi au început să tremure!

După o tăcere îndelungată, Preotul Superior a spus: “De ce nu ne-ai spus chiar ieri acest lucru? Dacă am fi ştiut asta de ieri, am fi vorbit, desigur, altfel cu Tine şi ţi-am fi dat cu totul alte răspunsuri, care, poate, ţi-ar fi plăcut mai mult decât cele de ieri!”

Eu am răspuns: “O, sunt sigur de asta. Dar pentru că Eu nu doresc să fiu linguşit, ci vreau să aflu adevărul, M-am purtat aşa cum aţi văzut! Şi dacă aş mai fi şi astăzi cel care am fost ieri, din nou n-aş obţine de la voi nici un cuvânt adevărat, pentru că voi vă temeţi de roman şi atunci v-aţi sfătui peste noapte să vă prefaceţi că acceptaţi cele povestite de mine despre existenţa lui Mesia, încercând astfel să Mă îmbunaţi şi, prin Mine, şi pe judecător, din cauza întâmplării cu Zaharia. Dar, pentru că acum Eu nu mai sunt apărătorul băiatului-minune, ci chiar băiatul-minune în persoană, vă simţiţi dezorientaţi de această întorsătură a lucrurilor, care vă zădărniceşte planul şi iată că staţi în faţa Mea plini de teamă şi spaimă, neştiind încotro s-o luaţi. Acum, spuneţi, cum vă place această poveste!”

Toţi stăteau ca împietriţi, iar Preotul Superior a spus cu o mină aparent prietenoasă: “Ei, tu, băiat-minune, care pari să ştii răspunsul la toate, aş vrea să mai aflu acum de la tine, cui anume dintre noi i-a venit în minte un asemenea sfat?”

Eu am răspuns: “Chiar cel căruia Eu i-am şoptit sfatul! Este cel mai tânăr dintre voi şi este născut de asemenea în Galileea: numele lui este Barnabe!”

Şi acest răspuns a fost ca un trăznet printre farisei, pe care i-a cuprins o mare teamă; căci mulţi aveau conştiinţa pătată şi se temeau că păcatele lor ascunse vor fi date la iveală în faţa romanului.

Preotul Superior a şoptit atunci la urechea unui fariseu: ”Să-i dăm lui Simon banii înapoi şi să punem capăt discuţiei cu băiatul-minune care este susţinut de DUMNEZEU, şi care ne mai poate prilejui multe neplăceri! Sau să nu-l mai întrebăm nimic! Iar dacă el ne întreabă pe noi, să-i dăm un asemenea răspuns, ca nici dracul să nu-l priceapă! Nu, băiatul acesta nu poate fi mai deştept ca noi! Priveşte cu ce ne-am pricopsit! Ieri era unul şi astăzi este cu totul altul!”

La aceste cuvinte, un fariseu, care se credea foarte şiret, l-a tras deoparte pe Preotul Superior spunându-i: “Ştii ceva? Acestui travestit nu-i suntem datori cu nici un fel de discuţie sau cu vreun răspuns! Cel de astăzi nu mai este aceeaşi persoană cu cel pentru care s-a plătit ieri, pentru cel de astăzi n-a plătit nimeni, aşa că noi nu-i suntem datori cu nici o discuţie şi nici cu un răspuns! - Ce părere ai?”

Preotul Superior a spus: “Prietene, numai DUMNEZEU putea să-ţi dea un asemenea gând! Când nevoia este stringentă, ajutorul venit de sus este cel mai potrivit. Aşa că acum putem declara sistarea conferinţei şi a concesiunii (permisiunii de a discuta), deoarece am aflat că băiatul de astăzi nu este acelaşi cu cel de ieri, pentru care s-a plătit!”.

După care salvatorul Templului a păşit înainte şi apoi a rostit cu un patos foarte oficial: “Având întreaga împuternicire din partea conducerii Templului lui DUMNEZEU, declar sistate discuţiile, pe motiv că băiatul de astăzi nu este acelaşi cu cel pentru care s-a plătit ieri acea taxă mare, prin urmare, noi nu vom mai sta la discuţii cu acest băiat-minune pentru care nu s-a plătit nici o taxă.”

La aceste cuvinte judecătorul s-a ridicat în picioare şi a rostit plin de gravitate: “Şedinţa continuă, iar voi veţi rămâne în continuare la discuţii! Băiatul de astăzi este exact acelaşi pentru care s-a plătit o taxă atât de mare, numai personalitatea lui este alta pentru voi, pentru că n-aţi bănuit acest lucru. Dar după legile noastre, această împrejurare fericită nu schimbă nimic din drepturile băiatului, aşa că sentinţa mea definitivă este: şedinţa continuă, fără nici o schimbare astăzi şi mâine, indiferent ce se va întâmpla! Că întrebaţi sau că răspundeţi nu contează! *Dixi*!”

13.

Continuarea şedinţei. Întrebarea copilului Iisus către slujitorii Templului: “Ce-aţi face dacă totuşi Eu aş fi “Mesia”?“ Răspunsul precaut al talmudistului Joram referitor la Mesia.

La această replică energică a judecătorului roman toţi şi-au reluat locurile, vizibil nemulţumiţi şi au tăcut o vreme.

Deoarece nu Mi s-a mai adresat nici o întrebare m-am dus Eu la ei şi le-am spus: “Ascultaţi, pentru că nu vreţi să Mă mai întrebaţi nimic, Mă consider liber să vă pun Eu o scurtă întrebare: Spuneţi-mi - dar absolut sincer - ce aţi face dacă Eu aş fi într-adevăr făgăduitul Mesia, în jurul căruia s-a purtat ieri toată discuţia!”

“Băiete, băiete, fii atent la ce vorbeşti, şi asta pentru că eşti chiar în Templul lui DUMNEZEU, un lăcaş care este atât de sfânt! Fereşte-te de a face o asemenea fărădelege!”

Atunci Eu i-am replicat: “Mai bine ai grijă tu şi voi toţi să nu faceţi din casa Domnului un mormânt ucigaş! Dacă vă întreb ce-aţi face dacă eu aş fi totuşi acel Mesia făgăduit, nu înseamnă că profanez Templul, pentru că orice om poate să vă pună o asemenea întrebare, fără sfială şi fără a păcătui! - Iar voi puteţi acum să-mi daţi un răspuns condiţionat, aşa cum şi întrebarea mea pentru voi a fost una condiţionată!”

Atunci se ridică bătrânul talmudist şi cabalist cu numele de Joram, care a spus: “La DUMNEZEU orice este posibil; dar noi, oamenii, trebuie să fim cu mare atenţie şi să considerăm ca împlinită o prorocire atât de însemnată, doar dacă toate condiţiile privind realizarea făgăduinţei sunt îndeplinite şi clare pentru toată lumea.

Iar tu, dragă băiatule, ai găsit la profetul Isaia câteva versuri care se potrivesc cu naşterea ta; dar câte lucruri a prorocit acest profet în legătură cu venirea acelui făgăduit Mesia şi care ţi se potrivesc ţie la fel de puţin ca şi mie, deşi şi eu pot susţine că sunt un descendent al lui David, înrudit pe departe chiar cu tatăl tău, Iosif, şi mai pot să spun că datorită mie Maria, care se afla atunci la Templu, a devenit soţia lui. Eu n-am mai văzut de 11 ani pe soţii aceştia, pe care-i preţuiesc foarte mult, iar pe tine chiar nu te-am văzut niciodată şi presupun că eşti primul născut al lui Iosif din cea de-a doua căsătorie. Aşa că eu nu ştiu despre tine decât ceea ce am auzit ieri din gura ta şi de la levitul nostru Barnabe, care este el însuşi din Nazaret.

În ceea ce priveşte puterea ta deosebită, care, după unele relatări demne de toată încrederea, depăşeşte cu mult tot ceea ce s-a realizat vreodată prin puterea voinţei şi a credinţei, ea este desigur de natură să atragă în mod special atenţia asupra ta; dar că această putere neobişnuită ar fi dovada a ceva, nu se poate spune cu precizie, deşi - după cum s-a spus - ea nu poate trece nebăgată în seamă atât de oameni, cât şi de preoţi.

În orice caz, noi ştim că Mesia va fi un om ca şi noi, doar calităţile şi aptitudinile sale vor fi de natură divină. În ceea ce priveşte aptitudinile tale încă de la această vârstă, ele sunt de asemenea natură că ar putea să facă pe cineva să creadă că vei deveni cu timpul ceva deosebit. Dar, priveşte, eu sunt deja un om bătrân şi am aflat multe în viaţa mea; de multe ori am descoperit copii cu trăsături şi aptitudini ieşite din comun, care mă făceau să zic: “Iată, prin acest copil DUMNEZEU ne-a trimis, precis, un nou mare profet”. - Dar, pe măsură ce copiii respectivi înaintau în vârstă, toate aceste aptitudini deosebite dispăreau ca şi cum n-ar fi existat niciodată, ori se pierdeau pur şi simplu, iar copilul respectiv ajungea până la urmă un om absolut obişnuit, ca noi toţi, care cunoaştem doar ceea ce am reuşit să învăţăm şi să ne însuşim, cu multă osteneală, în ani mulţi de muncă obositoare!

Astfel, în cazul meu, ca şi în cazul multor alţi semeni ai noştri, s-au adeverit cuvintele: “Îţi vei câştiga pâinea cu sudoarea frunţii tale!” Şi este posibil ca şi ţie să ţi se întâmple la fel, iubitul meu văr - după cum s-ar putea şi să nu ţi se întâmple, noi, oamenii, nu putem şti, nici nu putem hotărî

aceasta dinainte. Omului îi trec multe gânduri prin minte, dar să nu uităm că DUMNEZEU este cel care dirijează totul! - Ei, acum iubitul meu văr mai tânăr, poţi să-ţi continui mai departe observaţiile, iar eu îţi voi sta cu plăcere la dispoziţie!”

Eu am răspuns: “Dintre toţi membrii colegiului, tu îmi eşti cel mai simpatic, şi ştiu că azi-noapte ai spus părintelui superior câteva cuvinte frumoase şi cinstite despre Mine, ceea ce a deschis puţin ochii părintelui superior în ceea ce priveşte personalitatea Satanei, făcându-l astfel să înţeleagă - ce-i drept pentru prima dată în viaţa lui, şi destul de vag - teoria atât de importantă a corespondenţelor tainice precum şi ideea că asemenea fapte bune nu sunt niciodată posibile cu ajutorul unei forţe malefice!

Tu vezi acum că Mie nu-Mi este străin ce ai discutat în secret cu Preotul Superior, aşa că poţi să-ţi închipui, că ştiu de asemeni foarte bine ce gânduri îi trec acum prin cap Preotului Superior, care se teme că voi da la iveală unele lucruri neplăcute pentru el. Teama lui este, însă, nefondată.

Dacă faptele Mele ar fi săvârşite cumva cu ajutorul lui Belzebut, ei bine, atunci el ar fi fost demult trădat, ba chiar judecat, dar pentru că Eu sunt ajutat în faptele Mele bune de puterea şi forţa lui DUMNEZEU, care vrea întotdeauna doar binele şi niciodată ceva rău, Preotul Superior n-are de ce se teme de Mine, căci, să ştiţi, din partea Mea nu o să i se clintească nici un fir de păr!

Dar, uite, că am pierdut timpul pălăvrăgind tot felul de lucruri inutile, în loc să continuăm să discutăm problema de bază!”

Joram a întrebat: “Şi care ar fi aceasta? Spune tot ce ai de spus, şi noi vom încerca să dăm o sentinţă uşoară pentru că şi în spusele tale am descoperit multă uşurinţă!”

14.

Mărturia copilului Iisus despre sine, ca fiind adevăratul mesager al lui DUMNEZEU. Atitudinea lui Joram care susţine: “să aşteptăm ca timpul să decidă!” Iisus arată că în el se află mereu prezentă Atotputernicia lui DUMNEZEU. Refuzul lui Joram.

Eu am spus: “Aici în faţa voastră se află, în persoana Mea, adevăratul “mesager” - un nume al fiului unei femei-profet despre care vorbeşte Isaia. Ieri am vorbit despre venirea lui Mesia. Eu însumi v-am fost prezentat ca atare, pe baza textelor din profetul Isaia, care mi se potrivesc întocmai. Voi, însă, aţi negat acest lucru.

Ieri am vorbit despre Mine ca despre o altă persoană, astăzi, însă, stau în faţa voastră fără urmă de teamă, nici faţă de voi, nici faţă de oricine altcineva din lume, pentru că sunt pe deplin conştient de puterea şi forţa invincibilă ce sălăşluiesc în Mine, nu ca forţe străine, ci ca forţe proprii Mie,

şi abordez din nou aceeaşi temă, de aceea te întreb pe tine, Joram, ce părere ai!

Dar şi tu să vorbeşti fără sfială şi teamă, absolut sincer! Este adevărat că nici ţie nu o să ţi se clintească nici măcar un fir de păr pentru asta!"

Joram a spus: "Da, prea-iubitul meu văr (să nu-mi iei în nume de rău, că te numesc astfel, pentru că sunt, într-adevăr, înrudit îndeaproape cu tatăl tău) a fost şi rămâne o problemă foarte delicată să spui: "Tu eşti cel făgăduit!" Ar fi fost foarte îndrăzneţ din partea noastră să afirmăm acest lucru, pentru că au mai existat asemenea copii, care au dat dovadă din fragedă copilărie de talent şi de unele aptitudini extraordinare, care au uimit mase întregi de oameni, însă mai târziu ei au devenit nişte oameni obişnuiţi, la care n-a mai rămas nici urmă din talentul şi puterea lor de mai înainte!

Prin urmare noi considerăm că şi acum, cu un asemenea personaj, ne-am putea confrunta în cazul de faţă, deşi nu neapărat, aşa că mi se pare că ne-am pripi, dacă am susţine imediat că în tine se află acel făgăduit Mesia, lucru pe care tu, cu inteligenţa ta deosebită, ar trebui să-l înţelegi! Pentru că mie mi se pare la fel de lipsit de înţelepciune să afirm sau să neg în mod apodictic (de necontestat) că tu ai fi cel făgăduit, plecând doar de la naşterea, originea ta şi de la capacităţile tale ieşite din comun! De aceea, eu recomand, atât pentru tine, cât şi pentru noi, să aşteptăm şi să vedem ce ne mai aduce viitorul! Spuneţi-mi acum dacă am sau nu dreptate!"

Eu am răspuns: "Da, după logica pământenilor ai perfectă dreptate! Dar totodată în inimile oamenilor se mai află un focar care este etern, profund şi luminos; acesta ar putea să-ţi indice chiar acum dacă Eu fac parte din rândul acelor copii care îşi pierd talentele şi puterea în anii maturităţii. Atâta vreme cât în Mine se află puterea de a crea orice sau de a distruge la voinţă, cum aş putea atunci să vreau să Mă distrug pe Mine însumi?"

Tot atunci I-am spus: "De puterea Spiritului Meu nemuritor depinde existenţa tuturor lucrurilor. Eu pot să fac imediat să se producă tot ceea ce Eu vreau, aşa cum ţi-am mai spus deja prin gura altor martori, nu numai prin Mine. Şi dacă tu ai aflat deja de calităţile şi puterile Mele, cum crezi că o să le pierd vreodată?!

Dacă vreodată ar fi astfel, ce-aş mai fi atunci Eu?"

Joram a spus: "Da, dar asta este deocamdată doar o presupunere, nu o dovadă! Acelaşi lucru, pe care-l spui tu despre tine, aş putea la fel de bine să-l spun şi eu despre mine; dar pentru că aşa ceva ar fi prea îndrăzneţ, tocmai de aceea oricum n-o să auziţi aşa ceva de la mine, pentru că atunci aş fi considerat nebun şi luat în râs sau dus la închisoare! Tu eşti un băiat isteţ, la o vârstă încă crudă, şi, se pare, eşti dotat cu un mare talent poetic încă din naştere, de aceea noi doar zâmbim ascultându-te!

Gândeşte-te acum şi tu, iubitul meu copil! Unde s-a mai pomenit ca un om să spună despre sine: "Tot ce vedeţi este creat prin puterea Spiritului meu?!" Aşa ceva poate spune doar Spiritul Atotputernic al lui

DUMNEZEU, care după cum ştim este prezent în tot ceea ce există! Cred că te-ai lăsat furat prea mult de imaginaţia cu Mesia! Să rămânem mai bine cu picioarele pe acest pământ, pe care să-l cultivăm cu străduinţa cuvenită, ca să culegem de pe el hrana care ne este necesară! În acest fel o vom duce cu siguranţă mai bine decât dacă ne dăm drept ceea ce nu suntem şi nici nu putem ajunge vreodată!

Dacă Mesia va veni vreodată, atunci El va veni ca un om desăvârşit, nu ca un DUMNEZEU! Dar există la voi, iudeii pe jumătate greci, deci şi pe jumătate păgâni, obiceiul de a spune imediat despre cineva cu nişte aptitudini mai deosebite, c-ar face parte dintre zei, şi chiar pe voi înşivă vă consideraţi uneori ca atare. Acest lucru n-ar trebui să se întâmple, căci încalcă porunca lui DUMNEZEU, care spune: “Numai eu sunt DUMNEZEUL şi stăpânul vostru şi alţi zei în afară de mine să nu aveţi!” Dar se pare că în Galileea nu se prea ia în seamă această poruncă, altfel nu ţi-ar fi dat prin minte să te crezi DUMNEZEU!

Aşa că, în cele ce urmează, noi te sfătuim, mai bine lasă-te de asemenea idei şi rămâi credincios lui DUMNEZEU, cu toate talentele şi aptitudinile pe care le ai, lasă pe păgâni să fie păgâni şi o să-ţi meargă bine pe acest pământ! Căci ce poate să însemne forţa cea mai mare a unui om - chiar uriaş - în comparaţie cu forţa reunită a mii de oameni şi cu atât mai puţin înseamnă atunci forţa unui copil? Când chiar David spune: “Ca nimicul sunt toţi oamenii în faţa Ta, Doamne!” - cum poate să-i treacă prin minte unui puşti să spună că el ar fi DUMNEZEU prin Spiritul său, prin care au fost create toate lucrurile?! Vezi şi tu că ai sărit cam mult peste cal!”

Preotul Superior a spus: “Da, iată o nouă lecţie sănătoasă, care a fost ţinută cu multă măsură! - Este drept şi adevărat ceea ce s-a spus pentru că stă scris, că din ţara Galileii nu se va ivi niciodată un profet, tocmai de aceea aceşti semipăgâni au ajuns să se declare ei singuri direct zei! Iar acest băiat pare să aibă o anumită predilecţie în acest sens! Da, dragul meu copil, să ştii că nu este aşa de uşor să ne faci să îl luăm pe alfa drept omega! Aşa ceva se poate întâmpla doar la voi în Nazaret, nu la Ierusalim!”

15.

Obiecţiile lui Joram şi ale profetului la convingerea că este Mesia a copilului Iisus şi combaterea lor.

Eu am spus: “În felul vostru şi în conformitate cu gradul vostru de înţelegere voi aţi vorbit foarte bine, pentru că în realitate mintea şi noţiunile voastre nu ajung mai departe de-o aruncătură de băţ. Dacă aţi fi în stare să gândiţi mai profund şi la un nivel superior, atunci M-aţi privi cu totul altfel, cu alţi ochi şi M-aţi judeca într-un alt mod. Dar, pentru că vi se pare scandalos ceea ce am spus despre Spiritul Meu interior, atunci explicaţi-Mi ce Spirit a fost de fapt acela care vorbea prin intermediul profeţilor!”

Joram a spus: “Acela a fost Spiritul lui DUMNEZEU, acelaşi prin care au fost făcute toate lucrurile şi fiinţele!”

“Bun”, am spus Eu, “dacă Spiritul care vorbea prin intermediul profeţilor a fost Spiritul lui DUMNEZEU, de ce atunci Spiritul meu interior nu ar fi tot Spiritul lui DUMNEZEU, de vreme ce Eu pot realiza fapte cu mult mai deosebite decât toţi profeţii de la Enoch încoace?! Căci sfera lor de acţiune era limitată la un anumit domeniu, Eu însă iată că sunt nemărginit, fac ceea ce vreau şi imediat se realizează ceea ce Eu vreau! Dacă toate acestea sunt pentru Mine posibile, atunci cum puteţi spune voi că Spiritul Meu interior este altul decât cel care a vorbit prin profeţi?!

Joram a spus: “Bine, bine, foarte bine, toate astea ar fi posibile, dacă tu n-ai fi din Galileea! Dar în carte stă scris că din Galileea nu va ieşi nici un profet, aşa că, îţi place, nu-ţi place, trebuie să accepţi, că noi nu putem pune semnul egalităţii între Spiritul tău interior şi acela al profeţilor!”

Eu am spus: “Sunt Eu oare născut în Galileea?! Nu este Betleem vechiul oraş al lui David, locul unde M-am născut?! Căutaţi în registrele voastre, să vedeţi dacă nu este aşa! Sau puteţi spune despre Isaia că n-a fost un profet adevărat, doar pentru că a venit în Galileea, prorocind acolo, în apropierea vechiului oraş Casarea Pilippi?! - Vedeţi, dar, ce orbi sunteţi şi cât de lipsită de temeinicie este judecata voastră!

În Scriptură scrie că nici un galilean nu poate ajunge profet. Dar atât tatăl meu adoptiv, cât şi mama mea Maria, şi cu atât mai puţin Eu, nu suntem galileeni prin naştere, părinţii mei trăiesc acolo ca emigranţi doar de nouă ani, aşa că, de ce nu s-ar putea ca Spiritul lui DUMNEZEU să sălăşluiască în Mine, la fel ca în oricare alt profet?!”

Preotul Superior a spus: “Dar nu stă scris, de asemenea: «Priveşte, îngerul meu va merge înaintea ta ca să-ţi pregătească drumul şi să-ţi netezească potecile!, Iar mai înainte va veni Ilie, care va pregăti oamenii în vederea măreţei sosiri a lui Mesia?!» Poţi tu spune că este aşa şi în cazul tău? Unde este atunci îngerul Domnului şi unde este Ilie?”

Eu am răspuns: “Pentru oamenii ca voi, care nu văd pădurea din cauza copacilor, desigur că n-au venit nici îngerul domnului, nici profetul Ilie; dar pentru cei care văd, acest lucru s-a împlinit deja acum doisprezece ani! Dar voi n-aţi văzut şi n-aţi recunoscut nici îngerul, care a vorbit lui Zaharia, nici pe fiul lui, conceput în mod miraculos, căci voi nu observaţi decât ceea ce vine cu foc, cu fulgere şi cu tunete asurzitoare! Când Ilie, care se afla în peştera sa, a primit poruncă să fie atent că va trece DUMNEZEU prin faţa peşterii sale, el a văzut trecând mai întâi o pală de foc, dar DUMNEZEU nu se afla în ea. Apoi a trecut o furtună puternică, dar nici acolo nu se afla DUMNEZEU. În cele din urmă prin faţa peşterii a trecut un foşnet şi o boare abia perceptibilă - şi exact acolo se afla DUMNEZEU!

Vedeţi, în acest fel indică marele profet sosirea lui Mesia!

Voi v-aţi aşteptat la foc şi la furtună, situaţii care s-au şi întâmplat, fără ca DUMNEZEU să se afle în ele. Acum prin faţa voastră trece un foşnet şi o boare lină, în care cu adevărat se află DUMNEZEU, dar iată că urechile voastre surde şi ochii voştri orbi nu-L sesizează, şi nici nu-L veţi sesiza - decât la sfârşitul vieţii voastre, dar atunci nu vă va mai fi de prea mare folos! Daţi-mi la toate acestea un răspuns, după înţelepciunea voastră de slujitori ai Templului!”

16.

Întrebarea batjocoritoare a lui Barnabe.

Răspunsul dojenitor şi replica Domnului.

Jena şi scuzele lui Barnabe.

Minunea cu apariţia urechilor de măgar şi cu materializarea măgarului viu.

Barnabe a cerut atunci de la înalţii farisei permisiunea de a vorbi cu Mine, deoarece i-a venit o idee grozavă. I s-a dat permisiunea şi el a început să vorbească în felul următor:

“Ascultă aici, micuţul meu Mesia ceresc din Nazaretul Galileii ceea ce, desigur, nu spune prea mult! Ne-ai prezentat aici câteva minuscule dovezi, dintre care noi, cu urechile noastre înfundate şi cu ochii noştri legaţi, am început în cele din urmă să înţelegem, că tu eşti totuşi făgăduitul Mesia, dar abia acum ne aflăm ca viţelul la poarta nouă! Ce vom face acum? Sau ce trebuie să facem noi acum?

Ziua de astăzi este pe sfârşite şi tu, conform sumei achitate, mai ai drept la cuvânt doar mâine, chiar dacă eşti Mesia! De aceea, eu consider că ar fi timpul să începi să dai dispoziţii, ce să se facă în continuare cu noi şi cu Templul, acum când te-am recunoscut! Rămâne totul cum a fost sau trecem la reorganizare? Tu eşti acum Mesia cel făgăduit şi trimis la noi printr-un foşnet şi o boare, ceea ce nu mai putem tăgădui: dar ce va fi de acum încolo? - Vorbeşte şi acţionează chiar de-acum, tinere Mesia - *humano ceresc* - bineînţeles de la înălţime!”

Eu am spus: “Pentru nişte glume atât de proaste nu era nevoie să-ţi caşti botul atât de tare, ca să demonstrezi că îţi doreşti tare mult ceva, dar că îţi lipsesc mijloacele materiale şi spirituale care îţi sunt necesare în acest sens! Ai înţeles, hamal al lui Bileam?! Dar, pentru că M-ai întrebat ce se va întâmpla de acum încolo cu voi şi cu Templul, trebuie să-ţi dau un răspuns corect!

Priveşte, este scris: «Când Mesia va veni, el nu va anula Legea lui DUMNEZEU - şi nu va modifica nici un firicel din ea - ci o va respecta şi o va pune în aplicare cu o exactitate maximă!» El nu va înlătura Templul, nici

pe slujitorii săi, dar le va tempera îndărătnicia care este contrară Legii lui DUMNEZEU, iar pe leviţii care se cred foarte deştepţi, îi va însemna, ca să fie recunoscuţi pentru glumele lor proaste!

Pentru tine, discuţia referitoare la Mine, chiar atunci când este bazată pe texte ce trimit incontestabil la Mine, este o nebunie, da? Fii atunci bun şi dovedeşte-Mi, că n-aş fi Eu cel prorocit de profeţi! Dar, de vreme ce nu eşti în stare să-Mi dovedeşti acest lucru, pentru ce Mă batjocoreşti?! - Ei, aşteaptă - o să-ţi pun acum o întrebare, la care va trebui să-Mi răspunzi! Dacă răspunsul tău nu-Mi va apărea ca fiind satisfăcător, atunci află că o să joci pentru Mine rolul unui Midas al păgânilor!. (Midas a fost regele Frigiei. Tot ce atingea el se transforma imediat în aur; pentru cĂ, la o întrecere muzicalĂ, l-a preferat pe Marsyas lui Apollo, şi atunci i-au crescut urechi de mĂgar.)

Spune-Mi, glumeţule superficial ce eşti, ce înseamnă numele: “Ierusalim”?! Ce se ascunde în el? Ca levit care este pe cale de a deveni fariseu, ar trebui să ştii, din cărţile lui Moise, ca şi din cartea lui Enoh, pe care Noe a salvat-o de la înec, şi care are drept titlu “Războaiele lui DUMNEZEU” (vezi lucrarea intitulată “Haushaltung Gottes”); Eu am acum dreptul să-ţi pretind o explicaţie, căci multe lucruri depind de înţelegerea corectă a acestui nume! Vorbeşte!”

Tânărul levit n-avea idee de limba ebraică veche. De aceea el Mi-a cerut să-i las puţin timp de gândire, ceea ce Eu am şi făcut. El s-a strecurat atunci până la un învăţat bătrân, rugându-l să-i explice, dar nici acesta nu ştia, şi l-a trimis la cabalistul Joram. Iar acesta, la rândul lui, a ridicat neştiutor din umeri, şoptindu-i după o vreme:

(Joram a spus:) “Da, în cărţile foarte vechi există un fel de explicaţie etimologică a cuvântului, de asemenea în Kabbala este dată o explicaţie, dar ea este expusă prin formulări atât de mistice, încât în comparaţie cu ele “Cântarea Cântărilor” a lui Solomon este un joc de copii! Eu, personal, n-am înţeles nici pe una, nici pe cealaltă, aşa că îmi este imposibil să te ajut să ieşi din această situaţie!

De altfel, trebuie să-ţi fac observaţia că ar fi trebuit să vorbeşti mult mai indulgent cu băiatul acesta, având în vederea atât inteligenţa lui eminentă, cât şi pe protec-torul său roman, mai ales că tu eşti acela care ne-a atras atenţia asupra felului cu totul ieşit din comun al acestui băiat! N-ai văzut cum ştia cuvânt cu cuvânt, tot ce-am discutat în timpul nopţii în cel mai mare secret?! Eu n-am spus nimic, dar acest lucru deja m-a convins că în acest băiat sălăşluieşte un Spirit înalt pentru care este o nimica toată să afle până la cele mai mici amănunte tot ceea ce ascundem în noi. De aceea, te sfătuiesc să ceri scuze băiatului, pentru ofensa adusă, altfel nu garantez că n-o să-ţi joace o festă de toată frumuseţea ! Du-te la el şi urmează-mi sfatul!”

Barnabe a spus: “Da, dreptul de a vorbi şi l-a dobândit, dar iată că de glumă nu prea înţelege, aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să merg

şi să-mi cer scuze! Dar că nimeni de aici nu poate explica etimologia denumirii oraşului, mi se pare totuşi ciudat pentru nişte slujitori ai Templului!”

După care Barnabe a venit din nou la Mine şi Mi s-a adresat cu o mină prietenească: “Copil drag şi minunat! Mi-am dat seama ce greşeală grosolană am făcut cu glumele mele proaste şi necuviincioase, de aceea te rog din inimă să mă ierţi; de asemenea te mai rog să ne explici chiar tu de unde provine numele de Ierusalim! Căci nimeni dintre noi nu poate s-o facă. El este tradus de obicei cu expresia “Oraşul sfânt” sau “Oraşul lui DUMNEZEU” - dar cum anume este această expresie cuprinsă în cuvântul “Ierusalim” nu ştie nici unul dintre noi!

Se spune că ar fi existat aici o localitate cu numele “Salem” unde locuia un rege mare şi puternic, căruia toţi prinţii de atunci îi plăteau zeciuială - căci regele Melchisedek era atunci pentru toţi oamenii de pe pământ singurul şi adevăratul Preot Superior al lui DUMNEZEU - dar, altfel, se ştie prea puţin despre acest Preot Superior, despre învăţăturile şi faptele sale, ca şi despre personalitatea sa! Dacă tu ştii mai mult de-atât, fii bun şi ne spune şi nouă!”

Eu am spus: “Norocul tău este că acum te prezinţi astfel la Mine - altfel ai fi fost însemnat într-un anume fel care ţi-ar fi făcut prea puţină plăcere! Semnele cu care urma să fie împodobit capul tău se află la picioarele tale. Ridică-le şi învaţă tot ceea ce ai de învăţat de aici, căci Eu strunesc ironia uşuratecă la orice om şi, cu atât mai mult, când acesta se află într-un lăcaş, unde se pune problema celei mai mari seriozităţi de pe pământ, unde glumele proaste şi ieftine n-au ce căuta! - Priveşte mai întâi gluma pe care ţi-o pregătisem pentru ironia ta de prost gust, apoi îţi voi onora şi cea de-a doua rugăminte!”

La aceste cuvinte, Barnabe a privit în jos şi apoi s-a aplecat şi a ridicat de jos, de lângă picioarele sale două urechi de măgar absolut naturale, care erau executate desăvârşit, şi, fireşte că atunci s-a speriat foarte tare, mai ales că ele erau atât de reale de parcă atunci ar fi fost tăiate de la un măgar adevărat.

Câţiva dintre cei prezenţi - în special Simon al nostru şi judecătorul roman - au izbucnit atunci în râs, dar slujitorii Templului nu s-au simţit deloc în largul lor, şi au început să se întrebe unii pe alţii, cum se poate întâmpla aşa ceva în realitate. S-au tot sfătuit între ei, dar n-au reuşit în final să găsească o explicaţie plauzibilă.

Atunci Barnabe a spus: “Degeaba ne tot sfătuim, este clar că întâmplarea aceasta este o adevărată minune şi nimic altceva! Căci, ca să presupunem că băiatul le-ar fi avut dinainte la el, ar însemna să presupunem că ştia dinainte că voi face o glumă proastă împotriva lui! Şi asta ar fi atunci o minune şi mai mare! Dar băiatul a vrut să ne dea o dovadă a priceperii sale chiar înainte de aceasta, când ne-a redat cuvânt cu cuvânt discuţia noastră secretă din timpul nopţii şi a vrut să dezvăluie gândurile cele mai ascunse

ale Preotului Superior! Cine poate face aşa ceva, acela fără îndoială poate face şi alte lucruri, în acelaşi mod de neînţeles pentru noi! În acest băiat se ascunde, incontestabil, ceva extraordinar! Eu am început deja să cred că el va ajunge cândva Mesia!"

Preotul Superior a spus: "Vorbeşti exact ca orbul care laudă culorile! De câte ori nu ne-au surprins magii persani cu vrăjitoriile lor, iar ghicitul gândurilor nu este ceva nou pe la noi! Cine nu cunoaşte oracolul grecesc?! Acolo, ghicitul gândurilor devenise o practică curentă, astfel că, în cele din urmă nimeni nu mai îndrăznea să se apropie de el!

Da, dragul meu, când este vorba de o problemă atât de importantă trebuie să privim lucrurile cu alţi ochi şi să reflectăm mai mult asupra aparenţelor! Abia după ce toate aspectele au fost analizate cu toată atenţia, putem începe să ne facem o părere, dar întotdeauna cu multă precauţie! Despre o părere definitivă nu poate fi vorba, decât dacă toate semnele şi împrejurările constatate nu mai permit nici un fel de dubiu.

Aceasta este spre învăţătura ta, dragul meu Barnabe, căci este un defect mai vechi al tău să crezi cu uşurinţă ceva, deşi altfel ai cunoştinţe foarte solide!"

Barnabe a spus: "Nu este adevărat! Dacă aş crede cu uşurinţă orice, n-aş fi ajuns la acest nivel de cunoştinţe, care nu se pot dobândi dacă tratezi superficial lucrurile. Mă pricep să analizez atent o situaţie sau un fenomen, pot să deosebesc pe alfa de omega, dar vă mărturisesc că acest caz depăşeşte puterea mea de înţelegere şi toate cunoştinţele şi consider că experienţa mea de până acum s-a dus pe apa Iordanului!

Cunosc foarte bine vrăjitoriile persanilor, ca şi multe altele, dar până acum n-am mai văzut ca cineva să poată scoate aşa, din senin, o pereche de urechi de măgar absolut reale. De asemenea, îmi sunt cunoscute maximele inteligente ale oracolelor, atât cele ale vechiului oracol din Dodona, cât şi acelea din Delphi, ca şi faptul că uneori putem ghici gândurile cuiva. Dar nimic din tot ceea ce ştiam nu se aseamănă cu cazul de faţă. Acest băiat a prezentat cuvânt cu cuvânt, ceea ce am vorbit noi între noi în cel mai mare secret!

De aceea, rămân la părerea pe care mi-am exprimat-o şi repet fără reţinere: în acest băiat se ascunde mai mult decât am putea noi înţelege vreodată! Nu vreau să susţin că, datorită aptitudinilor sale extraordinare, el este incontestabil Mesia: dar, oricum, mai degrabă poate fi El decât oricare dintre noi, cei care suntem prezenţi aici!

Dar, acum, dragul meu compatriot mai tânăr, aş vrea să auzim explicaţia promisă despre, Ierusalim şi Melchisedek, înainte de a se face seară!"

Eu am spus: "Voi face acest lucru pentru tine, pentru că ai vorbit atât de bine în favoarea Mea. Dar, mai întâi, apucă strâns cu mâna cele două urechi de măgar de partea lor cea mai ascuţită şi ţine-le cu degetele la

oarecare înălţime şi o să vedem acum dacă şi magicienii persani pot face acest lucru!”

Barnabe a ascultat, iar Eu am zis: “La aceste urechi de măgar o să se adauge imediat şi un corp de măgar, viu şi sănătos!”

În aceeaşi clipă, în mijlocul adunării se şi afla un măgar zdravăn!

Atunci, toţi cei prezenţi s-au speriat foarte tare de puterea Mea şi se vedea pe faţa lor că voiau s-o ia la fugă. Dar, judecătorul roman şi Simon n-au permis acest lucru şi au zis: “Trebuie să respectăm termenul stabilit, iar acum acest copil-minune ne va explica cele două cuvinte!”

Slujitorii Templului s-au aşezat din nou, privind stupefiaţi la măgar şi nici unul nu îndrăznea să scoată o vorbă sau să-şi dea cu părerea cum de este posibil aşa ceva.

17.

Dispariţia miraculoasă a măgarului. Minunea cu piatra. Uimirea judecătorului roman în faţa puterii băiatului. Cuvintele lui Iisus despre venirea Împărăţiei lui DUMNEZEU.

Eu, însă, am spus: “Pentru a vă demonstra acum ce putere am, şi pentru a vă elibera de teama pe care o aveţi faţă de acest animal nenatural, am să fac imediat ca el să dispară tot aşa cum a şi apărut!”

În aceeaşi clipă animalul respectiv a dispărut complet, că n-a mai rămas din el nici măcar un firicel de păr. Toţi cei de faţă s-au mirat atunci şi mai tare, neştiind ce să zică.

Doar foarte inimosul judecător roman a spus: “Dragul meu, este evident că în tine trebuie să se afle însuşi DUMNEZEU sau vreo altă zeitate mare! Dacă ai vrea, ai putea distruge şi un animal natural sau chiar oameni adevăraţi?”

Eu am spus: “O, da, nu numai oameni şi animale, ci chiar pământul întreg! Dar aflaţi că în realitate menirea mea, pe care nimeni nu a recunoscut-o, este: să menţin tot ce există şi să nu distrug nimic. Dar, ca să-ţi dai seama, că nu sunt un lăudăros şi că tot ceea ce spun sunt în stare să şi fac, aduceţi-Mi chiar acum o piatră, cât vreţi voi de mare şi de grea, şi aşezaţi-o pe masă!”

Destul de repede a fost adusă pentru Mine o piatră dură, mai grea de 100 de funţi, care a fost aşezată cu grijă pe masă.

Când piatra a fost pe masă Eu am zis: “Dizolvă-te imediat şi transformă-te în eter, care este elementul tău originar!”

Şi instantaneu piatra a dispărut, de n-a mai rămas din ea nici măcar un firicel de praf.

Judecătorul roman a spus: “Este clar că asemenea lucruri le poate face numai DUMNEZEU şi în nici un caz un om, oricât de talentat ar fi el, de aceea eu am ajuns la concluzia, prea iubite copil, că este mult mai bine să fim cu tine în relaţii de prietenie, decât de duşmănie. La ce ne-ar folosi toate legiunile noastre, cu cei mai viteji soldaţi, într-o luptă împotriva ta? Căci este destul ca tu să vrei, ca toate să aibă soarta acestei pietre şi să se transforme în aer şi eter chiar în momentul vrerii tale! Aşa că eu declar că pentru mine, tu eşti negreşit un adevărat Mesia al poporului tău şi nici o altă putere nu trebuie să se mai lase antrenată într-o luptă cu tine, căci atunci ea este sortită de la început eşecului!”

Eu am spus: “Să nu-ţi faci nici o grijă în această privinţă! Căci Eu nu am venit în această lume pentru a mă declara regele ei sau pentru a întemeia un imperiu lumesc al evreilor, ci pentru a aduce tuturor oamenilor cu inima bună calea care conduce la Împărăţia lui DUMNEZEU, şi care este viaţa veşnică, şi să nimicesc împărăţia Satanei, care este răul, suferinţa şi moartea pe pământ. Aşa că toate imperiile lumeşti vor putea exista şi prospera în continuare, dacă vor cuprinde în ele Împărăţia lui DUMNEZEU, pe care o voi crea Eu pe pământ!

Aşa că acum poate să dispară frica voastră faţă de puterea Mea Dumnezeiască, pentru că Eu voi rămâne supusul vostru până la transformarea corpului Meu, când Mă voi întoarce la locul de unde am plecat. Acum, însă, să încheiem ziua explicând cele două cuvinte!”

Barnabe, foarte bucuros a spus: “Slavă Domnului! Numai cuvinte, fără alte minuni - că ţi se face şi frică văzându-le!”

Eu l-am întrebat: “De ce frică? Doar ai asistat de atâtea ori la şedinţe de magie persană, indiană sau egipteană, şi niciodată nu ţi-a fost frică; de ce te-a apucat frica tocmai acum?”

Barnabe a spus: “Pentru că acelea erau realizate pe căi pe care eu mi le puteam explica, pe când acestea n-au la bază altceva decât voinţa ta! Deosebirea este uriaşă!”

Eu am spus: “În acest caz trebuie să-ţi mai povestesc ceva, înainte de a trece la explicarea celor două cuvinte!”

18.

Minunile celor 27 de magicieni din Damasc, povestite de Iisus. Jena şi uimirea lui Barnabe. Secretul

atotştiinţei lui Iisus.

(Băiatul Iisus a spus:) "Se împlinesc acum exact doi ani de zile de când ai fost la Damasc. Atunci au venit acolo vreo 27 de magicieni din India. Ei au anunţat cu mare vâlvă, cum că în ziua a treia după lună nouă, vor face mari minuni în dumbrava din afara oraşului.

Printre aceste minuni preconizate de ei era şi următoarea: Cinci dintre magicieni vor scoate din pământ, doar cu ajutorul degetelor şi fără vreun efort fizic deosebit, un stâlp greu de peste 1000 de funţi, care era înfipt în pământ la o adâncime de peste şapte picioare, deci mai mult din jumătatea lui, pe care apoi îl vor lăsa să plutească liber în aer timp de câteva clipe. Acelaşi lucru urmau ei apoi să facă cu o bucată de stâncă mai grea de 10.000 de funţi, o greutate care, altfel, n-ar fi putut fi nici măcar clintită din loc de 300 de bărbaţi dintre cei mai puternici, doar cu forţa mâinilor lor. La sfârşit urma să fie readusă la viaţă, pentru câteva clipe, o cămilă moartă, ba chiar mai trebuia să fie însufleţită o statuie, timp de câteva clipe.

Bineînţeles că, în urma acestor anunţuri, întreg Damascul se afla în dumbrava respectivă în ziua anunţată, ca să asiste la toate aceste minuni. Tu ai fost printre primii, erai în apropierea magicienilor şi ai putut vedea totul foarte bine şi te-ai minunat foarte tare. Multe dintre numerele cu care ei au început îţi erau deja cunoscute de mult, dar când ultimele au fost executate cu o precizie surprinzătoare, ai căscat gura şi ochii de uimire şi-ai bătut din palme deasupra capului strigând: «Este nemaipomenit - încă nu s-a mai întâmplat aşa ceva! Aceştia nu sunt oameni, aceştia sunt zei, la care ar trebui să ne închinăm!» Tu te-ai exprimat astfel, mai mult pentru că de faţă se aflau mai mulţi păgâni de vază, veniţi în număr mare la această manifestare; dar de fapt te gândeai totuşi la Belzebut, de aceea, în sinea ta, ţi se făcuse frică!

Acum spui că şi în faţa minunilor Mele te-a cuprins teama! - Ce deosebiri găseşti între minunile Mele de acum şi cele văzute de tine acum doi ani în Damasc?"

La aceste cuvinte, Barnabe s-a jenat foarte tare şi a răspuns abia după o vreme: "Dar spune-mi, băiat minunat şi misterios, de unde cunoşti tu toate acestea?! Tu nu te aflai atunci în oraşul acela şi, după câte ştiu, nici altcineva din ţinutul tău! Şi nici eu nu am povestit nimănui acea încâlceală de minuni, cu excepţia câtorva colegi de la Templu. Cum ai ajuns, deci, tu să cunoşti un secret atât de bine ascuns al meu?"

Eu am spus: "Poţi să fii liniştit - căci nimic nu-mi rămâne necunoscut, dar nu pun nimănui beţe-n roate, căci în realitate fiecare este şi rămâne liber să acţioneze conform Legilor lui DUMNEZEU sau împotriva lor. Urmările faptelor lor nu depind de puterea voinţei Mele, ci de ordinea şi sfinţenia Legilor lui DUMNEZEU care există atât în natură, cât şi în sfera moralităţii oamenilor.

Dar felul în care eu iau cunoştintă despre toate acestea rămâne deocamdată un secret asupra căruia se va arunca o rază de lumină abia peste

vreo douăzeci de ani, ca, de altfel, şi asupra celorlalte fapte ale Mele. Dacă veţi crede că în Mine se află Spiritul lui Mesia în deplinătatea lui, atunci veţi înţelege mai repede cum şi de unde îmi vine o asemenea putere. Câtă vreme, însă, nu sunteţi în stare să acceptaţi şi să credeţi, va trebui să aşteptaţi timpul stabilit! Atunci veţi înţelege precis, dar cu toate acestea nu veţi putea fi asemenea Mie!"

19.

Explicarea cuvintelor "Ierusalim" şi "Melchisedek" de către copilul Iisus. Sfânta Scriptură este cuvântul lui DUMNEZEU. Joram atrage atenţia că textele lui Isaia nu fac o trimitere clară la Mesia.

Barnabe a spus: "Dar, dragul nostru copil! Am dori să aflăm de la tine - şi anume chiar astăzi, ce înseamnă cele două cuvinte, "Ierusalim" şi "Melchisedek!"

Eu am spus: "Atunci fii atent la semnificaţia fiecărei rădăcini în parte în ebraica veche: Je (acesta este), ruh sau ruha (locuinţa), sa (pentru), lemn sau lehem (marele rege); Me sau mei (la al meu), l'chi sau lichi - a se citi liţi - (este chip. sau lumină), sedek (sediu, loc).

Cunoaşteţi, cred, că cei din vechime pronunţau vocalele dintre consoane, dar, dintr-o anumită pietate, nu le scriau. *(Din "pietate" şi respect fatĂ de DUMNEZEU, al cĂrui nume "Iehova" este compus cu cinci vocale: i, e, o, u, a).* Prin urmare, la aceste cuvinte vechi de milenii trebuie să te pricepi să intercalezi vocalele, iar adevărata semnificaţie a unui cuvânt atât de vechi rezultă în mod firesc din rădăcinile sale. - Ei, acum eşti mulţumit cu această explicaţie?"

Barnabe a spus: "Da, absolut, sunt peste măsură de satisfăcut! Dar cum ai ajuns tu să descoperi aceste secrete?"

Eu am spus: "Aici, ca şi în cealaltă situaţie, este vorba de aceeaşi forţă a Spiritului lui DUMNEZEU, ce se pogoară asupra Mea de sus! Dacă tu nu poţi să înţelegi acest lucru, atunci nu vei putea înţelege cum este posibil aşa ceva!

Vezi, şi tu citeşti Scriptura, dar nu găseşti nimic divin în ea, şi asta pentru că o consideri o lucrare omenească, care a fost concepută de unii oameni pentru a şi-i subordona mai uşor pe ceilalţi. Probabil că aşa au făcut egiptenii prin lucrările lor mistice, însă pentru instruirea cu adevărat a oamenilor din ziua de astăzi nu se mai potriveşte nici prima, nici cealaltă; învăţaţii adevăraţi ar fi trebuit de mult să vadă acest lucru, ba chiar să-l dovedească!

Aceasta este o mărturisire de credinţă foarte intimă şi sinceră. Dar îţi spun: Cine se apropie de Scriptură ca tine, acela nu va descoperi niciodată divinitatea din ea şi va rămâne un boţ materialist, care va înţelege câte ceva

din lucrurile şi fenomenele extraordinare ale acestei lumi, doar dacă acestea i se perindă prin faţa ochilor săi. Fiind şi rămânând mai departe în acest fel mintea sa nu va câştiga nimic, deoarece, pentru el orice minune înseamnă doar ceva care ajunge să-i desfăteze simţurile!

Adevărat vă spun, aceşti oameni se aseamănă foarte mult cu porcii, care înghit totul de-a valma, rămânând în continuare tot porci, fiind incapabili să deosebească o balegă de pâinea cea mai fină.

De aceea, oamenii care sunt lipsiţi de credinţă în DUMNEZEU şi de o aspiraţia spirituală superioară nici nu trebuie să citească scrierile comunicate omenirii prin Spiritul lui DUMNEZEU, pentru că pur şi simplu le profanează, deoarece stă scris: «Să nu iei numele Domnului DUMNEZEU în deşert!»

Eu, însă, spun şi adaug: Orice cuvânt care provine din Spiritul lui DUMNEZEU echivalează cu numele Lui! Cine-l citeşte ca pe o operă omenească, acela merită a fi pedepsit, pentru că a luat în derâdere numele Domnului. Cine, însă, îl citeşte cu un respect adevărat şi este convins că este de natură divină, acela va găsi repede şi uşor Dumnezeirea, spre trezirea şi însufleţirea minţii sale!

Dacă tu - dacă voi - aţi fi considerat în sinea voastră, că în realitate Scriptura este de origine divină, atunci de mult M-aţi fi luat drept ceea ce sunt de fapt şi aţi fi înţeles în scurt timp cum reuşesc să fac minuni. Dar pentru că voi consideraţi Scriptura o operă omenească oarecare şi total nefolositoare, vă este imposibil să Mă recunoaşteţi drept ceea ce sunt - şi pentru că nu vreţi să Mă recunoaşteţi ca atare, şi faptele Mele vă par de neînţeles în cel mai înalt grad.”

Joram a spus: “Scumpul meu, mergi cam departe cu presupunerile tale! Căci, dacă printre noi sunt câţiva care nu cred în originea cu totul divină a Scripturii, tot aşa există alţii, care cred cu tărie acest lucru, drept care şi aşteaptă sosirea lui Mesia şi a Împărăţiei lui, iar aceştia nu se vor aşeza împotriva recunoaşterii tale ca făgăduitul Mesia, despre care a prorocit în special marele profet Isaia, dar asta va fi numai după ce te vor cunoaşte cât mai bine.

Precizarea lui Isaia este făcută într-un fel foarte mistic, care nu prezintă prea clar persoana lui Mesia, dar, în general, se potriveşte cu persoana ta! Unele lucruri nu se potrivesc însă deloc, nici cu persoana ta, nici chiar cu cea a unui adevărat Mesia - chiar de-ar coborî el direct din ceruri! Aşa că tu, ca un băiat deosebit de inteligent ce eşti, vei înţelege, că şi celor mai pătrunşi credincioşi le vine greu să creadă şi să se orienteze într-o problemă atât de dificilă!”

Problema aceasta rămâne mai mult o legendă populară, care este născută dintr-o năzuinţă îndelungată a oamenilor, aşa că romanii au dreptate când spun: *Ubinam vanis invectis superlativum tradit gens, nihil quam aquam haurire!*

Altfel spus: pe legende nu te poţi baza. Cam aşa este şi în cazul lui Mesia! Este posibil să fie ceva adevărat la mijloc, dar este totodată cu putinţă şi să nu fie nimic - aşa că, slabe speranţe să scoţi vreun strop de apă din vechea fântână a lui Iacob! - Ce spui despre asta, copile drag?"

Eu am spus: "Cum sună pasajele din prorocirea lui Isaia, care nu se potrivesc deloc cu Mesia sau cu Mine?"

Joram a spus: "Da, dragul meu prieten mai tânăr, trebuie mai întâi să mă duc după carte! Nu cunosc aşa de bine pe de rost acele pasaje, căci arareori cineva reciteşte asemenea lucruri, aşa că uneori se mai uită câte ceva, chiar şi din profeţi! - Dar aşteaptă o clipă, o să avem îndată cartea!"

Eu am spus: "Ştii ceva? Pentru că s-a făcut deja seară, s-o lăsăm pe mâine. Şi pentru că astăzi încă nu am reuşit să luăm ceva şi pentru întărirea trupurilor noastre, să punem acum capăt şedinţei şi să servim cina, iar mâine vom continua să discutăm problema noastră!"

Cu această propunere a Mea au fost toţi de acord, aşa că am părăsit cu toţii sala de adunare şi ne-am deplasat la hanul despre care am vorbit.

20.

A doua noapte la han. Joram şi Barnabe în căutarea pasajelor din textele lui Isaia.

Eu, judecătorul şi bătrânul Simeon am plecat la hanul unde petrecuserăm deja prima noapte şi unde trăgeau de obicei nazaritenii veniţi la Ierusalim.

Căci exista la Ierusalim un obicei, şi anume că orice oraş din întregul imperiu al iudeilor să fie reprezentat printr-un han cu acelaşi nume. Astfel că, dacă cineva din Ierusalim sau din alt oraş avea o problemă de rezolvat cu altcineva, sau, poate, doar vroia să obţină o informaţie despre cineva dintr-un alt oraş, era suficient să meargă la hanul cu numele respectiv, unde putea întâlni oricând o persoană sau mai multe din acel oraş, venită (venite) aici cu vreo afacere.

Acest obicei s-a extins cu vremea şi în Europa. În timpurile mai vechi firmele atârnate afară aveau aceeaşi misiune; în ziua de astăzi aproape că n-a mai rămas urmă de aşa ceva.

Am făcut această paranteză ca să înţelegeţi mai uşor mai târziu, cum M-au găsit părinţii Mei adoptivi în ziua a treia, când urmau să se întoarcă acasă, spre seară, interesându-se la hanul cu numele "Nazaret", unde Eu am tras.

Şi slujitorii Templului au mers apoi să se odihnească, după ce au servit masa de seară. Numai Joram şi Barnabe au luat în mână textele lui Isaia, căutând în ele pasaje care să nu se potrivească cu Mine sau cu oricare alt Mesia. După un timp, însă, şi ei au fost doborâţi de somn şi au mers la culcare.

Pentru cei obosiţi noaptea zboară întocmai ca o clipă; aşa au stat lucrurile şi în cazul de faţă. Slujitorii Templului abia au apucat să se întoarcă odată (în timpul somnului) în pat, că s-a şi făcut ziuă, obligându-i să se scoale şi să-şi reînceapă activitatea, care, în ziua respectivă, nu le era deloc pe plac - mai ales lui Joram şi Barnabe, care nu găsiseră în Isaia nici un singur pasaj, cu care ar fi putut să-Mi astupe gura.

Tot căutând, Joram i-a spus lui Barnabe: "Parcă-i un făcut! Îmi stăteau pe limbă câteva duzini de pasaje potrivite pentru scopul nostru - iar acum caut de o oră întreagă zadarnic, ca un corb obosit în cuibul său, şi nu mai găsesc nimic!"

Barnabe a spus: "Dar chiar nu există nimic! Dacă băiatul acesta, bazându-se pe puterea sa extraordinară, care ar putea să se menţină şi la vârsta maturităţii, vrea să devină Mesia, atunci aşa să fie! Asta nu înseamnă mare lucru! Dacă mai târziu aceste aptitudini se pierd, va renunţa singur la această idee! Ia totuşi cartea cu tine, căci s-ar putea să avem nevoie de ea în cursul acestei zile! - Acum hai să mergem şi noi în sală, căci probabil că s-au adunat deja toţi!"

După aceste cuvinte s-au ridicat amândoi, grăbindu-se spre sala de adunare.

21.

Începutul discuţiei în cea de-a treia zi. Încercarea nereuşită a lui Joram de a pune capăt subiectului început. Intervenţia agresivă a Preotului Superior şi contrazicerea lui de către copilul Iisus.

După ce cei doi au ajuns la locurile lor, au început discuţiile din ziua a treia.

La semnul romanului, care s-a plecat adânc în faţa Mea, am început să vorbesc, adresându-Mă lui Joram: "Iată, suntem adunaţi din nou în această sală de dezbateri azi, în a treia zi! Era voba să-Mi prezinţi pasajele din Isaia, care, după părerea ta, nu par a se referi la Mine sau la oricare alt Mesia în general!"

Joram a spus: "Da, dragul meu, aşa ar trebui - însă eu am cam uitat cum sunau exact textele respective, şi m-aş jena foarte tare să încerc să le prezint acum în faţa ta, care ai o memorie ieşită din comun şi cunoşti întreaga Scriptură cuvânt cu cuvânt. Aşa că mai bine să renunţăm, iar eu zic: având în vedere tot ce am văzut şi am auzit de la tine, să te considerăm

Mesia cel făgăduit şi deja sosit! Căci pentru ca să căutăm acum toate acele texte în Scriptură, ne-ar costa prea mult timp şi osteneală.”

Eu am spus: “Nu, prietene, aşa nu merge! Acum voi vreţi să scăpaţi de Mine într-un mod onorabil, când, de fapt, vă este tot una dacă sunt sau nu Mesia, câtă vreme puteţi trăi liniştiţi şi puteţi acumula grămezi de aur, arginţi şi tot felul de pietre preţioase! Problema se pune astfel: Sunt Eu acela sau aşteptaţi un altul?

Dacă Eu sunt acela, înseamnă că împărăţia lui DUMNEZEU a venit deja la voi şi atunci trebuie să ştiţi din Scriptură ce aveţi de făcut, dacă sunteţi de bună credinţă! Dacă însă nu sunt, după părerea voastră sau dovedind cu texte din Profet - atunci puteţi persista în viciile voastre până când moartea le va pune capăt! - Dar, pentru că vouă căutarea textelor respective vă răpeşte prea mult timp, daţi-Mi Mie cartea şi Eu vă voi scuti de această osteneală!”

Preotul Superior a spus: “Înseamnă că acum tu vei alege acele pasaje, care ţi se potrivesc ţie cel mai bine!”

Eu am spus: “Atunci caută tu pe acelea, care mi se potrivesc prea puţin!”

Preotul Superior a spus: “Aşteaptă atunci! - Daţi-mi cartea!”

Luând cartea în mână, Preotul Superior a început să caute cu o mină importantă, dar mult timp n-a reuşit să găsească nimic. Până la urmă i s-a părut că a găsit ceva, căci se citea pe faţa lui un fel de satisfacţie, apoi a început să crească în el o înfumurare de Preot Superior, mai ceva ca la un curcan înfuriat. Cu un gest ostentativ de stăpân a pus cartea deschisă pe masă şi, arătând victorios cu degetul spre un text, a spus:

(Preotul Superior:) Poftim, tinere Mesia din Galileea, vino şi citeşte, şi apoi să-mi spui dacă şi aceste rânduri ţi se potrivesc!”

Eu am spus: “De ce Mă chemi să citesc din cartea ta?! Spiritul care se află în Mine cunoştea aceste date înainte ca Isaia să le noteze în carte! Şi tu ai ales tocmai ceea ce trebuie să întărească victoria Mea, nici Eu nu aş fi ales ceva mai bine!”

Preotul Superior s-a ridicat atunci mânios şi a vorbit cu un patos plin de furie: “Ce tot spui? Ai avut tu cunoştinţă de acest text înainte de a-l fi scris profetul?! Te avertizez, copil din Galileea, să nu întreci măsura! Tu n-ai decât doisprezece ani şi pretinzi că ai cunoscut textul înaintea profetului?! Eşti nebun?!

Când vorbeşti despre sufletul sau despre Spiritul tău - ceea ce pentru mine este de fapt unul şi acelaşi lucru - gândeşte-te că el nu poate fi mai vechi decât trupul tău, care, chiar după spusele lui Moise, trebuie mai întâi să existe, pentru ca sufletul să poată intra în el!

Nu, spune oare Moise: "DUMNEZEU l-a făcut pe om din lut, apoi a suflat asupra lui şi i-a dat şi suflet"?! Nu reiese de aici clar, că mai întâi trebuie să existe trupul, în care trebuie apoi să se instaleze sufletul?!

Ce şi unde poate fi sufletul, dacă nu există un trup?! - Aşa că gândeşte-te bine, băiete, care ţi-e locul!"

Eu am spus: "Lăsând la o parte faptul că ai ajuns Preot Superior prin protecţie lumească şi nu printr-o chemare superioară, spirituală, şi făcând abstracţie de faptul că ne aflăm în sala de discuţii a Templului, îţi spun totuşi de-a dreptul în faţă, că în problemele de spirit judecata ta este mult mai proastă decât aceea a unui orb care vorbeşte despre culori!

Când DUMNEZEU, după ce a terminat corpul lui Adam, a suflat asupra lui dându-i viaţă, sufletul se afla deja în DUMNEZEU şi nici nu putea să se afle în altă parte, pentru că DUMNEZEU este infinit şi în afara Lui nu mai există nimic!

Şi pentru că DUMNEZEU este veşnic, ceea ce este cuprins în El nu poate fi momentan sau trecător sau incipient, căci acolo totul este veşnic ca şi El. El îşi manifestă gândurile şi ideile sale măreţe şi veşnice prin fenomene vizibile, care dobândesc independenţă; şi când face acest lucru, aceasta înseamnă din partea Lui un act de creaţie, iar pentru părticica de gând Dumnezeiesc care este astfel eliberată (din DUMNEZEU) începe atunci perioada sau, mai bine zis, starea de autonomie care este acordată de DUMNEZEU, pentru a-şi dobândi şi omul fiinţarea proprie, aparent în afara lui DUMNEZEU, dar, de fapt, chiar în El.

Aşa stând lucrurile, cum puteam Eu să nu exist în Spirit şi în DUMNEZEU, înainte ca profetul să-şi scrie textele care au fost inspirate chiar de DUMNEZEU?!

În plus, tu faci o mare greşeală, considerând că Spiritul şi sufletul sunt unul şi acelaşi lucru! Sufletul la oameni este un produs spiritual rezultat din materie, deoarece în materie există un Spirit dispersat, dar Spiritul pur nu a fost niciodată dispersat, şi fiecare om posedă partea lui de Spirit (ATMAN -Sinele Etern Suprem - n.t.) care provine din Spiritul lui DUMNEZEU, care se îngrijeşte de tot, acţionează şi conduce totul, dar care în realitate se uneşte cu sufletul propriu-zis abia atunci când omul, din proprie voinţă, acceptă şi respectă ordinea stabilită de DUMNEZEU, devenind astfel pur din punct de vedere spiritual.

Că această transfor-mare nu s-a produs încă la tine ne-ai demonstrat acum, de vreme ce tu nici nu ai idee de propriul tău Spirit, fără de care n-ai putea trăi nici măcar o clipă!

Eu însă îmi cunosc Spiritul Etern (ATMAN - n.t.) şi sunt demult una cu el, de aceea eu pot dispune de tot ceea ce există, pentru că acest Spirit Nemuritor este cu adevărat Spiritul cel Veşnic şi Atotputernic al lui DUMNEZEU şi nici nu poate exista altul în veci, căci nimic nu poate exista în afara lui DUMNEZEU, nimic care să nu fie Spiritul lui DUMNEZEU.

Reflectează tu şi toţi ceilalţi, şi apoi urmăriţi să pricepeţi şi abia după asta vom trece la textul care tu zici că nu Mi se potriveşte!

Pe tine, însă, Preot Superior, te sfătuiesc să fii ceva mai temperat în ceea ce Mă priveşte, altfel s-ar putea să faci cunoştinţă într-un mod neplăcut cu puterea Spiritului Meu! Ai aflat deja ieri cam ce sunt în stare să fac - aşa că ştii ce te aşteaptă dacă depăşeşti limitele! Căci Eu am un drept, cumpărat cu bani grei şi acceptat de toată lumea, ca să vorbesc despre prezenţa lui DUMNEZEU. Este şi aşa destul de rău că cineva a trebuit să cumpere acest drept de la voi, care vă pretindeţi slujitorii lui DUMNEZEU. iar acum îl mai şi măsuraţi în ore; şi ar fi culmea acum să nu-Mi mai permiteţi să fac uz de acest drept!”

22.

Cuvintele judecătorului roman de recunoaştere a lui Iisus, urmate apoi de cuvântarea lui despre legile statului privind ordinea şi Legea lui DUMNEZEU. Unele consideraţii privind dragostea faţă de aproapele tău.

Aici judecătorul a intervenit: “Tu, copil minunat, care eşti fără îndoială pogorât din ceruri! Tu eşti deja mai înţelept decât toţi înţelepţii care au existat vreodată pe pământ! Ce vei deveni tu oare?! - Da, acum am realizat că tu eşti un adevărat Mesia (mijlocitor între DUMNEZEU şi oameni), căci nicicând până acum un înţelept nu a explicat mai clar şi mai concis diferenţa dintre materie, suflet şi Spirit! Cu adevărat, consider că această lecţie merită o răsplată, căci aşa ceva n-a mai existat vreodată!”

Eu am spus: “Să lăsăm asta, nobile prieten! Ce răsplată ai putea tu să-mi dai, pe care Eu n-aş putea să ţi-o întorc înmiit?

Adevărat îţi spun, cel care, din dragoste curată faţă de DUMNEZEU şi faţă de semenii săi, face o faptă bună, acela o face pentru Mine şi i se socoteşte înmiit! Dar tot la fel stau lucrurile şi cu răul pe care îl facem semenilor noştri!”

Judecătorul a spus: “Care este, după părerea ta, principalul rău pe care noi nu trebuie să-l facem niciodată semenilor noştri? Mă interesează mult să aflu acest lucru, deoarece eu, ca judecător, sunt adesea pus în situaţia de a declara pe cineva rău şi vinovat, contrar voinţei mele. Dar legea noastră este foarte rigidă şi nu cunoaşte anumite circumstanţe, nici măcar pentru proprii noştri copii! - De aceea, te rog acum să-mi dai un reper!”

Eu am spus: “Dacă tu ai fi făcut legile, ai fi putut imediat să le şi schimbi, dar ele reprezintă de fapt o hotărâre veche şi bine chibzuită a poporului, iar misiunea ta este să-i sancţionezi pe cei care o încalcă. Atâta vreme cât tu respecţi cu stricteţe legea şi acţionezi în mod just în virtutea ei, nu poţi face un lucru rău, ci unul bun!

Căci oricine trăieşte într-o societate trebuie să se supună legilor ei şi să-şi facă din respectarea ordinii un mod de existenţă. Dacă, însă, n-o face, atunci trebuie să suporte consecinţele amare ale slăbiciunii sale, de persoană care a încălcat ordinea socială.

Iar judecătorul, ca persoană aleasă de popor, sau de conducătorii săi, de exemplu de un rege sau de împărat, care îşi exercită atunci funcţia în spiritul strict al legii, nu poate face decât bine, curăţind ogorul societăţii de buruieni. Făcând acest lucru tu îţi faci corect şi bine datoria şi eşti un binefăcător pentru oamenii care iubesc ordinea şi dreptatea.

Dar dacă tu, ca judecător, ajungi la concluzia că un om este rătăcit, şi că, mai degrabă el trebuie să fie îndreptat decât pedepsit, înseamnă că în inima ta se află o virtute cerească, pentru că judeci mai degrabă după principiul etern al dragostei de oameni, care sună astfel: "Ce ţie nu-ţi place, altora nu le face!" Acţionând mereu în acest fel tu eşti drept în faţa lui DUMNEZEU, ca şi în faţa oamenilor, şi nu mai ai nevoie să te tot întrebi, ce este bine şi ce este rău!

Dacă aceşti oameni, care stau pe scaunul lui Moise şi al lui Aaron ar acţiona sau ar fi acţionat în acest fel, ei nu ar fi fost niciodată subjugaţi de voi, romanii. Dar, pentru că ei nu mai acţionează după vechile legi, date odată pentru întreaga omenire, ci şi-au făcut legile lor proprii, care sunt hotărâte după bunul lor plac, DUMNEZEU şi-a întors faţa de la ei, lăsându-i sub stăpânirea păgânilor, pentru ca astfel să plătească pentru încăpăţânarea şi grosolănia lor.

Iată, tu eşti un păgân şi Mă recunoşti, iar aceştia sunt evrei şi fiii lui DUMNEZEU şi nu Mă recunosc, şi nici nu Mă vor recunoaşte uşor! Cum vine asta?! Îmi vine în minte, cum a vorbit odată profetul, tot aşa unor surzi: "El a mers la ai săi, în zona sa, iar aceştia nu l-au recunoscut şi nu l-au primit la ei!" - Dar fie ce-o fi, Eu ţi-am prezentat cum stau lucrurile de fapt, iar acum cred că a venit timpul să auzim care sunt textele care au fost descoperite de Preotul Superior, care nu s-ar potrivi cu persoana Mea."

23.

Citirea şi explicarea lui Isaia (9, 5-6)
de către judecătorul roman

La aceste cuvinte Preotul Superior mi-a împins în faţă cartea, spunând: "Poftim, citeşte şi analizează singur!"

Eu am luat atunci cartea şi apoi am dat-o judecătorului, indicându-i pasajele pe care să le citească şi l-am rugat să citească cu voce tare ca nimeni să nu poată spune că Eu aş fi ales pasajele ce-Mi erau favorabile. Judecătorul a făcut asta cu uşurinţă, deoarece el cunoştea majoritatea

limbilor orientale şi, mai ales textele ebraice vechi le putea citi mai bine decât oricare dintre slujitorii Templului.

Judecătorul a primit cartea bucuros şi a citit din ea cele ce urmează: “Căci prunc s-a născut nouă, un fiu ni s-a dat nouă, a cărui stăpânire este pe umărul lui; şi se cheamă numele lui Minune, Sfat, Putere, Erou, Tatăl-cel-veşnic, Drum-al-păcii; şi mare va fi stăpânirea lui şi pacea lui nu va avea hotar, pe tronul şi peste împărăţia lui David, ca astfel s-o întemeieze prin judecată şi dreptate, de acum în vecii vecilor! Aceasta va face râvna Domnului Savaot!” - Apoi judecătorul a întrebat pe Preotul Superior, dacă textul a fost bine ales.

Preotul Superior a aprobat cu o plecăciune adâncă.

Apoi judecătorul a continuat să vorbească în numele Meu spunând: “După părerea mea aţi ales un text care se potriveşte mai bine decât oricare altul acestui băiat minunat şi înţelept!

Cum Fecioara va naşte un fiu, pe care-l va numi Emanuel, am discutat deja, într-un mod, care, după părerea mea, nu mai lasă nici un dubiu asupra faptului că acest băiat este tocmai acel fiu prevestit de profet, născut dintr-o fecioară cu numele Maria, pe care, după mărturisirile voastre, o cunoaşteţi foarte bine.

Şi, dacă nu mă înşel, îmi amintesc că acum câtva timp, într-o împrejurare oarecare, căpitanul Cornelius mi-a povestit despre o naştere miraculoasă a unui băiat la Betleem, într-o iesle goală - pentru că n-a găsit un adăpost mai bun - şi anume cu mult entuziasm, dar şi compasiune pentru soarta precară a acelei familii memorabile, şi că s-a tot interesat de ei, dar după plecarea lor din Egipt nu le-a mai dat de urmă! Din păcate el a trebuit să plece la Tyrus cu nişte probleme, altfel ar fi fost şi el cu mine aici.”

Deci, în ceea ce priveşte naşterea profetică a copilului suntem de acord şi cred că un for cu mintea sănătoasă şi curată nu poate veni cu nici un contra-argument!

Poate doar afirmaţia că va mânca lapte şi miere, ca să înţeleagă şi să aleagă numai binele şi să respingă răul, pe care eu o interpretez simbolic - după părerea mea ea putând însemna “el va fi plin de dragoste şi înţelepciune şi va putea recunoaşte binele adevărat şi curat, deosebindu-l de rău!”

Căci El poate face acest lucru mai bine ca oricare alt înţelept sau învăţat al acestei lumi şi deja v-a arătat-o clar, deci în El se află mierea şi untul (a se înţelege “spiritual”), lucru pe care vi l-a dovedit din plin şi vouă, cei mai înzestraţi slujitori ai Templului, care aţi mai avea multe de învăţat de la el, în schimb el nu are nimic de învăţat de la voi! Această situaţie arată destul de limpede câtă miere şi lapte (spiritual) a acumulat el până acum?!

Toate acestea dovedesc foarte clar că El este acel Emanuel care a fost prezis de bătrânul profet şi născut de Fecioară, şi nici o altă fecioară nu va mai putea vreodată să nască pe lume un asemenea fiu!

În întreg imperiul eu n-am mai cunoscut un băiat de doisprezece ani, care să-i semene, fie şi de departe, făcând abstracţie de puterea lui de a face minuni, de aceea consider, că şi cel de al doilea text din profet, propus de voi, i se potriveşte ca şi primul, pe care El ni l-a propus sub forma acelei întrebări de la început.

Adevărat, prin El ni s-a născut un copil mai presus de alţi copii şi un fiu din poala zeilor - cum obişnuim noi, romanii, să spunem - ne-a fost dat nouă, oamenilor muritori, purtând povara stăpânirii pe proprii lui umeri, fără vreun alt ajutor!

Prin numele enumerate mai sus profetul a vrut să sublinieze calităţile sale şi spuneţi-mi, dacă este vreuna care să-i lipsească!

Nu este El minunat în mintea sa, în vorbă şi în faptele sale?!

Ce înţelept de pe pământ poate să-mi dea un sfat mai înţelept, decât acest adevărat şi curat fiu al lui DUMNEZEU?!

Că El este atotputernic în toate - fizic sau spiritual - cred că nu vă mai puteţi îndoi, după ce L-aţi auzit vorbind şi L-aţi văzut acţionând!

Prin curajul său neînfricat de a vă înfrunta pe voi, preoţi înfumuraţi, cărora vă place să fiţi preaslăviţi şi adulaţi mai presus de zei, şi-a arătat clar eroismul său!

Că Spiritul său este veşnic şi una cu Spiritul lui DUMNEZEU v-a demonstrat atât de clar şi concis, că ar trebui să fii mai orb decât toate nopţile, care au existat vreodată pe pământ, să-L conteşti sau să nu simţi din prima clipă, dincotro bate vântul!

Apoi, că doar El poate aduce oamenilor adevărata pace interioară şi vie, că doar el este adevăratul rege al tuturor regilor de pe pământ şi că poate aduce pacea pe acest pământ mai bine decât oricare alt rege, acest lucru eu l-am simţit deja!

Doar El poate să reîntemeieze vechea împărăţie a lui David, clarvăzătoare şi plină de credinţă, care a fost distrusă de voi demult, şi să întemeieze astfel o domnie, căreia să i se supună toţi regii pământului, indiferent ce sceptru sau coroană poartă; căci împărăţia celei mai luminate recunoaşteri a lui DUMNEZEU este şi rămâne cea mai puternică de pe pământ, şi nici o altă putere nu o va întrece. Căci acolo unde este multă lumină şi acţiunea ei pătrunzătoare, acolo este şi judecata dreaptă şi cea mai deplină corectitudine.

Iar la sfârşit se mai spune: "Aceasta va face râvna Domnului Savaot! Cine altcineva este Savaot, decât Spiritul lui DUMNEZEU, care se află în acest băiat, ceva ce eu recunosc că am simţit de la bun început! Atunci voi de ce nu recunoaşteţi aceasta, când problema vă priveşte mai mult pe voi, decât pe mine, un biet păgân?!

O, zei, şi oracole din lumea întreagă! Cât de orbi, proşti şi răi până în adâncul inimii trebuie să fiţi, ca să nu vedeţi de la prima privire şi să nu simţiţi dincotro a început să bată vântul!

Eu, un păgân, trebuie să vă spun vouă, că aşa este!

Oare ce-ar spune profetul, care a făcut aceste proorociri, dacă s-ar scula din mormânt şi ar vedea rigiditatea voastră morocănoasă?

Chiar nu vă năpădeşte deloc ruşinea, cum staţi aşa, mulţi şi proşti, în faţa celui, care vă face favoarea, de a vă lăsa viaţa voastră, leneşă şi păcătoasă, şi domnia voastră bicisnică? Nu credeţi că ar putea face cu voi aceeaşi demonstraţie ca ieri, cu măgarul sau cu piatra?!

Iată-i reflectând, cum ar fi mai bine - să se plece în faţa unui DUMNEZEU, pe care nu-l cunosc şi în care n-au crezut niciodată, sau în faţa lumii, de pe urma căreia s-au îngrăşat şi ar vrea să se îngraşe şi mai tare - iar în faţa lor se află un DUMNEZEU adevărat, dotat cu toate calităţile pe care fantezia omenească le-a imaginat vreodată despre un DUMNEZEU, bineînţeles în modul cel mai deosebit!

Şi acum aş vrea să aflu de la voi, bătrâni proşti, cum vi-l imaginaţi voi pe DUMNEZEU?! Căci o idee trebuie să vă fi făcut?!

Vorbiţi, dar - căci eu doresc să-mi daţi un răspuns chiar acum!”

24.

Cuvântul lui Joram despre esenţa lui DUMNEZEU, ca răspuns dat judecătorului roman.

Această cuvântare aspră a judecătorului i-a intrigat rău pe slujitorii Templului şi i-a speriat foarte tare, astfel că ei au început să se bâlbâie, în loc să vorbească clar şi închegat. Cel mai stăpân pe el s-a dovedit Joram, care s-a ridicat de pe scaunul său, s-a aplecat adânc în faţa judecătorului, şi apoi a spus:

(Joram a spus): “Onorat judecător, foarte sever, dar foarte drept, care eşti stăpân peste întreg Ierusalimul şi mult în afara lui! Tema privind faţa lui DUMNEZEU este pentru noi o problemă dificilă, pentru că în Moise este interzis categoric să ne creem despre el o noţiune concretă sau o imagine! De aceea tu nu vei găsi în Templul nostru nici un tablou, care să permită oamenilor să-şi facă o imagine concretă despre DUMNEZEU, ca despre o zeitate care este perceptibilă cu simţurile omeneşti!

Cu toate acestea, strămoşii noştri - precum Abraham, Isaac şi Iacob - au avut deseori vedenii, în care DUMNEZEU l-i s-a înfăţisat cu chip omenesc şi le-a vorbit, deşi, mai târziu, la Moise, se spune: “Nimeni nu-l

poate vedea pe DUMNEZEU şi trăi totodată; căci DUMNEZEU este un foc mistuitor şi locuieşte într-o lumină de neatins!”

Cu toate acestea Moise i-a cerut odată lui DUMNEZEU să-l vadă, chiar dacă asta ar fi însemnat moartea sa în aceeaşi clipă.

Atunci DUMNEZEU s-a adresat lui Moise pe muntele Sinai: “Ascunde-te în această grotă şi eu voi trece prin faţa ei! Şi când te voi striga, să ieşi din grotă, iar tu îmi vei vedea spatele!”

Este, deci, foarte greu de spus ceva despre aceasta, căci ba se vorbeşte despre o formă a lui DUMNEZEU, ba nu mai există nici una, ba uneori chiar te aşteaptă o pedeapsă, dacă vrei să-ţi faci o imagine concretă despre DUMNEZEU, aşa că acest lucru nu este posibil, cu toate că sufletul omenesc tânjeşte mereu după un DUMNEZEU concret, aşa că nu poţi lua prea mult în nume de rău ideea păgânilor, că şi l-au imaginat pe Zeus exact ca pe un om. Noi avem doar cuvântul “DUMNEZEU”, mai mult de atât nu prea avem!

În ceea ce mă priveşte pe mine, personal, eu consider că acest băiat este destul de bun şi de puternic, ca să fie un zeu. Dar, gândeşte-te la poporul care respectă învăţătura lui Moise şi a profeţilor! Templul reprezintă pentru oameni centrul spiritual, către el îşi îndreaptă ei dorinţele, speranţele, în Templu ei se simt aproape de DUMNEZEU, care le vorbeşte prin gura Preotului Superior, şi tot prin el şi ajutoarele sale le ascultă DUMNEZEU rugăciunile! Ia poporului toate acestea şi pune în locul lor pe acest băiat divin, şi în curând vei avea o revoluţie în întreaga ţară!

Suntem proşti, pentru că suntem nevoiţi să fim astfel. Dacă nu aşa ar sta lucrurile şi dacă viaţa noastră, ca şi bunăstarea şi liniştea poporului, nu ar depinde de această stare, noi n-am mai fi fost de mult proşti! Sau îţi închipui că este chiar aşa de uşor să prezinţi poporului ceva ce nu se vede şi despre care nu-ţi poţi face o imagine, oricâtă bunăvoinţă ai avea?!

Eu, din partea mea, cred despre acest băiat acelaşi lucru ca şi tine, dar în faţa poporului trebuie să continui cu prostia veche şi să nu las să se întrevadă nici cea mai mică urmă, că în sinea mea aş crede cu totul altceva, decât ceea ce afişez în exterior!

Dacă băiatul, cu puterea sa, reuşeşte, cu timpul, să atragă atenţia asupra lui, cum a făcut acum cu noi, astfel ca lumea să-l recunoască şi să-l accepte drept cel care este, atunci va putea termina uşor cu Templul. Dar o stare veche, de fapt, în care se întretaie aşa de multe interese, nu poate fi înlăturată pur şi simplu, ca o mobilă, pe care poţi s-o arunci sau s-o distrugi, fără prea multe menajamente, ca să pui după aceea alta în locul ei.

Aceasta este părerea mea şi cred că toţi slujitorii Templului sunt de acord cu mine, şi mă îndoiesc că cineva m-ar putea contrazice!”

Judecătorul a spus: “Desigur, contra acestei păreri nu sunt prea multe de spus. Dar o observaţie poate fi făcută şi anume: dacă voi credeţi cu

adevărat în menirea băiatului acesta aţi putea găsi atunci o cale de a atrage atenţia poporului asupra băiatului şi de a-l arăta că a venit pe lume?!”

Joram a spus: “Această cerinţă poate fi considerată modestă şi noi credem că în această direcţie se poate face ceva! Dar trebuie să ne gândim, că este vorba de un demers destul de îndrăzneţ, care ar putea să ne pregătească atât nouă, cât şi acestui copil bun, multe neplăceri!

În primul rînd că băiatul, mai mult ca sigur că nu va rămâne la Templu, pentru că astăzi sau mâine părinţii lui îl vor duce din nou la Nazaret, care se află la o distanţă considerabilă de aici, aşa că dată fiind această situaţie, noi nu vom putea să-i trimitem acolo pe toţi cei care au de pus întrebări.

În al doilea rând, cred că sute de mii de oameni îşi vor pune întrebarea, din care motiv băiatul, prorocit de profeţi, nu locuieşte la Templu, care atunci ar fi singura casă care i se cuvine!

Şi ce motiv putem noi atunci invoca în faţa poporului, pentru faptul că el preferă Galileea şi Nazaretul oraşului lui DUMNEZEU? În curând poporul ar spune: “Oraşul şi Templul s-au făcut vinovate de o mare vină; ea trebuie judecată şi ispăşită!”

Deci, pe scurt, oricum am potrivi de atent lucrurile, problema va declanşa o mare agitaţie printre oameni, care ne-ar da foarte mult de lucru. De aceea, cred eu, că cel mai bun Iucru este să nu pomenim deocamdată nimic oamenilor despre asta, şi să lăsăm ca băiatul şi timpul să rezolve lucrurile.

Orice s-ar mai întâmpla, noi suntem acum deja pregătiţi, datorită discuţiilor din aceste trei zile, şi ne vom mai pregăti şi în continuare, mai bine şi mai temeinic! - De altfel, văd că băiatul vrea şi el să vorbească şi să ne spună ce are de gând, iar voinţei lui este greu să te opui!”

25.

Cuvântarea severă a băiatului Iisus adresată slujitorilor Templului, pe care El îi consideră ipocriţi şi cei mai înverşunaţi adversari ai săi. Abuzurile existente în Templu.

Eu am spus: “Mă aflu aici, ca să vă dau o veste, şi anume că am venit, ca să îndeplinesc opera Celui ce m-a trimis, pe care voi, după cum aţi mărturisit, nu-L cunoaşteţi, dar pe care Eu Îl cunosc, pentru că El sălăşluieşte în Mine în deplinătatea Lui!

Moise I-a cerut să-L vadă şi L-a putut vedea doar din spate, dar pentru asta a fost orb timp de trei zile, în schimb faţa îi strălucea atât de tare,

încât a trebuit s-o acopere când mergea printre oameni, iar după aceea ochii lui n-au mai putut niciodată suporta lumina soarelui.

Voi, însă, Mă puteţi privi direct în faţă şi nu vă orbeşte nici o lumină extraordinară! De ce? Pentru că, la Mine, corpul ascunde pe Cel care se află în Mine! Dar, făcând abstracţie de asta, aici se află mai mult decât a fost acolo! Dar voi nu observaţi, pentru că privirea voastră se loveşte de pânza întreită a lui Moise, care va continua să vă împiedice să vedeţi, câtă vreme nu veţi vrea să recunoaşteţi pe Cel care a venit la voi din ceruri.

Cu judecătorul aţi vorbit destul de bine, pentru că el nu aude decât cuvintele ticluite frumos de voi, cu Mine însă, este ceva mai greu de discutat, pentru că eu percep şi gândurile ascunse în inimile voastre, care sună cu totul altfel decât cele exprimate prin viu grai! De aceea vă găsesc absolut respingători, pentru că voi doar pe-afară vă spălaţi, dar înăuntru, adică în sufletele voastre, rămâneţi plini de murdărie!

Atunci când judecă-torul, care are inima absolut curată, v-a cerut, să atrageţi atenţia poporului asupra Mea pentru a-l bucura cu vestea, că speranţa i-a fost împlinită, pentru ce oare căutaţi tot felul de pretexte, ca să demonstraţi, că acest lucru n-ar fi posibil?!

Eu, însă, vă spun absolut deschis: voi - şi nu poporul - sunteţi cei care nu doriţi acest lucru, voi de fapt sunteţi adversarii Mei cei mai înverşunaţi! Atâta doar că aceasta nu prea contează: pe de o parte pentru că vremea Mea încă nu a sosit, iar pe de altă parte pentru că Templul a fost prea pângărit de voi, ca să-Mi mai poată servi drept locuinţă! Adevărat este că prestigiul vostru nu trebuie să fie ridicat cu sprijinul Meu!

Faceţi pe supăraţii, că Moise v-a interzis să faceţi lui DUMNEZEU chip cioplit. Dar, acest lucru vă deranjează, de fapt, prea puţin, pentru că v-aţi declarat voi singurii dumnezei în faţa oamenilor, pe care îi învăţaţi că DUMNEZEU nu mişcă nimic fără ajutorul vostru şi nu aude decât ceea ce voi îi transmiteţi, prin gura voastră. Răspundeţi, tot Moise a stabilit toate acestea?

Da, da, voi trebuie în realitate să conduceţi poporul pe căile ce duc spre cer - căci aceasta este voinţa lui DUMNEZEU, şi de fapt asta au cerut şi Moise cu fratele său Aaron; voi faceţi, însă, exact contrariul, considerând poziţia voastră, pe DUMNEZEU, poporul şi Templul doar ca pe o vacă grasă, bună de muls, pe care doar voi aţi avea dreptul - lăsat după cum credeţi voi chiar de DUMNEZEU - de a o mulge!

Eu, însă, vă spun absolut deschis, că DUMNEZEU, pe care voi îl renegaţi cu fiecare suflare a voastră şi la fiecare pas, nu v-a dat în realitate niciodată acest drept şi n-a ascultat niciodată rugăciunile voastre mecanice, nu le ascultă nici acum şi nici nu le va asculta vreodată!

Căci, dacă DUMNEZEU ar auzi pălăvrăgeala voastră neghioabă şi cârâitul vostru de ciori - atunci ar trebui să am şi Eu cunoştinţă despre ele! Căci, ceea ce ştie Tatăl, trebuie să ştie şi Fiul, sau, ceea ce ştie inima Mea,

trebuie să ştie şi mintea Mea! Dar în realitate nici inima şi nici mintea n-au auzit vreodată ceva din rugăciunile voastre!

Cu toate acestea voi spuneţi: "Dacă voi, oamenii, vă rugaţi la DUMNEZEU, atunci rugăciunea voastră nu vă este de nici un folos, dar dacă ne aduceţi nouă o jertfă şi ne rugăm noi pentru voi, atunci rugăciunea voastră vă va ajuta! Doar noi, preoţii, putem să ne rugăm cu folos, poporul poate doar să aducă jertfe bogate, asta însemnând că, prin ele, se roagă şi ei alături de voi!"

În acest fel voi exploataţi poporul de două ori, odată pentru că le luaţi zeciuială din toate roadele pământului şi primul născut din toate animalele, iar pentru primul copil din familie le cereţi o danie considerabilă; în al doilea rând pentru că îi păcăliţi, cerându-le neîntrerupt tot felul de jertfe, pentru care le promiteţi rugăciuni îndelungate, pe care, însă, nu le faceţi niciodată!

Căci adeseori voi spuneţi în sinea voastră: "Că ne rugăm sau că nu ne rugăm, este tot una, fiindcă nu ajută la nimic. Ceea ce îl ajută este faptul că a adus această jertfă cu cea mai curată intenţie!" Procedând astfel, voi nu faceţi nimic din ceea ce omul v-a cerut şi pentru care aţi fost plătiţi!

Cu cine ar trebui să vă compar? - Sunteţi tot timpul împotriva lui DUMNEZEU şi vă asemănaţi cu lupii cei lacomi, care se îmbracă în blana oilor, pentru ca oile să nu fugă de ei, ca să poată apoi să le prindă fără osteneală şi să le sfâşie cu dinţii lor ascuţiţi! Dar aşa cum este munca voastră, tot aşa în final va fi răsplata voastră în ceruri! Vă atrag deci atenţia - şi puteţi fi siguri - că o să am grijă să-Mi ţin făgăduiala!"

26.

Replica mânioasă a Preotului Superior. Proorocirea lui Iisus referitoare la chemarea păgânilor în sânul lui DUMNEZEU, în locul iudeilor, şi la distrugerea

Templului şi a oraşului Ierusalim.

Adevărul despre moartea lui Zaharia.

Auzind cuvântarea Mea, Preotul Superior s-a mâniat tare şi a spus: "Băiete, cine ţi-a dat ţie dreptul să ne ameninţi, pe noi şi Templul?! Noi am alcătuit textele după care trebuie să acţionăm?! Pe cât au fost de inteligente intervenţiile tale de până acum, pe atât de proastă a fost aceasta din urmă! Oare tu nu ştii, că nici un copac nu cade dintr-o singură lovitură, şi că este o înfumurare să vrei să schimbi ceea ce nu poate fi schimbat? Transformă tu poporul, dacă eşti în stare! Poporul iudeu este un copac bătrân, pe care nu poţi să-l îndoi la fel de uşor ca pe o tufă bătrână!

Nu ne îndoim, că tu ai o chemare specială de la DUMNEZEU; dar asta nu înseamnă să distrugi instituţii vechi, care se trag de pe vremea lui Moise - chiar dacă acum ele prezintă şi lucruri adăugate pe parcurs, care au fost impuse de împrejurări - nici să le calci în picioare, iar pe noi, administratorii lor, să ne compari cu nişte lupi în blană de oi! Căci noi n-am sfâşiat pe nimeni; dar dacă noi am strunit pe cei care comit adulter, înseamnă că n-am făcut altceva decât ceea ce Moise ne-a poruncit. Poţi spune atunci că am acţionat incorect şi împotriva Legilor lui DUMNEZEU?!

Aşa că, atunci când vorbeşti cu noi, cântăreşte-ţi mai bine cuvintele. Căci, dacă ceva ţi se pare în neregulă cu noi sau în Templu, atunci spune acest lucru cu cuvinte cuminţi, aşa cum stă bine unui copil, iar noi vom vedea ce este de făcut! Dar, să ştii, cu ameninţări nu vei obtine mare lucru de la noi!"

Eu am spus: "Cu felul vostru de a fi, nimeni nu a reuşit să obţină ceva de la voi, nici cu vorbe bune, nici cu vorbe aspre. De aceea veţi rămâne mai departe aşa cum sunteţi, până la sfârşitul lumii! De aceea trebuie să ştiţi că vi se va lua starea de graţie, care va fi dată păgânilor! (Aici Iisus NE REVELEAZ| ÎN MOD INDUBITABIL C| STAREA DE GRAŢIE DUMNEZEIASC| VA FI DAT| (ACUM EA DEJA ESTE DAT|) POPORULUI ROMÂN - n.t)

Priviţi dincolo de mare, la continentul care se cheamă Europa! El este locuit doar de păgâni, rareori găseşti acum vreun evreu printre ei. Acolo să ştiţi că va fi răsădită graţia cerească a lui DUMNEZEU, care vă va fi luată vouă. (ÎNC| O DOVAD| ÎN PLUS C| ŢARA ÎN CARE VA FI R|S|DIT| GRAŢIA LUI DUMNEZEU ESTE ROMÂNIA - n.t.)

Iar peste un anumit număr de ani, cei care vor căuta Ierusalimul şi Templul nu vor mai găsi nici măcar locul unde au fost şi vor spune: "Ei, ce ne pasă nouă de locul unde se afla Templul?! Să ne alegem noi acum locul cel mai bun şi să înălţăm acolo Templul lui Solomon, şi să-l construim aşa cum a fost el odinioară!" (ACESTE CUVINTE PROFE-TICE ALE LUI IISUS SE REFER| LA PLANURILE DIABOLICE DE DOMINAŢIE PLANETAR| ALE FRANCMASONERIEI MONDIALE - n.t.)

Aşa vor vorbi ei şi aşa vor face! Dar, de îndată ce vor începe să lucreze la el, din pământ va ţâşni un foc puternic, care va distruge atât materialele, cât şi constructorii.

După câteva asemenea încercări nereuşite, vor năvăli seminţii păgâne din răsărit şi din apus, care vor pustii ţara şi în cele din urmă voi veţi fi distruşi de pe faţa pământului, dar înainte de aceasta veţi fi urmăriţi de la un capăt al lumii la celălalt!

Aşa se va întâmpla în final cu voi, pentru că v-aţi depărtat de Legile Domnului DUMNEZEU, pe care le-aţi înlocuit cu legile voastre lumeşti, hrăpăreţe şi v-aţi îngrăşat din câştigurile obţinute prin impunerea lor.

Citiţi cu atenţie cronica Templului şi consemnările sale secrete, şi veţi descoperi în timpurile cele vechi ale profeţilor lucruri, de care oricărui om cu mintea întreagă i se face părul măciucă!

Căci nu o dată au fost sacrificaţi toţi preoţii sau profeţii care îşi puseseră serios în gând să elimine din casa lui DUMNEZEU toate obiceiurile omeneşti murdare, ca să instaleze din nou pe cele divine şi curate! Cât timp s-a scurs, de când Preotul Superior Zaharia a fost sugrumat de mâinile voastre chiar aici în Templu, pe când aducea o jertfă curată lui DUMNEZEU?!

În momentul în care voi aţi numit un alt Preot Superior în locul lui, poporul, care l-a iubit şi l-a respectat foarte mult pe Zaharia v-a cerut să-i spuneţi ce s-a întâmplat cu omul lui DUMNEZEU.

Atunci voi aţi minţit cu neruşinare poporul, spunându-i cu o mină plină de smerenie ipocrită, că, în timp ce Zaharia se ruga în Templu pentru întreg poporul său, i-a apărut dintr-o dată îngerul Domnului, care strălucea mai tare ca soarele amiezii.

Şi îngerul ar fi vorbit omului care-l privea uimit: "O, servitor credincios al Domnului! Tu ţi-ai încheiat misiunea ta pe pământ şi te-ai arătat vrednic în faţa lui DUMNEZEU! De aceea vei părăsi acum acest pământ şi, asemenea lui Enoh şi lui Ilie, mă vei urma în ceruri, aşa cum te afli, cu trupul şi sufletul, în faţa lui DUMNEZEU cel Atotputernic, unde vei fi răsplătit pentru toate faptele tale."

Atunci Zaharia ar fi privit cu ardoare spre cer şi, în aceeaşi clipă, îngerul l-ar fi cuprins în braţele sale, ducându-l din Templu şi de pe acest pământ.

Iar în locul inventat de voi aţi pus o stelă albă cu inscripţia: "Transfigurarea lui Zaharia, omul ales de DUMNEZEU!" Şi cu asta v-aţi salvat obrazul în faţa oamenilor şi, odată cu ei, aţi început să-l veneraţi în slujbele voastre pe acel om al Domnului, căruia în realitate i-aţi fost cei mai aprigi duşmani, şi pe care l-aţi atacat ca nişte tâlhari şi l-aţi sugrumat aici, între altarul pentru jertfe şi sfânta sfintelor, în timp ce el era aşezat în genunchi şi se ruga!

Aceeaşi soartă asemănătoare cu aceea a lui Zaharia au avut-o şi alţi profeţi şi preoţi adevăraţi ai lui Aaron! După care, pentru a fi în graţia poporului, le-aţi ridicat monumente şi i-aţi cinstit, până în ziua de astăzi!

Spuneţi dacă nu este aşa! - Tăceţi şi aţi amuţit de teamă, pentru că am scos la iveală asemenea fapte! Aţi considerat de multe ori că posturile pe care le deţineţi vă ţin departe de balanţa judecăţii drepte; da, da, voi consideraţi că braţul dreptăţii nu vă poate atinge, pentru că, în afară de Mine, nu există nici un martor al faptelor voastre! Dar este bine să ştiţi că Eu nu am nevoie de braţul acestei dreptăţi lumeşti. Eu nu o să întind niciodată mâna asupra voastră să vă strunesc. Dar dacă veţi persista să rămâneţi mai departe în pervertirea voastră, atunci puteţi fi siguri că veţi păţi

ceea ce v-am anunţat eu mai înainte! Ei, Eu am vorbit, acum este rândul vostru!"

Judecătorul avea o mină supărată şi Mi-a spus: "Dacă doreşti, deschid imediat un proces acestor larve ce se intitulează slujitorii Domnului! Căci mie îmi e suficientă mărturisirea ta!"

Eu am zis: "S-o lăsăm baltă! Eu am suficientă putere şi aş fi putut să-i distrug cât ai clipi. Dar atât tu, cât şi poporul şi, cu atât mai puţin Eu, nu avem nimic de câştigat de aici. Este suficient dacă am reuşit să fac puţină lumină în întunericul din capul lor, pentru că în cazul lor o lumină prea puternică i-ar putea zăpăci de tot şi, odată cu ei, s-ar zăpăci întreg poporul evreu. Lucrurile se vor limpezi treptat acum, dacă tu vei veghea, ca aceste păcate groaznice să nu se mai repete. - Iar aceştia de aici vor pieri singuri, încurcaţi în propriile iţe!

Există totdeauna o măsură dreaptă (R|SPLAT|) pentru toate faptele omului pe acest pământ, atât pentru cele bune, cât şi pentru cele rele; la fel stau lucrurile şi în ceea ce priveşte un popor sau o instituţie. Dacă faptele respective sunt preponderent bune şi pline de dragoste, atunci poporul şi ţara respectivă primesc fără îndoială binecuvântarea lui DUMNEZEU; dacă, însă, un popor se face vinovat de fapte rele, el va fi supus unei judecăţi severe; iar ţara sa va fi schimbată într-un pustiu, aşa cum se va întâmpla?? în cele din urmă şi cu această ţară, nu peste multă vreme!

Cine poate şi vrea să priceapă, s-o facă! Se apropie momentul când o să dăm la iveală duhul cel rău, care vă îndrumă şi atunci o să daţi socoteală pentru faptele voastre! Iar şcoala la care Eu am dobândit ceea ce ştiu va fi şcoala la care vor merge mulţi ucenici ai mei plini de dragoste, care vor şti astfel ceea ce Eu ştiu şi vor face la rândul lor ceea ce şi Eu fac! Dar să ştiţi că acest timp încă nu a sosit complet. Când va sosi pe deplin, o să vă daţi singuri seama şi vă veţi putea orienta în funcţie de împrejurări.

Eu am terminat de vorbit! Cine mai are ceva de spus, să spună! Căci nu voi mai rămâne aici printre voi decât puţină vreme, pentru că cei care m-au pierdut vor ajunge în curând la Ierusalim şi Mă vor găsi aici!" (N.r. Pierdut de părinţii săi, Maria şi Iosif, la praznicul Paştelor din Ierusalim, Iisus a fost apoi găsit după trei zile la Templu.)

27.

Joram îl recunoaşte pe copilul Iisus drept Mesia şi îi cere un sfat şi explicarea cât mai clară a versetelor 52, 14 şi 53, 3 din Isaia. Răspunsul amănunţit care a fost oferit de Iisus.

Joram a spus: "Dragul meu, ne pare sincer rău dacă te-am ofensat cumva, şi că vrei să ne părăseşti atât de repede! Ascultă-mă, copil drag şi divin! Căci vreau să-ţi spun câteva cuvinte, pe care sper să nu mi le iei în nume de rău, apoi aş dori să-ţi cer un sfat şi sper să te osteneşti să-mi răspunzi."

Eu i-am spus: "Vorbeşte, căci, deşi cunosc ceea ce vrei să-Mi spui, cât şi sfatul de care ai nevoie; totuşi trebuie să vorbeşti cu voce tare, ca să audă cei de faţă, care au mai multă nevoie decât noi să afle şi ei ceea ce vrei să spui.

La aceste cuvinte Joram a venit mai aproape de Mine spunând: "Nu mai am nici o îndoială că tu eşti, incontestabil, cel Făgăduit, pe care îl aşteaptă toţi iudeii şi, odată cu ei, şi alte popoare, iar ceea ce mi-a deschis ochii a fost în primul rând faptul că tu cunoşti atât de bine rânduiala cea mai secretă a Templului din cele mai vechi timpuri!

Căci şi eu ştiu că situaţia se prezintă precum ai spus, şi, din păcate, ea este aşa de multă vreme, acesta fiind şi motivul pentru care, o ţară atât de importantă ca Samaria s-a separat complet de noi şi nici cu Galileea nu stăm mai bine. De spirit nici nu mai poate fi vorba la noi. Puţinul prestigiu pe care îl mai are Templul, îl menţinem doar prin impunerea unei anumite politici.

Eu am fost obligat să particip la ritualul negru al masonilor lui Solomon şi chiar când am sesizat răul, nu am putut întreprinde nimic, pentru că eram unul singur, iar la noi orice decizie se ia în marele consiliu, unde totul se hotărăşte prin majoritate de voturi. În situaţii ca acelea, pe care tu le-ai descoperit, eu am votat întotdeauna împotrivă, dar votul meu n-a servit la nimic.

Eu îmi dau seama destul de limpede, că procedând în acest fel Templul nu se mai poate menţine mult timp, totuşi eu consider că este păcat, că această instituţie veche şi respectabilă se îndreaptă spre pieire, lucru ce ne apare şi mai clar, dacă observăm cum în imediata noastră apropiere essenienii şi caduceii încep să se facă tot mai remarcaţi.

Aflându-ne în această situaţie am avea foarte multă nevoie de un sfat, anume ce s-ar mai putea face, pentru a menţine Templul pentru secolele următoare! Şi cred, copil divin, că doar în Tine se găseşte acea înţelepciune care ar putea să ne furnizeze sfatul de care avem atâta nevoie.

Şi acum, în încheiere, vreau să mai adaug încă ceva deosebit de curios despre Mesia care apare la profetul Isaia, pentru că tu trebuie să fii cel Făgăduit, lucru de care eu, după cum am mai spus, nu mă mai îndoiesc!

Iată, aici, capitolul 53 - în care se arată că Mesia şi cu DUMNEZEU sunt una şi aceeaşi fiinţă! Aici se vorbeşte despre chipul său omenesc, şi despre faptul că mulţi se vor mânia pe el, pentru că înfăţişarea lui va fi mai urâtă decât a celorlalţi oameni şi că chipul lui va fi atât de altfel decât al celorlalţi (Isaia 52, 14).

Iar mai departe se spune din nou: “Dispreţuit va fi el şi va fi considerat cel din urmă dintre oameni, fiind chiar chinuit de dureri şi de boli. Şi el va fi atât de dispreţuit, încât ei îşi vor acoperi faţa înaintea lui şi de aceea îl vor desconsidera!” (Isaia 53, 3).

De aceea, când privesc înfăţişarea ta atât de sănătoasă, care în plus, are şi mult farmec, şi când văd cât eşti de apreciat, mă gândesc cât de puţin se potrivesc toate acestea cu vorbele profetului! Sau, nu reuşesc eu să înţeleg ce anume a vrut profetul să spună prin cuvintele sale?”

Eu am spus: “Da, tocmai aceasta este dovada de netăgăduit, că Eu sunt cel Făgăduit! Căci cu Mine se vor întâmpla toate acestea, exact aşa cum se spune acolo. Iar în ceea ce priveşte chipul Meu, nu la el se referă acolo profetul, ci el se exprimă într-un mod figurat în ceea ce priveşte modul de gândire şi genul de credinţă deformată a oamenilor din ziua de azi, care vor trata modul Meu de a gândi şi credinţa Mea ca pe ceva respingător, plin de boli şi suferinţă.

De aceea, Eu voi fi foarte dispreţuit atât de persoanele de vază, cât şi de bogătaşii acestei lumi, şi oamenii vor fugi din faţa Mea ca de un hoit pentru că aşa a fost lăsat de sus, Mă vor urmări ca pe un răufăcător, aşa cum încercaţi şi voi să faceţi. Căci, dacă nu M-aş afla înaintea voastră sub protecţie romană, şi aş fi venit doar ca un copil oarecare, şi dacă timpul, care Mi-a fost acordat rămânerii Mele pe pământ, ar fi expirat, atunci n-aş mai scăpa acum viu din mâinile voastre.

Căci voi veţi rămâne mai departe aşa, cum vă prezentaţi acum, până vă va ajunge judecata cea mare, despre care a prorocit profetul Daniel când se afla în locul sfânt!

Dar să ştiţi că ar putea fi şi altfel, dacă aţi recunoaşte sincer rătăcirea voastră, şi căindu-vă v-aţi întoarce cu adevărat către DUMNEZEU! Dar să ştiţi că va fi destul de greu cu voi, de aceea, sfatul pe care Mi-l cereţi şi pe care chiar vi l-am dat va rămâne fără rezultat! Căci voi ţineţi prea mult la poziţia voastră în societate şi la bogăţiile voastre lumeşti, care în final vă vor târî în faţa judecăţii lui DUMNEZEU!

Nu Eu vă voi pedepsi pentru faptele voastre deşi aş putea oricând s-o fac, cu puterea pe care o am, ci voi singuri vă veţi îndrepta spre pieire, cu felul vostru păcătos de a trăi!

lar tu eşti de părere, că ar trebui să vă dau acum doar un mic indiciu - ca apoi voi să vă sfătuiţi, cum aţi putea să aduceţi toate acestea la cunoştinţa poporului cât mai pe neobservate! Da, desigur, veţi ţine sfat, cu care ocazie vă veţi aminti de banii voştri şi de prestigiul vostru şi veţi sfârşi prin a spune: “Rămânem ceea ce suntem şi să mai aşteptăm să vedem dacă va sosi acea judecată peste noi; căci o asemenea instituţie, aşa de veche şi de solidă n-o să se lase măturată de un puştan din Galileea!” - şi atunci sfatul Meu va fi respins cu majoritate de voturi, iar voi veţi rămâne mai departe precum sunteţi, poate chiar mai rău!

Aruncaţi banii voştri cei mulţi şi arginţii voştri, aruncaţi pietrele voastre preţioase şi costisitoare şi grămezile de perle. Împărţiţi neîntârziat cu săracii ceea ce aveţi, iar o bună parte daţi-o împăratului, singurul care are dreptul de a strânge bogăţiile pământului, pe care el este dator să le folosească în vremurile de restrişte. Trăiţi doar din ceea ce v-a lăsat Moise, căiţi-vă pentru fărădelegile voastre şi ispăşiţi-vă păcatele secrete care au fost făcute faţă de poporul vostru şi fiţi cinstiţi, drepţi şi sinceri în tot ceea ce faceţi şi spuneţi, perseveraţi în toate acestea şi nu mai fiţi închistaţi faţă de oamenii care sunt pătrunşi de Spiritul lui DUMNEZEU; procedând astfel judecata cea mare se va opri pentru voi pe drum, iar Templul va dăinui până la sfârşitul lumii!

Căci trebuie să ştiţi că totdeauna DUMNEZEU nu vrea ca fiii săi să devină nişte maşini ale puterii sale, ci să fie copiii săi liberi, independenţi şi cu voinţă! El nu are nevoie în veci de jertfele şi de rugăciunile voastre, căci înainte de toate El (DUMNEZEU) vrea să-L recunoaşteţi plini de dragoste cu inimile voastre, să-L iubiţi mai presus de orice, iar pe aproapele vostru să-L iubiţi ca pe voi înşivă. Purtaţi-vă totdeauna cu ceilalţi aşa cum v-ar place ca ei să se poarte ei cu voi, şi acţionând mereu astfel veţi căpăta din nou graţia lui DUMNEZEU, şi atunci DUMNEZEU vă va iubi ca pe copilul lui preferat, şi vă va apăra întocmai aşa cum îi apără o leoaică pe puii ei şi se va îngriji de voi, întocmai aşa cum se îngrijeşte o cloşcă de puii ei!

Puteţi voi face toate acestea? - O, da, bineînţeles că aţi putea face toate acestea dacă aţi avea voinţa necesară, dar nu trebuie să pierdeţi din vedere că tocmai aceasta vă lipseşte, şi v-a lipsit întotdeauna, aşa că, iată, am vorbit şi Eu, ca şi ceilalţi profeţi şi proroci dinaintea mea, pentru urechi care n-aud!"

28.

Dovada lui Iisus că Templul şi ţara întreagă nu se mai pot purifica şi salva. Noul chivot al legii şi "apa blestemată".

Joram a spus: "Eu aş considera că nu mai este nimic de făcut! Căci cu timpul omul devine mai înţelept, şi Solomon are dreptate când susţine, că totul pe lumea asta este deşertăciune, aşa că şi cele revelate de tine se pot dovedi în final deşarte chiar şi atunci când noi vom urma întrutotul sfatul tău atât de înţelept! Priveşte, acum suntem deja mai mulţi de aceeaşi părere cu tine! E drept că suntem încă puţini în comparaţie cu numărul total al celor ce se află în Templu, dar suntem dintre cei mai însemnaţi şi vom avea un cuvânt de spus! - Nu crezi?"

Eu am spus: S-a mai întâmplat şi altă dată acest lucru, ba, uneori eraţi chiar mai mulţi şi, totuşi, nu grupul celor buni s-a impus, ci grămada cea mare, care a ştiut întotdeauna să facă şi gălăgia cea mai mare! Dar îţi spun ţie şi celor care gândesc ca tine şi acţionează în consecinţă, că oricât ar

fi de mulţi cei răi, DUMNEZEU îl vede doar pe cel bun şi drept. Voi aţi pus să vă facă un nou chivot şi v-aţi procurat un vas nou pentru păstrarea “apei blestemate”, la care nu v-a îndrumat nici un profet, şi care este cea mai rea invenţie a epocii mai recente! Adevărat, vă spun, să ştiţi că nu au fost câtuşi de puţin necesare atât chivotul cât şi vasul! De ce nu v-aţi înnoit mai degrabă inimile voastre prin căinţa în faţa lui DUMNEZEU şi nu v-aţi transformat simţirea voastră în dragoste adevărată şi îndurare?

Adevărat vă grăiesc vouă: vechiul chivot al legii, care este plin de Spiritul lui DUMNEZEU, se află în faţa voastră, prin persoana Mea şi vă spune verde în faţă, că în chivotul legii voastre nu se găseşte nici măcar o fărâmă din Spiritul lui DUMNEZEU, în schimb el este plin cu spiritul răului, clocit de voi, iar apa blestemată este formată din lacrimi fără rost care apar după pierderi lumeşti, când voi v-aţi pus nădejdea în câştiguri mari, iar cei care v-au trădat în faţa romanilor şi pe care aţi reuşit să-i prindeţi în ghearele voastre, au murit într-un mod jalnic de apa blestemată!

Dar să ştiţi că de acum încolo apa blestemată, chiar de mii de ori, nu vă va mai sluji la nimic! Cândva, exista obiceiul, ca cei care erau bănuiţi că au trădat secretele Templului, care erau legate de cultul divin, în faţa duşmanilor lui DUMNEZEU - ca de exemplu filistinii sau alţi păgâni răi şi duşmănoşi - să fie puşi să bea din apa Mării Moarte, iar dacă apa nu le făcea rău, trebuiau să fie consideraţi nevinovaţi, iar dacă după aceea aveau dureri de burtă, erau consideraţi vinovaţi şi abandonaţi să moară de urmările şi efectul apei moarte. Dar, de câtăva vreme această datină s-a schimbat în cu totul altceva!

Câte mii de oameni au murit de pe urma noii voastre ape otrăvite, fără să fi trădat cel mai mic secret al Templului în faţa vreunui păgân duşman! De ce nu beţi voi înşivă din apa moartă, pentru că tocmai voi sunteţi cei care, pe ascuns, daţi posibilitate păgânilor să vă cunoască tainele cele mai sfinte şi mai înalte, ca să obţineţi în schimb cât mai mult aur?!

Asta se întâmplă la Templu şi mai sunt de asemeni multe alte asemenea lucruri, încât casa, care ar fi trebuit să fie un lăcaş sfânt, a ajuns acum un adevărat cuib de tâlhari. Nu există nici o oroare, care să nu se fi întâmplat şi la Templu! Credeţi voi că un asemenea loc mai este suficient de bun, ca să servească drept lăcaş Domnului DUMNEZEU?! Adevărat este că niciodată cu paloşul mânjit de sângele fratelui tău nu trebuie să porneşti la luptă, căci atunci de el atârnă un blestem şi nu vei putea câştiga nici o bătălie!

Aşa că, înainte de toate, inimile voastre trebuie să le purificaţi, dacă doriţi cu ardoare acest lucru, însă aceste ziduri niciodată! Voi înşivă aveţi o lege, în conformitate cu care o ţară întreagă, un ogor, un animal domestic sau un om se pot macula pentru totdeauna printr-o faptă reprobabilă contra Spiritului lui DUMNEZEU, atunci cum credeţi voi că ar putea fi altfel cu acest Templu, în care de mai multe ori s-au comis orori dintre cele mai mari şi strigătoare la cer?!

Eu însă vă spun acum: Nu numai acest Templu, ci întreaga ţară au fost maculate peste măsură şi ireversibil, de aceea, în viitorul cel mai apropiat veţi fi călcaţi în picioare de păgâni, iar aici vor hălădui tâlharii şi animalele de pradă.

Iată că v-am dezvăluit fără menajamente părerea Mea, iar acum puteţi face ce doriţi. Căci vă voi părăsi în curând, iar ceea ce am spus, v-am spus doar vouă şi nimănui altcuiva şi, deşi am ştiut dintotdeauna cum stau lucrurile cu voi, nu voi dezvălui aceste lucruri şi altora, deoarece ar fi lipsit de sens! Voi aţi mai putea, dacă aţi vrea, cu adevărat, să modificaţi această stare de lucruri, căci dacă nu o veţi face, aceste ziduri nu vă vor mai servi la nimic! - Aţi înţeles?!"

29.

Întrebarea zeflemitoare a Preotului Superior. Replica înţeleaptă a lui Iisus. Rugămintea lui Barnabe de a i se explica din Isaia versetele 54, 49, şi îndeplinirea

ei de către Domnul Iisus

Preotul Superior a spus iar: "Răspunde-mi tu, băiat semizeu şi semiom din Galileea, unde ai de gând să pleci, atunci când ne spui că nu te vom mai putea vedea multă vreme? - Căci îmi închipui, că atâta vreme cât eşti un nazaritean, anume fiul cunoscutului tâmplar Iosif şi al soţiei lui Maria, iar eu sau altcineva dintre noi vom veni sigur de câteva ori pe an în acea localitate din Galileea, nu va fi cine ştie ce problemă să dăm de tine, de vreme ce tu eşti acolo o personalitate atât de cunoscută, ca să nu mai discutăm câte ceva despre reorganizarea Templului?! - Care-i părerea ta, tu, tânăr profet din Galileea?"

Eu am spus: "Dacă în cuvintele tale zeflemitoare aş fi găsit şi ceva din inima ta, ţi-aş fi dat un răspuns; dar aşa, eu consider că nu meriţi altceva decât ceea ce ai obţinut deja!

Tu poţi să vii, o dată sau chiar de mii de ori la Nazaret, dar cu toate acestea nu Mă vei mai putea vedea vreodată, şi cu atât mai puţin nu vei mai putea vorbi cu Mine. Căci atunci când tu vei veni, Eu voi şti cu mult înainte, şi astfel nici tu şi nici vreunul dintre slujitorii Templului tău, nu veţi putea afla unde voi pleca!

Trebuie să ştii, că este foarte greu să cauţi şi să găseşti pe cineva care este atotştiutor! Când va veni timpul care este îngăduit de Spiritul care se află în Mine, abia atunci Mă veţi regăsi! Sau, dacă Îmi urmaţi cu toţii sfatul, atunci nu mă voi mai lăsa multă vreme aşteptat şi voi veni Eu însumi la voi, altfel, doar atunci când V-am spus!"

După această explicaţie a mea, Preotul Superior n-a mai spus nimic, căci, în sinea lui, se mâniase foarte tare că Eu nu-l tratam cu consideraţia ce

se cuvenea faţă de un înalt slujitor al Templului. Ceilalţi, însă, asistau la această discuţie cu oarecare satisfacţie, pentru că el se dovedise a fi un mare tiran al Templului.

După aceasta, Barnabe a venit din nou la Mine şi Mi-a spus: “Spune-mi, copil înţelept! Cum înţelegi tu următoarele texte din capitolul 52 din Isaia? Ele au unele cuvinte de consolare pentru Sion şi sună astfel: “Nu te înfricoşa, că vei ajunge de ocară; nu te teme, că tu nu vei mai avea de ce să te ruşinezi, căci tu vei uita ruşinea tinereţii tale, iar de ocara văduviei tale nu-ţi vei mai aminti!

Căci bărbatul tău este Făcătorul tău şi numele lui este Domnul Savaot; şi izbăvitorul tău este sfântul din Israel, care se cheamă “DUMNEZEU a tot pământul”. Căci DUMNEZEU te-a lăsat în suferinţă, părăsită şi cu inima întristată de durere, ca pe o tânără nevastă alungată de acasă, spune Domnul.

O clipă te-am părăsit, dar cu mare îndurare te iau la mine.

Într-o izbucnire de mânie, mi-am întors pentru o clipă faţa de la tine; dar în îndurarea mea cea veşnică mă voi milostivi de tine, zice Domnul, izbăvitorul tău.

Şi va fi ca în vremea lui Noe, când m-am jurat că apele potopului nu vor mai inunda pământul. Tot aşa mă jur acum să nu mă mai mânii împotriva ta, şi nici să te mai cert”.

Vezi, în ciuda tuturor ameninţărilor tale privind Ierusalimul şi Templul, aceste versete foarte importante din Isaia, îmi sună foarte favorabil şi promiţător. Dacă poţi să arăţi, că aceste versete se referă la tine atunci te vom crede, că eşti într-adevăr acel făgăduit Mesia, şi atunci Templul va fi în întregime demolat şi vom construi unul nou pe muntele curat al Libanului, pentru a dăinui în vecii vecilor!

Eu am spus: “A fost posibil să vă fac să înţelegeţi ceea ce se află deja scris de Mine; în schimb, în ceea ce priveşte persoana Mea şi acţiunile Mele de acum încolo, va fi foarte greu, sau mai bine-zis imposibil, să vă fac să înţelegeţi!

Căci acea fecioară, care nu trebuie să se înfricoşeze că va ajunge de ocară, nici să se teamă că va fi batjocorită, şi care trebuie să nu se mai gândească la ruşinea tinereţii şi să uite ocara văduviei, nu simbolizează nici Ierusalimul, nici Templul, căci, este perfect adevărat că metaforele folosite, atât “fecioara” şi, cu atât mai puţin “văduva”, nu li se potrivesc câtuşi de puţin!

Fecioara despre care este vorba acolo se va naşte abia prin Mine; ea este noua Mea învăţătură, adusă din ceruri pentru oameni, care este numită “fecioara”, pentru că ea nu a fost maculată de preoţii avari şi depravaţi, în scopurile lor lumeşti.

Această nouă învăţătură a Mea va fi numită - pentru o scurtă vreme - şi văduvă, deoarece Eu îi voi fi răpit de mânia voastră şi de răzbunarea voastră, dar numai cu consimţământul celui care se află în Mine, nicăieri în afara Mea. Acestei fecioare şi văduve îi voi fi soţ chiar Eu, căci ea există prin Mine. Însă cine este acel bărbat, care a făcut-o fecioară şi văduvă, veţi afla citind profetul, ca şi promisiunile care i s-au făcut; căci Eu sunt acela, iar promisiunile o privesc doar pe misterioasa fecioară.

Mult mai târziu vor veni şi vremurile, de care vorbeşte Daniel, când se va abuza de această învăţătură atât de curată; dar nu de fecioara însăşi, ci de copiii copiilor fecioarei prea-curate şi văduvei mioape. Fireşte, aceştia nu vor face parte din făgăduinţele Mele, ci numai acea "fecioară" izvorâtă din gura Mea, ca şi copiii ei cei mulţi şi curaţi!

Prin urmare, întâmplarea de acum va lua sfârşit şi ecourile ei se vor stinge treptat şi nu va fi altfel! Eu nu voi mai fi niciodată în mijlocul vostru sau în Templul vostru. Eu am venit la voi, ca să vă salvez; voi, însă, nu M-aţi recunoscut şi nu M-aţi primit la voi. De-acum înainte n-am să vă recunosc nici Eu pe voi şi n-o să vă primesc la Mine! - M-aţi înţeles?"

Barnabe a spus: "Adevărat este că multă răbdare trebuie să aibă cineva, ca să te asculte în linişte, căci devii tot mai insistent şi mai grosolan! Dar fie ce-o fi, nu mai avem de aşteptat prea mult! Apariţia ta printre noi este asemenea unui fulger care în momentul apariţiei sale produce o lumină puternică, iar tunetul care-l însoţeşte face pământul să se cutremure; dar totul se încheie pe loc, iar după el se face şi mai întuneric decât înainte!

Vezi, tu eşti, în felul tău desigur, un fenomen care caută pe cineva pe măsura lui, aşa că întâlnirea cu tine ne-a făcut plăcere, cu toată încăpăţânarea de care ai dat dovadă! Talentele pe care ni le-ai dovedit aici, ar fi foarte utile, dar ar trebui să primeşti o educaţie mai deosebită şi mai liberă şi să însoţeşti puterea ta, cu adevărat formidabilă şi nemaiîntâlnită şi de ceva umanism, procedând astfel vei putea mai târziu să ajungi un om, cum n-a mai fost altul pe lume! Dar cu rigiditatea de care dai dovadă este greu să-ţi faci prieteni printre oamenii acestei lumi. Dacă puterea ta naturală şi ciudată va creşte, încât să nu te temi de nici un duşman, vei fi probabil temut de toţi, dar nimeni nu te va iubi sau stima. Mie îmi place mai mult ca oamenii să mă iubească, decât să se teamă de mine! - Ce părere ai, tu sau altcineva?"

Eu am spus: "Da, tu ai avea dreptate, dacă toţi oamenii ar fi curaţi şi buni. Dar, pentru că pe pământ există oameni atât de diferiţi, unii buni, alţii răi, unii invidioşi şi alţii duşmănoşi, ar fi foarte greu pentru cineva care este drept şi corect să se comporte în aşa fel, încât să fie iubit de toţi! Ar trebui să fii rău cu cel rău şi bun cu cel bun, dar acest lucru este la fel de imposibil de realizat, precum găsirea unei lumânări care să împrăştie pe acelaşi petec de loc cea mai puternică lumină şi cel mai adânc întuneric!

Eu însă vă spun: Prietenii cei adevăraţi ai adevărului veşnic care există în DUMNEZEU, aceia Mă vor iubi, şi încă mai presus de orice, însă

oamenii care calcă în picioare Legile şi adevărurile dumnezeieşti şi trăiesc ca şi cum n-ar exista nici un DUMNEZEU, aceia o să se teamă de Mine! Căci asemenea oameni şi indivizi, care-l contestă pe DUMNEZEU, vor face cunoştinţă cu Mine şi vor vedea că eu nu înţeleg de glumă, iar în final fiecare va primi EXACT ceea ce merită; căci Eu singur am puteri depline în acest sens."

Barnabe a spus zâmbind: "Băiete, ce tot vorbeşti tu acolo de veşnicie când nu ai decât doisprezece ani?! Unde te va duce încăpăţânarea ta de a te crede Mesia?! Rămâi la ceea ce este firesc şi te vom asculta cu plăcere!"

Eu am spus: "Pleacă, acum te întorci şi tu împotriva Mea! Crezi cumva că Eu mă refer la acest trup care există abia de doisprezece ani?! Oare nu v-am explicat îndeajuns ieri despre eternitatea acelui Spirit care se află şi acţionează în Mine! Atunci cum îmi reproşezi zelul Meu de a fi Mesia?! Încearcă să înţelegi ceva, şi după aceea vezi dacă poţi vorbi cu Mine despre lucruri care îţi sunt mai îndepărtate şi mai necunoscute decât cel mai îndepărtat pol al pământului!"

30.

Întrebarea lui Nicodim despre polii pământului. Răspunsul lui Iisus. Legământul de prietenie dintre Nicodim şi copilul Iisus.

Atunci s-a ridicat un alt bătrân şi a spus: "Ei, ce poţi tu să ştii despre polul cel mai îndepărtat al pământului?! Vino şi spune-mi ceva despre poli, căci am auzit odată câte ceva de la un grec foarte umblat."

Eu am spus: "Eu ştiu o mulţime de lucruri, nu numai despre polul cel mai îndepărtat al pământului, ci despre toţi polii tuturor cerurilor lui DUMNEZEU! Dar ca să-ţi faci o imagine clară ar trebui să-ţi găsesc un profesor pentru mii de ani! Deci aşa ceva nu este posibil; de aceea îţi voi spune cu totul altceva:

Cei care vor urma cândva învăţătura mea vor primi de la Mine Spiritul Meu, care va face din ei adevăraţi copii ai lui DUMNEZEU şi-i va îndruma în adevăr şi înţelepciune, ca nimic din ceea ce, în mod natural şi Spiritual, ţine de veşnicie să nu le rămână străin!

Dacă doreşti să devii un apostol al învăţăturii Mele, atunci şi tu te vei putea bucura de binefacerile Spiritului lui DUMNEZEU şi vei cunoaşte astfel polii pământului mai bine decât i-ai cunoscut până acum.

Cel care pusese întrebarea a făcut ochii mari auzind răspunsul Meu, pe care şi l-a notat bine în minte, căci, deşi nu era foarte în vârstă, era totuşi unul dintre cei mai înţelepţi bătrâni ai Templului. Căci titlul de "bătrân" îl primea adesea chiar şi un om foarte tânăr, dacă avea destulă avere, respectiv aur, şi destulă minte! Iar omul Meu le avea pe amândouă din belşug. -

Numele lui era Nicodim, care, mai târziu, a şi devenit, în secret, discipolul Meu, după cum se ştie deja.

Acest bătrân îşi notase în inima sa, în ascuns, toate cuvântările Mele, pe care mai întâi le ascultase cu multă atenţie. El s-a ridicat atunci de pe scaunul său, a venit la Mine şi Mi-a strâns mâinile cu prietenie, spunându-mi într-un mod confidenţial: “Copil drag şi minunat! Când vei mai veni din nou la Ierusalim, să mă vizitezi, căci sunt sigur că amândoi ne vom înţelege de minune! Iar dacă părinţii tăi au nevoie de ceva, să mi se adreseze doar mie! Numele meu este Nicodim.”

Atunci Eu i-am strâns mâna la fel de călduros şi i-am spus: “Dacă vii vreodată la Nazaret, vei fi singurul din colegiul vostru care Mă va găsi. Iar dacă ai vreodată vreo problemă, vino la noi, iar Eu te voi ajuta oricând vei avea nevoie! Astfel, să ştii că preţuiesc buna ta intenţie.

Dar pentru că eşti totodată şi un şef de seamă al cetăţenilor din Ierusalim, ai grijă ca Preotul Superior, care n-a vrut să-Mi arate cinstea cuvenită, să nu întreprindă tot felul de nelegiuiri în Templu sau în afara lui, căci altfel Mă voi vedea silit să trimit paloşul dreptăţii peste acest oraş, chiar înainte de vreme.

Aminteşte-ţi de Mine! Numele Meu este Iisus Emanuel, iar Spiritul Meu se cheamă DUMNEZEU Savaot! Acum ştii cum stai! Încrede-te şi bazează-te pe Mine şi nu vei mai vedea niciodată Moartea!

Când Nicodim a înţeles ceea ce-i transmiteam, s-a bucurat foarte tare în sufletul lui, dar în aşa fel, ca cei din jurul lui să nu observe nimic.

31.

Cuvântul de încheiere al judecătorului roman.

Întrebarea lui privind locul unde se află părinţii lui Iisus şi răspunsul acestuia.

Judecătorul roman s-a frecat pe frunte şi apoi a vorbit ridicând vocea: “Ascultaţi-mă încă o dată cu toţii! - În aceste trei zile am urmărit cu multă atenţie pe acest băiat şi după tot ce am auzit şi văzut, cred că este deosebit de clar faptul că el este o fiinţă cu totul deosebită faţă de noi, bieţi muritori de pe acest pământ!

După naşterea Sa produsă pe acest pământ, el aparţine neamului evreilor şi, deci, se află parţial sub jurisdicţia Templului, parţial sub jurisdicţia noastră, asemenea oricărui evreu. Dar am putut să-mi dau seama, că, de fapt, Spiritul acestui copil se află la baza tuturor legilor, atât a legilor statului şi a altor forme obşteşti de organizare, cât şi la baza tuturor Legilor lui DUMNEZEU după care se orientează întreaga materie şi sunt conduse toate spiritele din natură, Legi care nouă nu ni se vor revela niciodată! El

este în acelaşi timp un judecător extrem de înţelept şi de drept, iar în fiinţa sa nu există nici cel mai mic atom de răutate! Ce să-i mai facem noi cu legile noastre, când în realitate el este stăpân peste toate legile?!

De aceea, eu îl declar ca fiind liber şi mai presus de toate legile noastre romane, ca şi faţă de legile Templului vostru şi declar aici cu convingere că acest Templu nu este demn să primească între zidurile lui o personalitate aşa de sfântă şi, de câte ori va dori să viziteze acest Ierusalim viciat, el va fi primit cu cea mai mare căldură şi cu toată cinstirea pe care muritorii o pot aduce unui nemuritor şi DUMNEZEU atotputernic, în palatul meu oficial, care este mai puţin profanat.

Iar dacă vei vrea vreodată să vii la mine, eu voi striga să audă toţi: "Ascultaţi, popoare, casei mele şi stăpânitorului roman i s-a adus cea mai mare binecuvântare!"

El vă va retrage binecuvântarea pe care ne-o va da nouă, păgânilor, iar noi vă vom călca în picioare şi vă vom strivi şi vom presăra cenuşă şi praf peste acest lăcaş unde v-aţi lăsat slăviţi ca zei, fiind adoraţi şi preaslăviţi de un popor pe care l-aţi prostit!

Eu am vorbit acum dintr-o adâncă convingere şi sunt de părere să ridicăm această şedinţă, pentru că, aţi dovedit, că este foarte greu să vă schimbe cineva părerea! De ce să mai risipim cuvinte atât de sfinte pentru nişte urechi surde şi pentru inimi mai tari ca pietrele?!"

Eu am spus: "Să mai rămânem încă vreo câteva clipe, până ce vin aici cei care Mă caută de trei zile! Ei vor afla la hanul "Nazaret", care aparţine de Templu, unde Mă găsesc şi vor veni să Mă caute aici. Cu ei voi pleca înapoi la Nazaret. Căci cu trupul Eu trebuie să rămân la cei pe care Eu însumi Mi i-am ales şi care Îmi sunt credincioşi!"

Judecătorul a spus: "Dar cum s-a întâmplat că părinţii tăi naturali te-au pierdut? Căci, după părerea mea, ei ar fi trebuit să te însoţească încoace şi acum îmi amintesc, că la intrarea în marea sală comună de examen a Templului te aflai între un bătrân cu o ţinută demnă şi o femeie foarte tânără, cu înfăţişarea pioasă! Probabil că după ce au achitat mica taxă ei au plecat din Templu împreună cu ceilalţi, după care nu i-am mai văzut; dar ei trebuie să fi ştiut că tu nu poţi fi în altă parte decât aici?!"

Eu am spus: "Dragă prietene, este foarte simplu: Eu am vrut să fie astfel, pentru că se află în voinţa Mea şi ordinea Mea veşnică! Căci aşa cum ţi-am spus: această scenă a fost prevăzută în Mine din veci. De aceea ea s-a putut desfăşura într-un mod absolut natural!

Părinţii mei naturali M-au aşteptat, ca şi ceilalţi, la hanul de care am mai vorbit, ştiind că n-avem cum să ne pierdem. Dar pentru că tatăl Meu adoptiv Iosif avea de luat de la un fierar din Damasc o serie de unelte, iar mama Mea naturală a trebuit să-l însoţească şi, bănuind că s-ar putea să mai întârzie, au rugat mai multe rude şi nazariteni cunoscuţi ca, în cazul când el

şi Maria se întorc prea târziu, să mă ia cu ei până la prima staţie, ca ei să nu mai fie nevoiţi să vină până la Ierusalim, care nu se afla în drumul lor.

Aşa a fost aranjat şi aşa s-a făcut. Părinţii mei au întârziat cam mult şi când au ajuns la staţia respectivă au întâlnit o mulţime de nazariteni cunoscuţi sau rude, dar Eu nu eram cu ei. Atunci şi-au închipuit că am plecat mai devreme cu alţi însoţitori până la hanul următor - ceea ce nu i-a îngrijorat deloc, aşa că au pornit liniştiţi la drum şi au ajuns la hanul cu pricina abia după miezul nopţii. Dar Eu nu eram nici acolo!

Dis-de-dimineaţă ei s-au sculat şi au pornit-o din nou la drum, la un han situat la o distanţă considerabilă; dar şi acolo au constatat că nu era nici urmă de Mine! Atunci au hotărât să se întoarcă aici şi acum au sosit deja la hanul nostru, unde s-au interesat şi au aflat de Mine, aşa că în curând vor apare aici să mă dojenească!”

Judecătorul roman a spus: “Nici pomeneală de dojană, eu am să mă opun categoric!”

Eu am spus: “Ei, lasă, vei vedea că totul o să se întâmple exact aşa cum a prezis profetul, Eu le voi spune atunci părerea Mea, care va fi benefică pentru ei, ca oameni!”

Preotul Superior a vrut atunci să mai spună câteva cuvinte, dar judecătorul roman şi Simon al nostru n-au mai admis şi au declarat încă o dată şedinţa închisă.

32.

Întâlnirea lui Iisus cu Iosif şi Maria la Templu. Întrebarea părinţilor şi răspunsul Fiului. Discuţia amicală dintre judecătorul roman, Nicodim şi părinţii lui Iisus. Palatul judecătorului roman.

Întoarcerea la Nazaret.

În acel moment părinţii Mei au intrat în sala de discuţii fiind conduşi de un servitor de la Templu şi s-au minunat găsindu-Mă în mijlocul unei societăţi atât de distinse şi de înţelepte.

Judecătorul i-a întrebat imediat dacă Eu sunt fiul lor.

Atunci părinţii Mei au confirmat aceasta cu o bucurie vizibilă. Dar Maria - nu atât ca să Mă dojenească, ci mai ales pentru ca înalta asistenţă să nu o considere ca fiind lipsită de autoritate părintească, a spus - totuşi cu cea mai dulce voce din lume: “Dar bine, dragul meu copil, de ce ne-ai făcut una ca asta? De aproape trei zile te căutăm speriaţi!”

Eu am spus: “De ce-aţi făcut-o? Eu v-am spus încă de acasă că trebuie să împlinesc aici voinţa tatălui Meu din cer!”

Auzind răspunsul cei doi au tăcut notându-şi cuvintele Mele în adâncul inimii.

Apoi judecătorul roman le-a explicat în mod detaliat ce fel de fiinţă sunt, câte am spus şi ce am făcut, cum s-au minunat cu toţii de înţelepciunea Mea şi puterea cuvintelor Mele, ca şi de forţa inimaginabilă a voinţei Mele şi cum el, ca reprezentant al puterii romane la Ierusalim, M-a îndrăgit pentru toate aceste cuvinte şi i-a felicitat pe ei ca părinţi ai Mei.

Drept care, în special Iosif, a mulţumit cu multă recunoştinţă şi s-a oferit să-i fie tâmplar şi arhitect, de aceea foarte curând judecătorul roman l-a pus să înalţe construcţii însemnate atât în Ierusalim cât şi în împrejurimi, ba chiar l-a rugat să-i facă un tron nou pentru judecător, după model roman, aşa că Iosif a câştigat foarte mulţi bani.

Şi Simon cel bogat din Betania i-a asigurat de toată prietenia lui, apoi ne-am ridicat cu toţii pregătindu-ne de plecare.

Atunci şi slujitorii Templului s-au ridicat şi, după ce au făcut o plecăciune adâncă în faţa romanului, s-au retras cu toţii, cu excepţia lui Nicodim. Acesta ne-a însoţit cu multă amabilitate până la marele palat al judecătorului roman, care a ţinut neapărat să ne fie gazdă pentru noaptea următoare. Eu i-am binecuvântat soţia şi pe toţi copiii lui, după care el mi-a spus:

(Judecătorul roman:) “Abia acum casa mea este binecuvântată şi cinstită; pentru că Domnul domnilor, Regele regilor şi Împăratul împăraţilor m-a vizitat şi ne-a binecuvântat!”

Părinţii Mei au fost foarte impresionaţi de această situaţie şi n-au uitat niciodată acest moment.

Apoi am fost conduşi în sala de mese, unde ne aşteptau mâncăruri extraordinare care au fost foarte bine venite, mai ales pentru părinţii Mei, care erau obosiţi şi flămânzi.

La masa care a fost luată în tihnă, Maria a trebuit să povestească judecătorului roman o serie de lucruri despre zămislirea, naşterea şi copilăria Mea, iar acesta s-a minunat şi s-a entuziasmat, strigând din când în când:

“Cum slujitorii Templului cunosc toate acestea - şi totuşi nu cred!?”

După masă am plecat să ne odihnim, iar a doua zi judecătorul ne-a procurat un mijloc de transport foarte confortabil până la Nazaret şi i-a dat lui Iosif o sumă însemnată de bani pentru drum, iar Simon ne-a însoţit până în Galileea, unde el avea de rezolvat o problemă personală.

După aceasta, până la vârsta de treizeci de ani, Eu n-am mai lăsat să se întrevadă nimic din divinitatea Mea, lucru care, de altfel, este cunoscut. Cu aceasta ia sfârşit singura relatare adevărată şi corectă despre cele trei zile petrecute de Mine la Templu. Binecuvântat să fie cel care o crede şi nu se mânie! Cine o primeşte cu o credinţă de nezdruncinat în inima sa, acela va

avea parte doar de binefaceri! Amin. Atâta spun Eu, Domnul IISUS CRISTOS. Amin, amin, amin.

33.

Cuvântul de încheiere al lui Jakob Lorber.

Consemnările unui servitor care au fost făcute la data de 13 ianuarie 1860.

O Doamne, IISUSE CRISTOASE, Eu, un biet păcătos, îţi mulţumesc pentru această comunicare plină de o graţie nemaiîntâlnită până acum, pentru care nu suntem demni, atât eu cât şi întreaga lume! Şi pentru că, Doamne, ne-ai arătat o graţie extraordinară şi nemeritată, binecuvântează-ne în continuare să Te iubim şi să credem mereu în Tine din toată inima! Iartă-ne multele noastre greşeli, fă-ne tari în dragostea noastră pentru Tine şi pentru fraţii noştri sărmani şi ajută-ne ca în numele Tău cel sfânt să alinăm inimile fraţilor noştri necăjiţi şi suferinzi! - Şi, Doamne, în marea Ta dragoste, aminteşte-ţi şi de bietul Tău servitor de pe pământ şi primeşte întreaga mea recunoştinţă pentru bunătatea Ta pe care mi-o arăţi în orice moment! Şi fă, Doamne, ca la binecuvântarea Ta să se adauge şi binecuvântarea mea pentru cei mulţi şi năpăstuiţi şi săraci şi pentru toţi prietenii Tăi adevăraţi şi binefăcătorii mei, în numele Tău cel sfânt!

Pentru Tine este toată cinstirea şi toată dragostea noastră, facă-se voia Ta, în vecii vecilor! Cu cea mai profundă smerenie

al Tău servitor, nedemn de graţia Ta.

* * *

Observaţie. *În ceea ce priveşte pe guvernatorul roman Cornelius, el se afla totuşi de facto (în realitate) în secret la Ierusalim, deşi unii îl credeau plecat cu afaceri la Tyrus. Căci romanii cu funcţii înalte erau oameni inteligenţi şi-şi puneau adesea la încercare subalternii, anume: se făceau că pleacă într-o călătorie şi lăsau pe altcineva să le ţină locul. Aşa a fost şi în cazul examinării băiatului IISUS la Ierusalim. Comisarul roman care conducea examinarea nu ştia nimic despre prezenţa lui Cornelius în sală, dar Iosif aflase printr-o sugestie interioară, de aceea i s-a alăturat discret şi a obţinut de la el, ceea ce i-a cerut. Aşa s-a făcut că, în timp ce Cornelius, travestit, asista personal la dezbaterile din Templu, şeful comisiei de examinare îl credea la Tyrus, de aceea a vorbit despre el ca despre cineva absent.*

Jakob Lorber